AMANDA STEVENS

O noapte de pasiune

Traducerea și adaptarea în limba română de

ILEANA JITARU.

ALCRIS

Capitolul 1

În timp ce intra cu un pas hotărât în holul celebrei agenții de manechine *Clementine,* Veronica Grant își ținea pumnii strânși ca să-i poarte noroc. Era din ce în ce mai greu să-și găsească de lucru și avea o nevoie urgentă de bani, de mulți bani.

Resemnată să aștepte cu răbdare ora întâlnirii ei cu Sally Clement, proprietara și directoarea agenției, deschise poșeta și scoase o fotografie a lui Holly, fiica ei de opt ani. Pe clișeul făcut cu câteva luni în urmă, Holly părea mai mică decât vârsta ei. Era micuță, slabă și nervoasă, dar privirea îi scânteia de energie și inteligență.

Încă de când făcuse primii pași, Holly dăduse dovadă de o temeritate ieșită din comun, un dar deosebit de dezvoltat în a face prostii, o imaginație debordantă, dar și reale calități sufletești.

Ochii Veronicăi se umplură de lacrimi. Era de acum multă vreme de când starea sănătății lui Holly nu-i mai per-

mitea să facă nebunii. În ultimul timp, era de o cumințenie exemplară, o cumințenie provocată în special de starea permanentă de oboseală care o copleșea.

Dacă mama ei nu reușea să strângă banii necesari ca s-o ducă la operație, fetiței îi va fi din ce în ce mai rău. Părea că i se topesc puterile pe zi ce trece.

La prima vedere, nimeni n-ar fi bănuit că Veronica este mama unei fetițe de opt ani. Cu părul ei blond-roșcat, des, mătăsos, căzându-i în cascadă pe umeri, cu ovalul perfect al feței, cu tenul ireproșabil, cu buzele cărnoase și roșii natural, nu i-ai fi dat cei douăzeci și șapte de ani pe care-i avea.

Nu prea înaltă – aproximativ un metru șaizeci – avea totuși o siluetă perfectă. O talie minusculă, sânii înalți, șolduri voluptuoase și picioare de gazelă. Încă din fragedă vârstă, fusese atrasă de teatru, dar în locul eroinelor clasice pe care sperase să le joace, fusese distribuită în roluri de subretă de vodevil de cele mai multe ori. Le acceptase și pe acestea pentru că nu avea de ales, trebuia să câștige bani ca să-și crească fiica.

O prietenă dintotdeauna, Sally Clement, o sfătuise să devină manechin pentru ca să mai câștige un ban. Prea scundă însă pentru a prezenta colecțiile din marile magazine, începu să pozeze pentru reclame, pe capotele unor sublime Ferrari sau sprijinită nonșalant pe balustradele iahturilor luxoase.

Ca o bună actriță ce era, Veronica învățase să se adapteze imaginii pe care o așteptau de la ea fotografii de modă. Juca rând pe rând roluri de naivă, de femeie originală, de vampă, de ingenuă sau de extravagantă descreierată. Știa oricând

să-și facă ochii ei albaștri mari într-o expresie de profundă uimire sau să și-i voaleze ușor, ascunzând parcă secrete de nemărturisit.

Adevărata ei personalitate, independentă și mândră, și-o ascundea cu grijă, de teamă să nu-și sperie patronii. Buzele pline și senzuale, bărbia încântătoare, ascundeau o energie și o forță de caracter neobișnuite.

Doar cei apropiați îi cunoșteau acest aspect. Aceste calități îi permiseseră să treacă fără să clacheze peste lunile îngrozitoare trăite după ce aflase despre malformația cardiacă de care suferea fiica ei. Grație acestor calități, putea să râdă și să se prefacă nepăsătoare când de fapt ea era sfâșiată pe dinăuntru de spaimă.

Munca de manechin nu era deloc mai mulțumitoare ca rolurile ei în teatru, dar îi aducea categoric mai mulți bani și avea timp liber pe care să și-l consacre aproape în fiecare seară fiicei sale. În acest moment, se limita la a face fotografii și filme publicitare pentru televiziune, dar în ciuda tuturor eforturilor, nu adunase nici un sfert din suma care i-ar fi trebuit pentru operația fiicei sale.

Când Sally o sunase în dimineața asta, i-a prezentat posibilitatea unui contract mult mai fructuos. La telefon, fusese zgârcită în amănunte și Veronica se repezise la agenție, emoționată, plină de speranță.

Sally deschise ușa biroului său și-i făcu semn Veronicăi să intre.

— Intră, Ronnie, și ia loc.

Sally era o tânără femeie de vreo treizeci și cinci de ani, dinamică și eficientă, cu un suflet mare, un chip foarte mobil și niște ochi strălucind de inteligență.

— Așadar, se pare că ai să-mi propui ceva interesant? zise Veronica de îndată ce se așeză în fotoliul pe care i-l arătase prietena ei.

— Într-adevăr. N-am vrut să-ți spun mai multe la telefon pentru că munca pe care vreau să ți-o ofer este un pic mai deosebită decât cele cu care ești obișnuită. Este vorba să pozezi goală...

Veronica tresări și Sally se grăbi să precizeze:

— Nu înțelege greșit, Ronnie. Nu este vorba despre nimic pornografic sau de genul ăsta. Pentru lansarea unui nou parfum, botezat *Jezebel,* firma de publicitate care se ocupă de asta a avut ideea să tipărească afișe reprezentând un nud de femeie însoțit de flaconul de parfum având ca unică explicație legenda următoare: *Jezebel și nimic altceva.*

Veronica zâmbi deziluzionată.

— Și cât vor să plătească pentru asta? întrebă ea. Este singurul lucru care mă interesează.

— Mult mai mult decât pentru obișnuitele fotografii de presă. De altfel, poți să ai încredere în mine, voi crește prețul la maximum. Știu în ce situație te afli și voi face tot ce pot ca să te ajut.

Își privi cu atenție prietena.

— Cum se mai simte fiica ta?

— Nu prea bine și din nefericire starea ei nu poate decât să se înrăutățească. Doar o operație o mai poate salva.

Veronica își împreună mâinile într-un gest de rugă neputincioasă.

— Ea nu se plânge niciodată și asta mă îmbolnăvește. Nefiind în stare să se ducă să se joace cu ceilalți copii, proba-

bil că se plictisește de moarte, dar ca să nu mă îngrijoreze, pretinde că totul este în regulă, că se simte foarte bine așa.

Tânăra femeie își înăbuși un suspin și întoarse repede capul.

— Ea știe care este starea ei? întrebă Sally.

— Știe că are probleme cardiace și de aceea este mereu obosită. Credeam că e prea mică pentru ca să înțeleagă, dar mă înșelam. Este de o inteligență mult deasupra mediei, de o maturitate și o perspicacitate uimitoare.

Glasul Veronicăi se frânse.

— Ceea ce nu mă pot eu hotărî să-i spun este motivul pentru care nu poate face această operație care ar salva-o.

— Și Derek ce zice despre toate astea? Este nebun după tine. De ce nu-i ceri ajutorul?

Veronica se gândi la avocatul drăguț, calm și atât de atent cu ea care-i propusese de mai multe ori s-o ia în căsătorie, și scutură din cap cu tristețe.

— Am nevoie de douăzeci de mii de lire, Sally. Derek câștigă bine, dar este totuși o sumă considerabilă... Oh! Sally, ce să mă fac? Holly slăbește pe zi ce trece și nu știu dacă va mai putea aștepta multă vreme operația aceea indispensabilă.

— Nu ai deci de ales. Trebuie să accepți oferta acestei agenții publicitare. Dacă eu voi negocia bine – și așa sper – voi putea să-ți obțin un contract pe termen lung care să-ți permită să ceri un împrumut de la banca ta. Nu văd altă soluție, doar dacă, bineînțeles, continuă Sally cu o schiță de zâmbet, nu vei reuși cumva să cunoști un milionar generos.

— Nici nu știi ce aproape ești de adevăr. Într-adevăr, cunosc unul, sau mai degrabă am cunoscut unul. Pe vremuri, era mult mai sărac decât mine! Ce ar trebui să fac? Să-mi las la o parte demnitatea și să mă expun goală tuturor privirilor? M-am jurat că nu-i voi cere niciodată nici o centimă, dar Holly este viața mea și pentru ea aș fi în stare să-mi calc și jurământul.

— Vorbești cam enigmatic pentru mine, se plânse Sally. Aș putea să-ți pun o întrebare? Există oare un om atât de dur și fără inimă care să nu fie emoționat de situația ta?

— Nu asta-i problema. Dacă vrei să știi, Sally, acest om nu este altul decât tatăl lui Holly. Acum înțelegi mai bine atitudinea mea?

*
* *

Jordan Cavendish își frecă ochii iritați de oboseală. Era ora nouă seara și noaptea trecută și-o petrecuse în avion lucrând diverse dosare. Încercă să-și alunge oboseala care-l cuprindea. Din fericire, avea norocul să aibă o constituție sănătoasă și rezistentă. Îi erau de ajuns patru ore de somn ca să-și încarce bateriile. O muncă înverșunată și un oarecare geniu pentru afacerile financiare îi dăduseră posibilitatea ca, de foarte tânăr, să-și fondeze propria lui societate, *Cavendish Holding.*

Astăzi, la treizeci și trei de ani, în ciuda vieții trepidante și a marilor responsabilități cărora trebuia să le facă față, își

păstrase același fizic de bărbat tânăr și viguros. Era înalt, musculos, clădit ca un atlet. Doar privirea, vioaie dar tristă uneori, îi trăda vârsta.

Luă microfonul și începu să dicteze niște indicații pentru directorul său general.

„Am reușit să-l localizez pe Aidan Wainright la New York și l-am convins să-mi vândă acțiunile lui. Eu dețin deci la ora actuală nouăzeci la sută din societatea Wainright și pot de asemenea în mod legal să-l oblig pe Catterick să-mi cedeze cele zece procente pe care el le mai deține. Anunță-l acest lucru. M-am săturat să mă tot joc cu el de-a șoarecele și pisica. Îi voi cumpăra acțiunile la prețul oficial, ceea ce reprezintă pentru el o pierdere de cinci la sută față de oferta mea inițială. Acesta este prețul pe care trebuie să-l plătească pentru că a încercat să mă înșele!“

Punând microfonul jos, se frecă din nou la ochi, întrebându-se de ce se simțea atât de obosit. Ar fi trebuit să fie mulțumit că dusese la bun sfârșit o afacere atât de dificilă.

Până acum, succesul, siguranța că angajații lui credeau în el, faptul că dușmanii lui se temeau de el, fuseseră motivele care-l susținuseră și-i dăduseră putere să lupte. În seara asta însă, pentru prima oară, toate acestea nu-i mai erau de ajuns.

Sună telefonul, și el ridică receptorul.

— Știam eu că te voi găsi încă la birou, zise Lorrayne cu vocea ei puțin răgușită.

— Ți-am promis că te voi suna când mă întorc și tocmai voiam s-o fac.

— Nu-ți reproșez nimic, dar fiindcă oricum nu mă așteptam să-ți ții promisiunea, mi-am permis să ți-o iau înainte.

Jordan zâmbi. Ceea ce era bine cu Lorrayne, era faptul că după două divorțuri foarte rentabile, ea cunoștea regula jocului și nu era prea exigentă.

— Am pus șampania la rece, continuă ea.

El se uită la ceas.

— Ajung într-o oră. Ți-am adus un cadou de la New York.

— Ce mi-ai adus?

Jordan habar nu avea ce este. Secretara lui se ocupase de cumpărarea cadoului.

— E o surpriză, improviză el. Pe curând.

După ce închise telefonul, deschise sertarul biroului și găsi pachețelul pe care i-l pregătise Kate Adams. Factura provenea de la Tiffany și scria pe ea „brățară cu rubine". Când descifră prețul, fluieră ușor dar nu făcu nici un comentariu. Îi datora Lorraynei asta. Fără ea, el ar fi fost pierdut.

Celibatar bogat, Jordan trebuia să se ferească de pofta pe care o trezea femeilor. Unele dintre ele nu ezitau chiar să-i intenteze procese de recunoaștere a paternității. În această privință, Lorrayne, foarte abilă, nu vorbea niciodată despre căsătorie, iar prezența ei lângă el constituia un fel de scut împotriva lăcomiei semenelor ei.

Mai dictă în microfon încă două serii de indicații, apoi reciti ciorna unui articol care urma să apară despre el. Nu acordase interviul decât după ce primise asigurarea că va putea citi ciorna înainte de a fi dată la tipar. Redactorul șef al ziarului protestase la început, dar Jordan nu cedase. Voia să poată controla tot cea ce se referea la el.

Articolul relata despre copilăria lui nefericită într-un orfelinat dintr-un orășel obscur din Middle West, despre primii lui pași în lumea finanțelor, despre nopțile lui albe petrecute muncind, despre perioadele norocoase sau mai proaste, despre primul lui milion de lire...

Făcu o grimasă de nemulțumire. Fără să vrea, lăsase să-i scape un detaliu mai personal pe care jurnaliștii îl scoseseră imediat în evidență: „Tânărul înfometat care se hrănea cu hamburgeri, singura mâncare pe care și-o putea permite pe vremea aceea, avea mereu prezente în minte visele lui cu șampanie și caviar".

De ce naiba povestise el asta reporterului? Poate pentru că amintirea acelor zile trecute revenise de curând să-l bântuie.

Ca să-și plătească studiile, se ocupase cu verificarea contabilității unui mic teatru de provincie. Una dintre actrițele care jucau în acest teatru, la fel de săracă pe cât era el, avea și ea pasiunea hamburgerilor. Se întâlneau într-o cafenea sărăcăcioasă la câțiva pași de teatru și împărțeau un hamburger dublu, atenți să împartă totul echitabil, până la cele mai mici rondele de ceapă.

Chiar dacă în acte se numea Veronica, toată lumea o striga Ronnie, ca și cum, alegându-și acest diminutiv cu rezonanțe masculine, ea putea să-și disimuleze formele foarte feminine, vocea senzuală, un pic voalată. El o dorise de la început ca un nebun, dar știuse să reziste ispitei, hotărât să nu se angajeze serios. Schimbaseră doar sărutări mai tandre sau mai pasionate, dar nimic mai mult, decât în vis. El își justificase atitudinea rezervată pretextând că nu

voia să abuzeze de tinerețea ei – fata avea doar șaptesprezece ani – dar știa bine că adevăratul motiv era în altă parte. Voia cu orice preț să-și păstreze libertatea, să îndepărteze din calea lui orice ar fi putut să-i stăvilească ambițiile.

În mod ciudat, în aceste ultime două săptămâni, gândul la Ronnie îl urmărise, îl obsedase, peste tot pe unde se ducea. De vreo două ori, avusese chiar impresia că o zărește prin gemul mașinii. Dar era imposibil, își zisese el. Își lua probabil dorințele drept realitate.

Trecutul acela dispăruse de mult. Fotografia care însoțea articolul din ziar arăta un bărbat care nu mai avea nimic în comun cu studentul slab și flămând de odinioară, un bărbat care degaja o impresie de siguranță de sine și calm pe care doar banii și puterea ți le pot da, un bărbat încununat de succes căruia nimeni și nimic nu-i rezistă.

Jordan se ridică, cuprins brusc de dorința de a ieși la aer. Își strecură cu grijă în buzunar cutiuța cu bijuteria pentru Lorrayne, se duse până la ascensor și coborî în garaj.

Pe punctul de a deschide portiera, se răzgândi. Îl cuprinsese o nostalgie ciudată, nostalgia zilelor trecute, a momentelor de fericire trăite alături de Ronnie, prima lui dragoste. În ciuda tuturor eforturilor lui de a-și alunga aceste amintiri, ele îl năpădeau cu din ce în ce mai multă forță. În asemenea măsură, încât se simțea îndemnat să dea o raită pe la cafeneaua din colțul acelei străzi, unde se vindeau și hamburgeri.

Ridicol! Grotesc! Ca și cum un om și-ar fi putut regăsi trecutul făcând acest soi de pelerinaj sentimental! Dar în vreme ce el încerca să judece limpede, fără să bage de seamă, pașii îl duseră afară din parcare, pe trotuar.

Se îndreptă direct spre vechea cafenea. Acum aceasta era puternic luminată și o aromă plăcută de ceapă prăjită îi gâdilă nările de îndată ce intră. Jordan se duse cu inima ușoară direct spre tejghea.

— Un hamburger, comandă el. Cel mai mare pe care-l aveți.

În spatele lui, ușa se deschise, apoi se închise la loc, dar el nu-i dădu atenție până când auzi o voce feminină adresându-i-se.

— Nu uita să-mi dai porția mea de ceapă, murmură aceasta pe un ton glumeț.

El se întoarse. În fața lui se afla femeia care-i bântuia zilele și nopțile de vreo două săptămâni încoace și pe care crezuse că o uitase de mult. Era doar puțin mai maturizată ca în amintirile lui. Chipul ei se mai cizelase și părea mult mai frumoasă.

— Ronnie! Știam că vei veni aici.

Era absurd, incredibil, complet irațional, dar adevărat.

Capitolul 2

— Ronnie, repetă el prinzându-i mâinile. Sunt atât de fericit să te revăd!

— Și mie îmi face mare plăcere, bâigui Veronica, descumpănită de primirea lui călduroasă.

Ea mersese cu gândul până la a-și imagina că, fără îndoială, el nu o va recunoaște și se așteptase să-l vadă zâmbindu-i cu un aer stânjenit înainte să dispară imediat ce va putea. În loc de asta, el o întâmpina cu o bucurie evidentă, o privea cu ochi strălucitori, plini de o emoție pe care ea nu reușea s-o descifreze.

Preț de o clipă, foarte scurtă, nu fu în stare să vorbească, mulțumindu-se doar să-l observe. Se despărțise pe vremuri de un student stângaci și timid și regăsea acum un bărbat aureolat de prestigiul pe care ți-l conferă puterea și banii, un bărbat viril și sigur pe el, simțindu-se perfect în largul lui.

Veronica simțea un nod în gât și când în sfârșit se hotărî să vorbească, îi veni foarte greu să se exprime.

— A... a trecut atâta vreme!

— Aproape zece ani. Dar eu te-aș fi recunoscut oriunde. Prin ce stranie coincidență însă ai...?

Chelnerul din spatele tejghelei îl întrerupse și-i întinse hamburgerul cerut.

— Mai adu-mi unul. La fel, dar cu un supliment de brânză și cu multă ceapă.

Veronica râse, un pic stânjenită totuși să observe că el își amintea atât de bine de gusturile ei. După ce li se aduse și cel de al doilea hamburger, Jordan luă farfuriile și se îndreptă spre o mică masă mai retrasă. Se așezară, se priviră în tăcere un timp, apoi izbucniră în râs.

— Nu-mi vine să cred, zise el în sfârșit dând din cap.

— Ziceai adineauri că știai că mă vei întâlni aici. Nu mai înțeleg nimic.

— Nici eu zău că nu înțeleg. Presupun că fără să știu, subconștientul meu bănuia că te va revedea și el mi-a condus pașii încoace.

Acum, Veronica putea să definească ciudata emoție pe care o percepuse în privirea lui. Era ușurare. Dintr-un motiv necunoscut, Jordan își dorise s-o întâlnească și se temuse că ea nu va veni la întâlnire. Inima femeii se strânse...

Ea pregătise cu grijă această întrevedere și bucuria pe care el și-o manifestase văzând-o o făcea să-i fie rușine. Se simțea vinovată, ipocrită, machiavelică. Își alungă însă foarte repede aceste gânduri inoportune. Nu-și putea permite să aibă remușcări! Era vorba aici despre viața copilului ei. Pentru Holly se zbătea ea atât.

— Mai degrabă tu, Ronnie, ai putea să-mi explici acest fenomen. Tu te interesai întotdeauna de mistere și enigme. În ultima vreme, m-am gândit mult la tine și, deodată, iată, ești aici, neschimbată, la fel de frumoasă ca odinioară.

— După zece ani?

— Da, după zece ani. Îmi pari doar un pic mai...

El tăcu, încercând să caute cele mai potrivite cuvinte pentru a descrie subtila diferență care o despărțea pe fata dinainte de femeia pe care o avea acum în fața lui. Dar mintea lui atât de obișnuită să se joace cu cifrele, să construiască strategii financiare, nu reușea să contureze în câteva linii personalitatea ei complexă.

— Ești aceeași, dar... mai sigură pe tine, zise el în sfârșit.

— Și despre tine pot să spun la fel, murmură ea. Se vede că ți-ai atins ținta. Nu pot să deschid un ziar fără să dau de numele tău, Jordan Cavendish, geniul finanțelor, omul cel mai de temut din jungla consiliilor de administrație.

El făcu o grimasă.

— Nu pot să împiedic presa de scandal să-și facă meseria.

— Nu-i nevoie să te aperi. Încă de pe vremuri, voiai să te faci temut de alții. Ambiția ta era să controlezi un enorm imperiu financiar.

— Și încă de atunci, dacă-mi amintesc eu bine, tu mă dezaprobai!

Ea râse și, ca odinioară, râsul ei avu darul să-l tulbure.

— Prea puțin îți păsa ție de dezaprobarea mea, îi reaminti ea. Și aveai dreptate. Ai ajuns, iată, să obții ceea ce ți-ai dorit.

— Nimeni nu obține niciodată *tot* ce-și dorește, răspunse el repede.

— Ai întâlnit cumva în calea ta indivizi îndeajuns de curajoși și nebuni ca să-ți reziste?

— Să lăsăm la o parte reușita mea profesională. Acum zece ani, când ne-am cunoscut, eram amândoi, tu actrița, eu, studentul, săraci și flămânzi. Și ne susțineam unul altuia moralul. La asta mă gândeam aseară. De aceea am ajuns până aici și, când te-am văzut apărând dintr-o dată, m-am gândit că este un semn al destinului.

— Să nu-mi spui că tu crezi în destin, pentru că o să-ți strici imaginea pe care mi-am făcut-o despre tine, aceea de autodidact care s-a ridicat prin forțe proprii și prin forța pumnului.

Jordan roși la aceste cuvinte.

— Am impresia că, astă seară, aș putea crede în cele mai neverosimile lucruri.

O clipă, chipul îi fu luminat de un zâmbet și-i întinse mâna peste masă.

Veronica nu se putu împiedica să aibă un oarecare sentiment de culpabilitate gândindu-se la felul în care ea îi studiase cele mai mici fapte și gesturi de două săptămâni încoace, așteptând cu răbdare să se ivească ocazia ca să se manifeste.

Citise tot ce apăruse în presă despre el și aflase astfel că Jordan își proteja cu înverșunare viața privată. Nu era căsătorit și ieșea rareori la manifestări mondene. Când, din întâmplare, se hotăra s-o facă, era însoțit întotdeauna de Lorrayne Haslam, o tânără femeie brunetă, foarte sofisticată.

Veronica nu vrusese s-o sune pe secretara lui ca să obțină o întrevedere. Pentru ceea ce avea ea să-i spună, avea

nevoie de toată atenția lui. La birou, ar fi fost fără îndoială întrerupți tot timpul de telefoane, de decizii urgente de luat... Cum ea nu putuse descoperi unde locuiește, supraveghease discret împrejurimile sediului societății lui, notase orele lui de sosire și plecare. De mai multe ori, el trecuse prin fața ei la volanul Rolls-Royce-ului. Privirile li se întâlniseră fracțiuni de secundă, dar el n-o recunoscuse. Privirea lui trecuse peste ea de parcă ar fi fost transparentă.

În seara asta, în sfârșit, el se abătuse de la obiceiuri și se hotărâse să facă vreo câțiva pași fără mașină. Ea îl urmărise de la distanță și putuse astfel, fără să fie observată, să se strecoare în urma lui în micul restaurant, ca din întâmplare.

Acum că reușise să intre în vorbă cu el, își dădea seama că se înșelase asupra personajului imaginat de ea. Nimic nu decurgea așa cum prevăzuse. Cel pe care ea își propusese să-l vâneze și împotriva căruia stabilise un plan de luptă era un om dur, nemilos, un om căruia ambiția lui devorantă îi uscase inima. Acum, bucuria reală pe care el și-o manifestase văzând-o o descumpănea. Îi trezea amintiri pe care ea le credea de mult uitate.

— Am mai vorbit o dată, cu multă vreme în urmă, despre destin, remarcă ea. Ziceam atunci că dacă este să se întâmple un lucru, atunci el se va întâmpla neapărat. Mi-ai spus că sunt o sentimentală incurabilă, explicându-mi că tu îți vei modela singur destinul, după placul tău. Și te-ai ținut de cuvânt.

El dădu din cap. Prin voință, într-adevăr, el își orientase viața pe făgașul dorit. Cu toate acestea, simpla vedere a

acestei femei care-l emoționase profund cu ani în urmă, îl tulbura și-i trezea un sentiment de pierdere iremediabilă.

Privind-o mai cu atenție, constată că era un pic mai suplă decât în amintirile sale, mai elegantă, mai rafinată. Ochii ei însă, pe care el îi știuse întotdeauna scânteind veseli și plini de dragoste de viață, erau acum triști, o tristețe pe care zâmbetul ei strălucitor nu reușea s-o ascundă.

Se întrebă prin ce încercări grele o fi trecut și-și jură să aibă răbdare să le descopere. Ea era lumina și căldura, iar el trăise prea multă vreme și fără una și fără alta.

— Să plecăm de aici, zise el.

Ajunși afară, o cuprinse de umeri și continuă:

— Vorbește-mi despre tine. Tot mai joci teatru?

— Un pic, dar n-am reușit niciodată să primesc rolul Julietei sau al Ofeliei, răsunse ea cu un oftat. Talentul meu n-a convins mulțimea. În acest moment pozez mai ales pentru fotografii de modă.

— Dar visele tale, ambițiile tale?

— Mi se par acum mult prea îndepărtate.

El o privi cu interes.

— Se pare că nu regreți prea mult.

— Poate că, la urma urmei, nu eram chiar atât de pasionată de meseria mea de actriță pe cât credeam. Și apoi...

Ea zâmbi și ceva din expresia ei îl intrigă pe Jordan care o întrebă cu o ușoară notă de invidie:

— Ai găsit cumva un alt centru de interes, mai prețios decât orice altceva?

Veronica văzu în minte chipul fiicei sale, atât de vioaie odinioară, atât de veselă. Nu semăna deloc cu tatăl său,

poate doar privirea inteligentă și perspicace care uneori părea că vrea să scoată la lumina zilei toate secretele universului.

— Da, recunoscu ea încetișor. Am găsit un alt centru de interes, mult mai prețios decât orice altceva.

— E vorba despre dragoste? întrebă el pe un ton pe care și-l dorea detașat, chiar dacă răspunsul ei îl interesa mai mult ca orice.

— Într-un anume fel da.

— Povestește-mi, zise el, pe un ton insistent de data asta.

Dar Veronica scutură din cap iar el nu mai insistă, instinctul sfătuindu-l să fie prudent. El luă mâna tinerei femei și o privi atent, mirat că nu vede inelul fatidic.

— Nu, nu m-am căsătorit niciodată, zise ea ca răspuns la întrebarea pe care o citea în privirea lui.

— Nici eu.

— Știu, zise ea automat.

El o privi surprins și ea își mușcă buzele de ciudă.

— Eu... așa cum ți-am spus, ziarele vorbesc mult despre tine.

Pașii îi purtară pe unul din cheiurile Tamisei. Fluviul își purta alături de ei apele liniștite, când sumbre, când scânteind de miile de reflexe luminoase ale orașului. Un vaporaș trecu de ei, plin de turiști. Jordan o trase mai aproape de el.

— Vreau să mă asigur că exiști cu adevărat, că n-o să dispari ca de obicei.

— Ca de obicei?

— O să crezi că sunt nebun, dar mi s-a părut de mai multe ori că te zăresc. Doar că atunci când mă întorceam să verific dacă nu visasem, nu mai era nimeni. În seara asta, în sfârșit, visul a devenit realitate.

Așadar, contrar a ceea ce ea își imaginase, el totuși o remarcase. În această privință măcar, ea putea să-i mărturisească adevărul.

— Dat fiind că am avut niște treburi în acest cartier de curând, este foarte posibil să ne fi întâlnit într-adevăr, răspunse ea. Nu văd deci nici o întâmplare magică.

El refuză însă să accepte această explicație prozaică pe care altădată ar fi aprobat-o cu ușurare. Zidul de indiferență în spatele căruia își ascunsese inima timp de mulți ani, începea să crape și el nu voia să oprească acest proces. Destinul îi oferise o a doua șansă. Voia să profite de ea. Îl tulbura gândul că poate viața îi mai rezervase zile fericite, pline de dragoste.

— Eu însă sunt convins că e vorba de magie.

— Jordan, ce ți s-a întâmplat? Odinioară disprețuiai tot ce nu era rațional sau logic. Tu trebuia să găsești întotdeauna motive și explicații celui mai neînsemnat eveniment.

— Tocmai de aceea, este timpul să mă schimb. Prea mult realism usucă inima.

O conduse la adăpostul unui copac.

— Eu am nevoie de vis și de magie, zise el încetișor, și tu erai vraja mea, raza mea de soare. După ce ai plecat, mi-a pierit tot cheful de viață.

Intensitatea emoțiilor care-l copleșeau îl făcea să-și piardă capul. Fără să-și dea prea bine seama ce face, se aplecă spre ea și-i cuprinse buzele într-un sărut.

Veronica nu se clinti, fascinată de senzațiile care o năpădeau, tumultuoase, impetuoase, ca valurile dezlănțuite ale unui torent. Atingerea buzelor lui făcea să-i bată inima mai repede. Sărutul, timid la început, deveni din ce în ce mai îndrăzneț atunci când el simți că ea i se abandonează în brațe. O strânse mai cu putere și deveni mai exigent, mai pătimaș.

O voce interioară din adâncul sufletului îi șoptea Veronicăi că nu pentru asta venise să-l vadă, apoi încetă să se mai gândească, își înnodă brațele pe după gâtul lui Jordan și-l sărută la rândul ei cu înflăcărare. Timpul parcă se întorsese înapoi și erau din nou băiatul și fata care se iubiseră odinioară, se susținuseră, sprijinindu-se unul pe altul pentru a înfrunta adversitățile vieții. Abia acum își dădea ea seama cât de mult îi lipsise, ce minune era să se afle din nou în brațele lui.

Când el îi dădu drumul, se priviră unul pe altul, palizi, tulburați.

— De ani de zile aștept această clipă, de ani de zile visez să te țin în brațe, să te sărut, zise Jordan cu o voce șovăitoare. Și acum că te am lângă mine în sfârșit, nu îți mai dau drumul. De când ai dispărut din viața mea, nu mi-am mai găsit locul. Oh! Bineînțeles, asta nu m-a împiedicat să mă spetesc muncind, să reușesc, dar îmi lipsea ceva esențial: tu.

O trase din nou spre el și o sărută cu pasiune.

— Oh! Jordan! Totul se petrece atât de repede! Cum de este cu putință?

— Căile destinului sunt de nepătruns, dar asta trebuia să se întâmple. De aceea tu ai venit spre mine, ai intrat în cafe-

nea exact când intrasem și eu. De aceea ai început de curând să-mi bântui gândurile. Așa era scris și nici tu nici eu nu putem face nimic împotriva sorții.

— Nu-i chiar atât de simplu totul, Jordan, începu ea.

— Ba da, dragostea mea. În inimile noastre, noi nu ne-am despărțit niciodată. Spune-mi că și tu simți această minune.

— Oh! Da.

Ea îl strânse la piept și o cuprinse un minunat sentiment de bucurie. El avea dreptate. Nu conta felul în care se reîntâlniseră. Acum că erau împreună, că se redescopereau, îi va fi mai ușor să-i spună ce avea de spus. Viitorul se deschidea luminos în fața lor.

În depărtare, celebrul Big Ben începu să bată. Jordan se crispă brusc și aruncă o privire la ceas. Dumnezeule! Era deja atât de târziu! Și Lorrayne care-l aștepta! Pachețelul cu bijuteria din buzunarul hainei îi amintea prin greutatea lui de toți anii aceștia trăiți fără dragoste, de mângâierile primite sau dăruite cu nepăsare. Ce diferență față de sărutul de adineauri! Veronica avea parfumul primăverii și al florilor sălbatice, și acest parfum îl îmbăta.

— La naiba cu ceasul! Te-am regăsit, n-am să te las să mă părăsești din nou.

— Eu... eu te-am părăsit? Nu s-a întâmplat mai degrabă invers?

— După câte îmi amintesc eu, nu. Oh! Dar ce importanță mai are! Acum că ne-am regăsit, nu voi permite nimănui să ne despartă. De data asta, dragostea mea, voi face tot ce-mi va sta în putere să te fac fericită. Da, știu, zise el făcând-o să tacă cu un sărut. Ți se pare că mă pripesc, dar mă cunoști. Atunci când am hotărât ceva, nu mai aștept.

— Da, îmi amintesc, zise ea zâmbind ușor.

— Și din moment ce ne dorim atât de mult unul pe altul... Iubito, spune-mi un cuvânt. Spune-mi că nu sunt pe cale să-mi imaginez lucruri care nu există...

— Nu, nu-ți imaginezi nimic de felul ăsta, dar...

Se desprinse din îmbrățișarea lui, descumpănită. Evenimentele se precipitau, și ea se simțea depășită de ele.

— Am ceva să-ți spun, Jordan. Însoțește-mă acasă la mine și... și vei vedea.

— Te voi urma până la capătul lumii, Veronica. În întreaga mea viață, cred că tu ești singura persoană în care am avut întotdeauna încredere absolută.

Se duseră în parcarea în care se afla mașina lui și el o conduse acasă. În ascensor, se țineau de mână, își zâmbeau, dar acum că venise momentul să-i spună adevărul despre fiica ei, Veronica era împărțită între bucurie și teamă.

Când intrară în apartament, Jordan vru s-o cuprindă din nou în brațe, dar ea se desprinse încet.

— Așteaptă aici o clipă, mă întorc imediat, zise ea.

Spre surprinderea lui, ea ieși din nou pe palier și intră în lift. O auzi sunând la etajul de deasupra. Profită de absența ei ca să privească în jur. Salonul semăna cu paltonul ei: practic, funcțional, dar nu prea rafinat pentru ea. Zâmbi și se gândi la plăcerea pe care o va avea când o va copleși cu cadouri, o va răsfăța așa cum merita.

Se auzi din nou ascensorul oprind la ușa ei, și Veronica intră în apartament ținând de mână o fetiță în capoțel și pijama.

— Jordan, murmură ea, ți-o prezint pe fiica mea.

Holly nu zâmbi dar îi întinse politicos mâna noului venit, privindu-l cu un aer grav.

— Bună seara, zise el apucând mânuța întinsă. Eu sunt Jordan.

— Iar eu mă numesc Holly. Mă bucur să te cunosc.

Jordan era cucerit de micuța aceasta atât de serioasă. De obicei, copiii îl intimidau, dar aerul grav al fetiței îl intriga. Părea mult mai matură decât vârsta ei.

— Poți să-mi dai ceva de băut, mamă? întrebă ea.

— Bineînțeles, draga mea. Mă duc să-ți încălzesc niște lapte și după aceea o să te duci cuminte la culcare.

Veronica se întoarse spre Jordan.

— Când trebuie să lipsesc de acasă, o las pe Holly la vecini.

Tânăra femeie se duse la bucătărie și Holly se așeză pe canapea. Se mișca cu o încetineală și cu o precauție uimitoare pentru un copil de vârsta ei dar, se gândi Jordan, abia se trezise din somn și probabil că încă mai era somnoroasă.

Pe chipul ei palid de micuță orășeancă, ochii mari străluceau de inteligență.

Holly se aplecă spre biblioteca de lângă canapea și luă o carte pe care o strecură pe furiș sub capoțel. Când se îndreptă, și văzu că Jordan îi observase mișcarea. Nu spuse nimic, ci doar își puse un degețel pe buze făcându-i cu ochiul.

— Îți promit să păstrez secretul, zise Jordan. Toate cărțile astea sunt ale tale?

Copila încuviință din cap.

— Ce-ți place să citești?

— Romane polițiste sau de spionaj. Dar când sunt bune, prefer romanele polițiste.

— Ce înțelegi tu prin bune?

— Îmi plac atunci când sunt foarte încurcate și complicate. Sunt unele în care, din capitolul al doilea, ai înțeles totul. Nu-mi plac deloc.

— Nici mie.

Era cucerit de inteligența și precocitatea lui Holly, dar nu putea să nu fie surprins de lecturile alese de ea.

— Ah! În sfârșit ai venit!

Veronica se întorcea din bucătărie cu o cană cu lapte fierbinte. Holly o luă și se ridică pe vârfuri ca să-și sărute mama.

— Înainte să te duci la culcare, draga mea, nu uita să-mi dai ceea ce ascunzi sub capotel.

Cu un oftat necăjit, Holly îi întinse cartea.

— Noapte bună, îi zise ea lui Jordan.

El îi zâmbi.

— Noapte bună. Poate data viitoare vei avea mai mult noroc.

— M-ar mira să fie așa. Mama are un ochi de linx.

După o privire prefăcut furioasă aruncată mamei sale, fetița continuă:

— Uneori, am într-adevăr impresia că trăiesc alături de un membru C.I.A!

Jordan încercă de bine de rău să rămână serios până ce fetița ieși din încăpere.

— Chiar ghicește cine este ucigașul de la capitolul al doilea?

— I se întâmplă adesea. Este foarte isteață. La patru ani, știa să citească.

— Ce copil extraordinar!

Veronica nu răspunse imediat, apoi se lansă. Dintr-o dată.

— Mă bucur că o apreciezi, Jordan... pentru că este fiica ta.

El se încruntă. Chiar dacă auzise dezvăluirea ei, nu părea să-i fi înregistrat cuvintele.

— Vrei să spui că dorești ca eu să-i fiu tată, nu-i așa?

— Nu. Vreau să spun că tu *ești* tatăl ei.

Jordan nu făcu nici un gest. Chipul îi rămase impasibil. Singurul semn al tulburării lui erau ochii care se micșorară ușor.

— Despre ce vorbești?

— Holly este fiica ta. S-a născut la puțin timp după despărțirea noastră.

Jordan se ridică și o privi o vreme în tăcere. Privirea lui fără nici o expresie nu lăsa se se vadă nimic din îngrozitoarea lui dezamăgire.

— Ți-a trebuit destul de mult timp ca să-mi spui de existența ei! remarcă el.

— Prea mult timp, într-adevăr, sunt conștientă de asta. Abia acum îmi dau seama. Dar au existat unele motive care m-au împiedicat s-o fac...

— Da, bănuiesc, îi tăie el vorba liniștit. Și ghicesc de asemenea fără mare greutate motivele care te-au determinat acum să mi-o prezinți. Din păcate, sunt obișnuit cu chestii de astea, cu acest gen de șantaj, cu astfel de intrigi sordide.

Veronicăi i se tăie răsuflarea. Disprețul pe care-l conțineau aceste cuvinte o răni până în adâncul sufletului. Preț de o clipă, încercă să se amăgească, sperând că liniștea aparentă a interlocutorului său se datora surprizei pe care i-o provocase această veste. Dar acum, știa despre ce era vorba. El nu era surprins, era furios.

— Jordan, îmi imaginez ce-ți trece prin minte...

El îi adresă un zâmbet glacial.

— Nu cred, Veronica, și sper spre binele tău că nu știi ce gândesc, pentru că nu ți-ar plăcea deloc.

— Dar ascultă-mă, cel puțin!

— Asta am făcut încă de la începutul serii, îi aminti el încetișor. Și trebuie să recunosc, Veronica, ești foarte tare. Puțini oameni, fie bărbați sau femei, pot să se laude că m-au dus așa cum ai făcut tu!

— Cum poți să spui asta, Jordan?

— Haide, Veronica! Vei continua să mă asiguri că ne-am întâlnit din întâmplare astă seară, la cafenea?

— Nu, recunoscu ea. Te-am urmărit.

— M-ai urmărit? repetă el. Mă urmărești de mai multe zile, nu-i așa? Atunci când mi s-a părut că te-am zărit, n-am visat. Chiar erai acolo.

— Trebuia neapărat să te văd singur. Era foarte important. Te rog, Jordan...

El începu să vorbească cu o voce monotonă, ca și cum și-ar fi vorbit lui însuși.

— Și astă seară, când am intrat în cafenea, tu erai la câțiva metri în urma mea. Ai așteptat momentul strategic și...

Jordan oftă adânc.

— Și eu am căzut în capcană. Mai înainte, tu te-ai informat deja asupra contului meu în bancă, asupra situației mele matrimoniale. Dacă ar fi existat o femeie, aceasta te-ar fi stânjenit în intrigile tale...

— Nu! Nu-i adevărat! Nu-i așa...

— Dar tocmai ai recunoscut că mă urmăreai de câteva zile, așteptând răbdătoare clipa când eu voi lăsa garda jos pentru ca tu să-ți pui planul în acțiune. Dar ți-ai calculat prost lovitura, dragă Veronica. Ca să reușești în astfel de afaceri, este mai bine să-ți alegi un bărbat cu care să te fi culcat.

— Dar noi...

— Eu nu am făcut niciodată dragoste cu tine. În ciuda anilor mulți care s-au scurs de atunci, n-am uitat nimic. Contai probabil pe memoria mea slabă, dar ceea ce tu n-ai știut este faptul că eram nebun după tine, că te doream cumplit. Îmi petreceam zilele și nopțile imaginându-mi cum ar fi să te țin în sfârșit în brațe. Visam la tine în loc să-mi văd de treabă.

— Și de aceea te-ai debarasat de mine, nu-i așa? S-ar fi putut ca eu să-ți stau în calea ambițiilor, a reușitei tale profesionale.

El făcu un gest plictisit.

— Ce mai contează acum? Știu că noi n-am făcut dragoste niciodată, pentru că dacă s-ar fi întâmplat...

Jordan tăcu brusc. N-o să recunoască acum, aici, în fața ei, că dacă s-ar fi dăruit unul altuia, chiar numai o dată, el n-ar fi putut să uite.

Încetul cu încetul, starea de șoc, amorțeala în care-l cufundase dezvăluirea ei, se risipea. Privirea i se limpezea și

o vedea în sfârșit în adevărata ei lumină pe femeia pe care fusese pe punctul de a o iubi mai mult decât orice pe lume, de a o adora ca pe o zeiță. Visul minunat care-l vrăjise se transforma într-o farsă sordidă pusă în scenă pentru bani. Simți cum o mână de fier îi zdrobea inima. Durerea era atât de atroce încât trebui să se țină de consola șemineului pentru a-și regăsi echilibrul.

— Și iată că dintr-o dată, continuă el, după toți acești ani, scoți din pălărie, ca un iluzionist sau prestidigitator, un copil care nu-mi seamănă deloc și despre care afirmi că este fetița mea. Cu cine crezi tu că vorbești? Cu ultimul imbecil? N-am văzut în viața mea o manevră mai josnică, mai stupidă...

Închise ochii și vocea lui căpătă deodată o intonație ciudat de aspră.

— De ce ai făcut asta?

Tulburată, Veronica întinse mâinile spre el, dar înainte ca să-l poată atinge, el se reculese și chipul îi luă o expresie extrem de dură. Când deschise ochii, în ei nu mai era nici o urmă de emoție sau de slăbiciune.

— N-am să-ți dau nici o centimă. Copilul acesta nu este al meu și tu știi foarte bine.

Se îndreptă spre ușă și apoi se întoarse o ultimă oară.

— Nu încerca să mă mai contactezi, Veronica. Să nu-mi scrii, să nu mă suni, să nu faci nimic care mi-ar putea aminti că exiști. În interesul și spre binele amândurora, este mai bine să te uit. Cât mai repede cu putință.

Capitolul 3

Kate Adams ieși din biroul lui Jordan Cavendish și închise încetișor ușa în urma ei. Brenda, asistenta ei, o privi cu simpatie.

— Nu se simte mai bine?

Kate oftă. În jur de vreo cincizeci de ani, cu înfățișarea calmă a unei mame, ea își îndeplinea multiplele atribuții fără să se lase impresionată nici de furiile patronului ei nici de farmecul lui. Era întruchiparea calmului, eficacității, dar, chiar și ea, trebuia să recunoască faptul că de la o vreme devenise insuportabil.

— Nicidecum. Dispoziția lui se înrăutățește pe zi ce trece.

— Asta a început exact după întoarcerea lui de la New York unde s-a dus să rezolve problemele cu Wainright, își aminti Brenda. Parcă mi-ai spus că totul a decurs bine?

— Într-adevăr, afacerea a fost un succes. Dar tu ai dreptate, de atunci se poartă el ca un urs morocănos.

La adăpostul biroului său, Jordan Cavendish știa că secretarele lui se întrebau probabil asupra cuazelor proastei lui dispoziții. „N-au decât să vorbească, mormăi el. Să bârfească oricât or vrea!“ Se gândi că niciodată ele nu vor reuși să se apropie de adevăr.

Nu-și ierta nici acum ușurința cu care înghițise balivernele pe care i le turnase Veronica. Îl revolta faptul că putuse să fie atât de ușor înșelat. Acum își dădea seama că melancolia, nostalgia lui din acea seară fusese provocată de scurtele apariții ale Veronicăi pe stradă. Amintirile ascunse atâta vreme în adâncul sufletului ieșiseră la suprafață. Și el, care avusese naivitatea să creadă că întâlnirea lor fusese rodul întâmplării, un semn al destinului.

Când plecase de la apartamentul Veronicăi, se întorsese direct acasă. Își jurase că ea nu-l va mai prinde vreodată, că întorsese foaia o dată pentru totdeauna. Dar când închidea ochii, îi revedea chipul încântător, zâmbetul fermecător.

Preț de câteva ore, își imaginase că viața lui se va schimba, că în existența lui aridă și searbădă de om de afaceri se ivea în sfârșit un izvor cu apă limpede cu care și-ar putea potoli setea. Dar toate astea nu fuseseră decât înscenări, o farsă jucată cu abilitate pentru a-l prinde mai bine în capcană! Ea calculase totul, planificase cea mai mică sursă de emoție.

Reamintindu-și unele fraze pe care el i le spusese în momentele de bucurie a revederii, își pierduse până la urmă stăpânirea de sine și cu o singură lovitură de pumn spărsese o măsuță fragilă de sticlă.

Trecuseră săptămâni după săptămâni, dar durerea continua să-l chinuiască, vie, fără milă. Își plângea iluziile pier-

dute și spulberarea unei vechi și duioase amintiri. Până la dispariția ei, el nici nu-și dăduse seama cât de mult ținuse la ea.

Se mișcă puțin prin birou, se strădui să se desprindă de această visare. Încăperea era cufundată în semiîntuneric. Puțin mai devreme, coborâse jaluzelele ca să se protejeze de soare. Acum, ziua era pe sfârșite. Se duse până la fereastră, trase storurile, aruncă o privire distrată la clădirea din față... și deodată încremeni, țintuit pe loc de spectacolul pe care-l avea sub ochi.

Doi bărbați cățărați pe scări înalte, cu găleți și bidinele, tocmai lipeau un poster uriaș pe peretele rezervat în acest scop. Afișul la care oamenii potriviseră ultimul panou reprezenta o femeie goală, într-o poziție grațioasă, sub o inscripție care spunea: *Jezebel și nimic altceva.* Totul degaja o impresie de eleganță, de finețe, de... modestie aproape. Oh! Firește, se vedea bine conturul voluptuos al șoldurilor, spatele superb, gambele suple. Poza din semiprofil a manechinului permitea să se vadă doar un sân, superb și el. Cu o aureolă de păr blond-roșcat, tânăra zâmbea dulce, ușor provocator. Suficient cât să atragă privirile oricărui bărbat demn de acest nume!

Cu buzele strânse, aproape albe, Jordan privea fix chipul Veroncăi, apoi trupul ei încântător, trup pe care visase să-l posede, dar pe care nu-l văzuse niciodată cu ochii lui. Și iată că acum acest trup era expus pe un perete de cinci metri pe patru, gol, tulburător. Îl cuprinse o furie, o frustrare de nedescris, și o dorință irezistibilă de a striga, de a-și urla durerea. Dar ca întotdeauna, reuși să se stăpânească... Doar cei slabi își etalau sentimentele în văzul lumii. El, Jordan, era de o altă spiță! În loc să se plângă, el acționa...

*
* *

Pentru prima oară de luni de zile încoace, Veronica își îngădui să spere. Câștigase mulți bani pozând pentru prima serie de afișe comandate de firma care lansa parfumul *Jezebel* și echipa comercială îi promisese un contract în regulă dacă vânzările demarau bine. Pe de altă parte, bancherul ei o asigurase că, dacă va avea un contract, el va putea să-i aprobe un împrumut substanțial.

Fotograful nu mai contenea cu elogiile privind calitățile ei de model și Sally o chemase s-o informeze că primele rezultate ale campaniei se anunțau foarte promițătoare. Holly era aproape salvată!

Poate că la urma urmei era mai bine ca ea să se descurce singură pentru a finanța operația fiicei sale, chiar dacă pentru asta trebuia să accepte ca ochi străini s-o contemple goală pe toate zidurile capitalei.

Când îi explicase lui Derek, administratorul ei, în ce anume constă noul ei contract, acesta pălise, apoi își reconfirmase imediat cererea în căsătorie, dovedindu-i prin asta profunzimea afecțiunii lui și faptul că nu făcea mare caz de faimoasele afișe. Reacția lui o mișcase adânc și ea ar fi vrut să-i poată răspunde da la propunerea lui, dar amintirea sărutului pătimaș al lui Jordan era încă prea vie în mintea ei. Sincer vorbind, nici nu se putea gândi să devină soția lui Derek atâta timp cât nu-și va exorciza demonii, nu va alunga fantoma dragostei sale vechi.

Dar fantoma lui Jordan nu se lăsa alungată atât de ușor. O bântuia tot timpul, îi reproșa că-l mințise, că-l rănise cu cruzime. Ar fi vrut să-și poată șterge din minte imaginea chipului lui uluit, nedumerit, a privirii încărcate de dezamăgire și de dispreț. Dar orice ar fi făcut ca să scape de toate astea, nu reușea.

Se auzi sunând telefonul. Veronica răspunse. Era Sally. Cu sufletul plin de speranță ea aștepta vestea cea bună a contractului.

— Ronnie, nu știu cum să-ți anunț o veste proastă.

Mâna Veronicăi se crispă pe receptor.

— Dă-i drumul.

— Cei de la *Jezebel* nu mai vor să pozezi pentru ei. Campania publicitară a fost anulată printr-un ordin venit de sus.

Disperarea aproape că o sufocă. Nu era cu putință, nu acum, atât de aproape de țintă!

— Dar cum? De ce? reuși ea să articuleze cu o voce slabă. Directorul însuși a zis că afișele erau foarte frumoase și că vânzările au început să crească!

— Directorul este în continuare foarte mulțumit de campania publicitară, răspunse Sally, dar nu mai hotărăște el ce să facă. Firma de cosmetice a fost cumpărată de un puternic grup financiar și primul lucru pe care l-a cerut Jordan Cavendish, noul proprietar, a fost să ceară oprirea campaniei.

Veronica încremeni.

— Jordan Cavendish?

— Da. *Jezebel* face acum parte din Cavendish Holding. De ce? Habar n-am, pentru că până astăzi acest grup nu părea interesat de produsele de lux.

— Eu știu de ce, mormăi Veronica.

— Ce spui?

— Nimic.

Îi povestise prietenei sale despre demersul pe care-l făcuse pe lângă tatăl lui Holly, dar niciodată nu menționase numele lui Jordan și acum se felicita pentru asta.

— Îți mulțumesc că mi-ai spus, Sally.

Închise telefonul și rămase pe gânduri, încremenită. Nu-i venea să creadă că așa ceva fusese cu putință. Nu se îndoia de faptul că Jordan putea fi nemilos, dar ca să cumpere fără ezitare o societate cu singurul scop de a se răzbuna pe ea, asta o surprindea peste măsură.

Brusc, își luă poșeta, își puse paltonul și se repezi în ascensor. Ajunsă în stradă, strigă după un taxi, se urcă în el și indică șoferului adresa biroului lui Jordan. Era ferm hotărâtă să-l vadă, chiar dacă pentru asta ar fi trebuit să înfrunte o armată de secretare ostile. Disperarea îi dădea aripi. Asemeni unei tigroaice, era în stare de orice ca să-și apere puiul amenințat.

În holul imobilului, se îndreptă direct spre lifturi și, după ce consultă la repezeală lista întreprinderilor aflate aici, apăsă pe butonul etajului cinci. Ajunse la recepția firmei Cavendish fără să privească nici în stângă nici în dreapta.

— Aș putea afla numele dumneavoastră, vă rog?

Veronica îi răspunse fără tragere de inimă și se pregăti de luptă. Dar femeia se mulțumi să-i deschidă doar ușa.

— Iat-o, o anunță ea.

Veronica îl auzi pe Jordan ordonând să nu fie deranjat sub nici un pretext, apoi ușa se închise încetișor și ea se trezi singură în fața dușmanului.

— Te așteptam, zise Jordan.

— Ești un monstru fără inimă, nu te dai în lături de la nimic ca să-ți potolești setea de răzbunare! Mă îngrozești!

Jordan păli.

— Dacă ai venit aici ca să mă insulți, gândește-te că aș putea foarte bine să-ți răspund cu aceeași monedă. Nici ceea ce mi-ai făcut tu nu este prea frumos. Ce zici?

— Eu n-aș fi mers niciodată până la a-ți lua pâinea de la gură. Ai uitat deja ce înseamnă să fii sărac, Jordan? Îți mai amintești măcar gustul disperării?

— Mi-ai demonstrat, într-adevăr, deunăzi, până la ce josnicii te poate aduce disperarea. Într-un asemenea caz, minciuna este doar un fleac, nu-i așa?

— Nu te-am mințit niciodată...

— Las-o baltă! N-o s-o luăm iarăși de la capăt. Mi-ai înșirat o serie de minciuni, una mai gogonată ca alta! Dar asta nu ți-a fost de ajuns. A trebuit să împingi nerușinarea până la a mă sfida sub propria mea fereastră, expusă goală-pușcă pe afișe imense de patru metri pe cinci! Privește...

Îi arătă cu degetul peretele din față, unde doi oameni se ocupau cu desprinderea afișului publicitar pentru *Jezebel.*

— Și atunci, atotputernicul Jordan Cavendish n-a ezitat să cheltuiască milioane pentru a mă face să dispar din peisajul lui! Trebuie să fie formidabil să te bucuri de o asemenea putere, fără să-ți pese de viețile pe care le distrugi.

— Ah, nu! Te rog, fără melodramă! N-o să-ți ia prea mult timp să cauți și să găsești o nouă victimă!

— Singura victimă pe care o văd în această clipă este Holly! strigă ea, cu vocea gâtuită de lacrimi. Cu banii pe care

i-aș fi câștigat cu aceste afișe, aș fi putut s-o salvez. Dar ce-ți pasă ție de asta, nu-i așa? Ce importanță are viața unui copil față de profiturile uneia din societățile tale? Dar dă-mi voie să te previn, Jordan: dacă Holly moare din cauza ta, am să te fac să plătești foarte scump asta!

— Despre ce vorbești?

— Vorbesc despre fiica *ta* care este pe moarte!

— Iarăși o minciună? Când am văzut-o, părea plină de sănătate.

Dar nu putu să nu se gândească la felul lent, cu multă precauție, în care fetița se mișca.

— Are o malformație cardiacă, îi explică Veronica. Trebuie operată, dar asta costă scump și eu nu am posibilitatea de a face o asemenea cheltuială deocamdată.

— O operație de acest fel se poate face în orice spital de stat, unde nu trebuie să plătești nici un ban. Ai asigurare.

— Știu, dar pentru asta ar trebui ca Holly să fie considerată un caz urgent, și aici lucrurile se complică.

El o privi neîncrezător.

— Nu se poate.

— Așa este, dar medicul care a examinat-o ultima oară mi-a spus că listele de așteptare pentru acest gen de operație sunt atât de lungi încât sunt considerate cazuri urgente doar bolnavii care mai au de trăit doar câteva ore! A adăugat că, în stadiul de boală în care se află Holly, ar putea să mai ducă o viață cât de cât normală încă vreo câteva luni, că operația n-ar fi cu adevărat urgentă decât atunci când ar începe să-și piardă cunoștința! Dar sunt deja șase luni de când și ea așteaptă să fie operată. Devine pe zi ce

trece mai slăbită, iar numele ei nu a avansat nici cu un număr pe listă. Singura ei speranță acum este operația într-o clinică particulară, dar acolo este cumplit de scump: douăzeci de mii de lire.

Glasul Veronicăi se frânse, dar încercă să se stăpânească. Trebuia să se facă ascultată, pentru ca el să înțeleagă situația disperată în care se afla. Când în sfârșit putu din nou să vorbească, ridică privirea și văzu că Jordan se apropiase de ea.

— Deci asta era, mormăi el. Nu-i de mirare că ai încercat totul ca să poți face rost de bani. Dar de ce n-ai venit să-mi explici asta pur și simplu, liniștită? Doar, odinioară, am fost... prieteni foarte buni și ai fi putut să apelezi la mine ca să te ajut. Nu era nevoie să pui la cale tot acest scenariu, să-mi spui povești.

— Nu ți-am spus povești, protestă ea cu încăpățânare. Ești tatăl lui Holly, fie că tu dorești sau nu.

— Dacă este așa, de ce n-ai venit să-mi spui măcar acum șase luni?

— De parcă atunci m-ar fi ajutat cu ceva! Pe vremea aceea, aveam mari speranțe că pot aduna suma respectivă eu însămi, dar unul din contractele care mi-au fost propuse nu s-a concretizat iar celălalt nu mi-a adus atâția bani câți prevăzusem. Înainte să mă hotărăsc să fac apel la tine, am încercat toate căile posibile și imaginabile...

— Mulțumesc! Câtă încredere, câtă amabilitate! Nu credeam că merit așa ceva.

— Știam că nu puteam să te conving ușor, dar nici măcar o clipă nu m-am îndoit că vei refuza pur și simplu să mă asculți.

— Știai deci că nu voi fi ușor de convins. Și probabil din acest motiv ai pus în scenă această emoționantă farsă! Ai încercat să mă înduioșezi, să mă emoționezi într-atât încât, înnebunit de dorință, să fi crezut tot ce voiai tu să mă faci să cred, inclusiv că eu eram tatăl copilului tău, când noi nici măcar n-am făcut dragoste vreodată.

— Ba da! Îți jur!

— Veronica, te rog! Dacă ar fi adevărat, mi-aș aminti.

— Nu și în starea în care erai când am făcut dragoste. Era pe vremea când îți pregăteai niște examene. Erai răcit, aveai febră și o durere de cap cumplită care te împiedica să lucrezi. Eu am adunat toți banii pe care-i aveam în sertar și am reușit să cumpăr o jumătate de sticlă de whisky, cu care am pregătit un grog. Îți era sete și ai băut totul foarte repede. Prea repede. Ai ațipit... și atunci...

Atunci, ea îl luase în brațe, încercase să-i arate dragostea ei pe care nu îndrăznea s-o exprime în cuvinte. El rămăsese mult timp astfel, cu capul sprijinit de pieptul ei, cu ochii închiși, ghemuit lângă ea.

Ea îl sărutase cu tandrețe. Îl credea adormit profund, dar deodată el o strânsese mai aproape. Mâinile lui deveniseră mai îndrăznețe, mângâierile mai exigente. Cuprinși de o pasiune pe care nici unul nici celălalt nu mai putuse s-o stăpânească, se abandonaseră dragostei pentru prima și ultima oară.

Veronica se ridică. Jordan nu-și lua ochii de la ea.

— Și atunci?

— Atunci, ne-am iubit.

Jordan nu zise nimic și Veronicăi îi trebui mult curaj ca să continue:

— Dimineața, la trezire, păreai că nu-ți amintești nimic din tot ce s-a petrecut iar eu nu m-am putut hotărî să-ți spun. Poate că ar fi trebuit s-o fac, dar mă simțeam atât de vulnerabilă, atât de descumpănită...

Ea oftă, apoi spuse:

— Întotdeauna este mai ușor să analizezi situația după...

— Dar când te-ai trezit însărcinată, ai fi putut să-mi spui.

— Imposibil. Îmi spuseseși foarte limpede că nu mă voiai. De comun acord, am hotărât să ne păstrăm amândoi libertatea, orice ar fi. Fără legături, fără angajamente. Dacă Holly n-ar fi avut această malformație cardiacă sau dacă eu aș fi reușit să adun singură destui bani ca s-o pot opera, nu ți-aș fi spus niciodată că ai o fiică. Acesta este adevărul, Jordan. Îți jur. Cu siguranță că nu ai uitat cum erai în seara aceea.

— Îmi amintesc de răceală și de whisky. Îmi amintesc că m-am cufundat repede într-un somn adânc și că la trezire m-am simțit mult mai bine. Dar... în rest...

Făcu un gest de neîncredere.

— Am făcut dragoste, repetă ea. Iar Holly este rodul acelei nopți de pasiune.

Chipul încântător al femeii era ridicat spre el și ochii ei îl implorau. Jordan întinse mâna ca să-i mângâie obrazul, dar în ultimul moment își opri gestul și se îndepărtă cu un pas. Se duse la fereastră și rămase acolo, întors cu spatele, tulburat de sentimente contradictorii care se dezlănțuiseră în el. Ar fi fost atât de ușor s-o creadă, să se încreadă în ochii ei mari inocenți și puri.

Dar ea îl înșelase deja o dată. El nu trebuia să uite că Veronica se lupta pentru copilul ei și că în acest gen de luptă, toate loviturile erau permise. Ce imbecil era! Fusese cât pe ce să cadă din nou în capcană!

Veronica văzuse gestul pe care el îl schițase spre ea, simțise dorința lui de a-i acorda încredere și, imediat după aceea, reacția lui de apărare. În timp ce el stătea la fereastră, ea îi fixa spatele, ținându-și răsuflarea, rugându-se. Dar înainte chiar ca el să se întoarcă, ea înțelese din atitudinea lui hotărâtă că rugăciunile ei nu fuseseră ascultate, că el rămânea de neînduplecat.

— Veronica, îți propun un târg. Eu nu cred în povestea ta și n-am să cred niciodată. Pentru ca lucrurile să fie limpezi între noi, aș vrea să-mi semnezi o hârtie în care să declari că nu eu sunt tatăl lui Holly și că renunți la orice revendicare în acest sens.

— Și de ce ar trebui să accept un asemenea document?

— Pentru că dacă accepți, eu voi plăti operația fiicei tale. Îți voi da tot ce vei avea nevoie, cu condiția să am semnătura ta pe acest document.

Veronica îl privi uluită, întrebându-se cum de ajunseseră până aici. Era vorba despre viața fiicei sale, în schimbul unei minciuni nerușinate. Se întoarse și-și trecu distrată mâna prin păr. Zări prin fereastră panoul de afișaj pe care cei doi muncitori terminaseră să-l curețe de poza ei efemeră. Fusese ultima ei speranță și el i-o distrusese la fel cum te debarasezi de o insectă stânjenitoare. Acum, nu mai avea alternativă.

Se întoarse din nou cu fața spre el.

— Foarte bine, zise ea. Accept.

— Te-ai gândit bine? După asta, nu vei mai putea niciodată să pretinzi că Holly este fiica mea. Recunoști că toată povestea asta este o pură invenție din partea ta. Este limpede, nu-i așa?

— Voi semna tot ce vrei, zise ea, atât de încet încât el abia o auzi, numai ca Holly să fie salvată.

— Perfect. Să trecem la treabă!

Îi arătă un scaun pe care să se așeze, el se așeză la rândul lui la birou și luă o hârtie și un creion.

— Cine este medicul care o tratează pe Holly?

Ea îi spuse numele acestuia, numărul de telefon și ultimul diagnostic al lui Holy. El notă câteva cuvinte pe hârtie, apoi îi ceru lui Kate, secretara, să-l sune. După câteva minute, data operației era deja fixată pentru săptămâna următoare. Pentru Jordan Cavendish totul era atât de simplu!

— Operația se va efectua la clinica Jameson, zise Jordan după ce închise telefonul. Este foarte modernă și confortabilă iar tu vei putea să stai lângă ea cât vei vrea. Doctorul mi-a spus că totul ar trebui să decurgă foarte bine și că fiica ta se va reface foarte repede.

— Mulțumesc, murmură Veronica. Nu știu cum să...

Se străduia să-și rețină lacrimile dar nu reuși. Toată încordarea, toată spaima adunată în aceste ultime luni, se revărsau dintr-o dată. Își ascunse fața în mâini și începu să suspine.

Jordan își înfipse unghiile în palme. Cât de mult ar fi dorit s-o poată cuprinde în brațe, s-o consoleze! Dar în

aceeași măsură, era nerăbdător s-o alunge din viața lui, să n-o mai vadă niciodată! Femeia asta îl înnebunea! Cu ea alături, își pierdea orice control.

— Haide, zise el în sfârșit pe un ton ursuz. Nu mai plânge, n-ai de ce.

Înconjură biroul, se duse la micul bar amenajat în bibliotecă și turnă coniac într-un pahar pe care apoi i-l întinse.

— Bea asta, zise el autoritar.

Veronica sorbi câteva înghițituri și se simți mai bine. În timp ce ea își recăpăta stăpânirea de sine, Jordan se așeză la mașina de scris. Câteva clipe mai târziu, puse în fața ei două foi dactilografiate cu același conținut fiecare, prevăzând că Holly Grant, fiica Veronicăi Grant, nu este copilul lui Jordan Cavendish și că numita Veronica Grant nu va mai face niciodată vreo reclamație în acest sens.

— Asta-i tot? întrebă ea, surprinsă.

— Da. Dar la ce te așteptai?

— Nu știu. Îmi imaginam... o armată de avocați, o mulțime de acte...

— Prefer ca totul să rămână între noi. Secretara mea poate asista la semnarea acestor documente, fără ca să aibă cunoștință de conținutul lor.

Veronica se simți ușurată. Se temuse că va trebui să apară în fața unor oameni ai legii. Ridică privirea spre interlocutorul său pentru a-i mulțumi că o scutise de această umilință, dar deja el ajunsese la ușă și-și chema secretara. Kate Adams veni și, în prezența ei, amândoi semnară foile de hârtie. Apoi, la rândul ei, secretara semnă și ea, după ce Jordan acoperi textul documentelor.

După ce rămaseră iarăși singuri în încăpere, Jordan îi întinse un exemplar și-l păstră pe celălalt.

— Acum, că am pus la punct această problemă, nu mai ai de ce să-ți faci griji. Facturile îmi vor fi trimise direct mie. De fapt, nici nu va mai fi nevoie să ne vedem.

Porni înaintea ei spre ușă.

— Jordan, așteaptă, dă-mi voie măcar să-ți mulțumesc...

— Nu-mi datorezi mulțumiri. Nu fac decât să mă achit de o datorie mai veche.

— Ce vrei să spui?

— Datorită îngrijirilor tale și a whisky-ului pe care l-ai adus, eu am putut să-mi trec examenele.

— Dar mi-ai înapoiat deja banii pe care-i dădusem pe whisky!

— Datoria mea față de tine depășește cu mult costul unei sticle de băutură. A reuși la acele examene era tot ce-mi doream mai mult pe lume.

— Așadar, suntem chit. Pentru că sănătatea lui Holly este tot ceea ce contează pe lume pentru mine.

Ochii începură să-i strălucească și Jordan își ținu răsuflarea în fața acestui chip frumos radiind de fericire. Tânăra femeie părea că radiază o lumină interioară. Pe lângă această bucurie evidentă, propria lui viață i se păru dintr-o dată cenușie, chiar tristă.

Deschise ușa, nerăbdător dintr-o dată să scape de ea.

— Îmi pare rău că te grăbesc, dar în dimineața asta am foarte mult de lucru, și așa am pierdut mult timp.

Capitolul 4

În picioare în fața ferestrei hotelului său parizian, Jordan privea distrat fațadele minunatelor clădiri vechi din fața lui. Din apartamentul său aflat în hotelul Ritz avea o priveliște extraordinară spre piața Vendôme, un model de frumusețe și echilibru, dar toate aceste minuni îl lăsau indiferent. Era preocupat doar de întâlnirea importantă pe care o avea cu președintele unui grup bancar francez. Avea nevoie de sprijinul lui pentru un proiect internațional.

Când auzi telefonul, făcu o grimasă agasată.

— Alo!

Îi răsună în ureche râsul un pic răgușit al Lorraynei.

— Ghici, cine este?

Jordan își stăpâni indispoziția.

— Lorrayne! Ce surpriză! Tocmai voiam să-ți telefonez, adăugă el, mințind cu aplomb. Voiam să-mi cer scuze că am anulat cina noastră din seara aceea. În ultima clipă, am fost nevoit să asist la o ședință neprevăzută.

— Te iert, dragule. Nu sunt eu întotdeauna extraordinar de indulgentă cu tine?

— Ești generozitatea întruchipată. Cum mai este vremea în Anglia? Pun pariu că plouă.

— Poate, dar eu nu sunt în Anglia.

— Dar unde ești?

— La Paris. În holul hotelului tău.

— Ce faci aici?

— N-aș putea spune, dragul meu, că dai dovadă de un entuziasm delirant la gândul că mă vei revedea! Am plecat să-mi petrec câteva zile la Veneția și m-am hotărât să mă opresc o zi în Franța ca să te salut. De ce n-ai veni să bem un pahar în camera mea?

— Cu plăcere...

— Camera 54!

Închise și-și trecu o mână peste față cu un gest obosit care-i devenise obișnuit de o vreme încoace. Nu prea avea chef să-i facă o vizită Lorraynei, dar pe de altă parte poate că era mai bine decât să stea singur și să rumege gânduri negre. I se întâmpla mult prea des în ultima vreme.

Nu mai era supărat pe Veronica pentru că-l înșelase. Se lupta pentru fiica ei și lui i se părea acum normal ca ea să se folosească de toate mijloacele pe care le avea la dispoziție pentru a o salva. Nu, ceea ce-l tulbura acum era altceva, ceva mai nedefinit, mai profund. Când o văzuse pe Veronica radiind de fericire la gândul că fiica ei va fi în curând vindecată, el nu se putuse împiedica să se simtă ca un mic cerșetor, în ajun de Crăciun, în fața unei vitrine cu jucării...

*
* *

Câteva clipe mai târziu, bătea la ușa Lorraynei. Ea îi deschise zâmbind și, o dată în plus, el se gândi că este un norocos, văzând-o atât de frumoasă. Avea vreo treizeci de ani, părul castaniu, ochi mari și verzi, tenul alb. Se îmbrăca foarte rafinat și astăzi, alesese culori de toamnă care-i veneau de minune.

— Bietul de tine, zise ea invitându-l să intre. Cât de obosit pari!

— Nu mai mult decât de obicei, răspunse el sec, exasperat de tonul ei posesiv, matern.

— Știu că ai fost foarte ocupat, se grăbi ea să adauge, pentru că ne-am văzut destul de rar în ultima vreme.

Își încolăci brațele pe după gâtul lui și continuă pe un ton alintat:

— M-ai cam neglijat.

— De aceea ai venit aici?

Ea rămase nemișcată, cu buzele la câțiva centimetri de ale lui, și izbucni în râs.

— Nici vorbă! Nu ți-am spus că sunt în drum spre vila mea din Veneția? La Torcello, mai exact.

Se desprinse repede de el și se îndreptă spre bar.

— Este o pură întâmplare că astă seară mă aflu la Paris, dar recunosc că mi-am rezervat un apartament la Ritz pentru că știam că tu adori acest hotel.

Se auzi o bătaie în ușă.

— Jordan, deschide tu dacă vrei! Vin și eu imediat, îi zise Lorrayne înainte să dispară în dormitor.

Un angajat al hotelului intră, împingând înaintea lui o masă rulantă încărcată cu de toate. Lorrayne se gândise la tot: mâncăruri rafinate și o sticlă de vin vechi pe care știa că el îl preferă.

— Mi-am permis să comand cina, zise tânăra femeie reapărând în salon după plecarea chelnerului. Suntem mult mai liniștiți aici, nu crezi? Este mai intim.

— Cu atât mai mult cu cât ți-ar fi fost destul de greu să cobori la restaurant în ținuta asta! remarcă Jordan privindu-i dezabieul din muselină neagră.

Sub acesta se întrezărea o cămașă de noapte din mătase, foarte decoltată, foarte provocatoare, destinată unor scopuri destul de limpezi.

În timp ce gustau din felurile de mâncare ce făceau onoare bucătăriei franțuzești, cei doi trăncănirăverzi și uscate. Lorrayne avea o limbă de viperă și știa să se folosească cu umor de ea pentru a-și vorbi de rău cele mai bune prietene sau cunoștințe. Jordan râdea, dar râsul lui era forțat. Niciodată până acum nu-și dăduse seama că spiritul prietenei se punea în valoare numai în detrimentul unora sau altora.

— Nu știam că ai de gând să te duci la Torcello, zise el în timp ce-și beau cafeaua.

Ea ridică din umeri.

— Ideea mi-a venit dintr-o dată. Ar trebui să vii și tu. Ți-ar face bine să te mai odihnești un pic.

El îi răspunse evaziv, își turnă un pahar de lichior de pere și se duse să se așeze pe canapea. Lorrayne veni și ea. Când se așeză, capotul de muselină îi alunecă de pe un umăr, dând la iveală o piele albă ca laptele, un decolteu amețitor.

— Nu ești atent la ce-ți spun, se plânse ea cu o voce scăzută.

— Iartă-mă.

— N-are importanță! șopti Lorrayne apropiindu-se mai mult de el. Noi nu avem nevoie să vorbim.

Se aplecă și-i atinse ușor buzele.

În mod reflex, el o înlănțui cu brațele, se strădui să-i răspundă la sărut, dar fără tragere de inimă. Parfumul ei, prea îmbătător, prea puternic, departe de a-l fermeca îl făcea, dimpotrivă, să-și dorească miresme mai proaspete, mai nevinovate, miresme de flori sălbatice și de primăvară... Ea se lipi de el, dar Jordan nu simți nici o emoție. Îl obseda imaginea trupului gol al Veronicăi așa cum el și-l dorise atâta vreme, așa cum și-o dorea încă și astăzi...

— Tare mă tem că aveai dreptate adineauri, Lorrayne, zise el cu un râs ușor jenat. Sunt mult mai obosit decât aș fi crezut. Am nevoie de o noapte lungă de somn.

Se desprinse din îmbrățișarea ei și se ridică.

— Vino cu mine la Veneția. Câteva zile petrecute pe malul lagunei te vor relaxa, dragule.

— Am să-ți telefonez dacă pot să-mi fac timp. Îți promit.

O sărută distrat pe vârful nasului și se duse spre ușă.

— Noapte bună, Lorrayne, și pe curând, poate.

*
* *

Negocierile lui Jordan cu bancherul său parizian nu-i dădură o satisfacție deplină. Obținu sprijinul financiar pe care și-l dorise, dar nu la prețul sperat. Pentru prima oară de ani de zile, mintea lui era preocupată de alte griji, care nu aveau nimic de-a face cu afacerile.

Se gândea fără încetare la Veronica și la fiica ei. Îl sună pe chirurg ca să-l întrebe cum decursese examinarea lui Holly. Acesta îl liniști; totul mergea bine și operația se va face în cele mai bune condiții. În ciuda cuvintelor încurajatoare ale doctorului, Jordan continua însă să fie încordat, nervos.

Chiar în dimineața în care urma să aibă loc operația, el se duse la aeroportul Roissy. Ajuns aici, se hotărî să-i telefoneze Lorraynei ca s-o anunțe că vine la Veneția. Câteva zile alături de ea îl vor ajuta să-și revină, vor restabili plăcuta complicitate amoroasă pe care o împărtășiseră întotdeauna, o vor face pe tânăra femeie să uite comportamentul lui ciudat din seara trecută.

Aruncă o privire la ceas. Era ora unsprezece. Probabil că acum infirmierele o pregăteau pe Holly pentru operație. Veronica era așezată lângă fetiță, atentă, îngrijorată.

Avionul spre Veneția urma să decoleze abia peste câteva ore. Avea deci timp să mănânce ceva și după aceea s-o sune pe Lorrayne. Fără voia lui, recepționă că se pregătea să decoleze un avion spre Londra.

După ce-și termină gustarea, se uită din nou la ceas. Nu era nici o grabă. Probabil că acum Veronica o ținea pe Holly de mână, o săruta pentru ultima oară înainte să intre în sala de operație. Fetița o liniștea cu un zâmbet somnoros din cauza preanesteziei.

— Zborul 522 spre Londra. Îmbarcarea imediată la poarta nr. 35.

Jordan se ridică, se îndreptă spre un ghișeu ca să-și cumpere bilet. De îndată ce-l va avea, o va suna pe Lorrayne. Funcționara de la ghișeu, o blondă frumoasă îmbrăcată în culorile companiei franceze, completă biletul și i-l întinse. El îl examină cu un aer absent, apoi se încruntă.

— Ați greșit, i se adresă el funcționarei. V-am cerut un bilet pentru Veneția.

— Îmi pare rău să vă contrazic, domnule, dar mi-ați indicat drept destinație Londra.

— Este imposibil, ce naiba!

— Nu vă mint. Dar dacă doriți, pot să-l anulez și să vă completez un altul.

— Nu, zise Jordan brusc. Aveți dreptate, la Londra vreau să merg.

Își luă geanta de voiaj și, cu un pas hotărât, se îndreptă spre poarta 35. Câteva clipe mai târziu, urca în avionul ce pleca spre Londra.

*

* *

Ce ciudat! gândi Veronica. Așteptase, sperase la acest moment de luni de zile și acum era îngrozită. Holly era pe masa de operație. Viața ei era încredințată unor mâini străine, ea nu mai putea interveni în nici un fel.

Chiar înainte să i se facă prima injecție ca s-o adoarmă, Veronica vrusese să-și ia fiica în brațe, s-o strângă cu putere la piept, dar nu făcuse nimic de teamă ca Holly să nu-i ghicească spaima și emoția. Se mulțumise să-i zâmbească, s-o sărute ușor pe vârful nasului.

De când rămăsese singură în rezervă, în fața patului gol, abia dacă îndrăznea să se miște. I se părea că trecuseră ore de când Holly dispăruse la celălalt capăt al culoarului, palidă și fragilă, întinsă pe o brancardă.

În sfârșit, auzi zgomote pe coridor. Se repezi la ușă și o deschise. Chirurgul veni spre ea și o bătu încurajator pe umăr. În câteva cuvinte, îi spuse că operația decursese bine, chiar foarte bine. Puțin după aceea, își făcură apariția infirmierele, împingând un pat rulant. Veronica alergă spre ele, privi îngrijorată fețișoara palidă.

— Se simte foarte bine, dar după o operație de asemenea importanță, se impune ca pacientul să fie dus în sala de reanimare, îi explică una dintre infirmiere.

— Pot să merg și eu?

— Lăsați-ne puțin timp ca s-o așezăm în pat. Vă voi anunța de îndată ce veți putea veni.

*
* *

La aeroportul Heathrow, abia coborât din avion, Jordan alergă spre stația de taxi. Fără să-i pese de țipetele furioase pe care le stârnea în calea lui, nu mai stătu la nici o coadă și se aruncă în prima mașină disponibilă.

— Repede! Du-mă la Clinica Jameson. În timp ce mașina se strecura în circulația destul de aglomerată la această oră, Jordan își privi din nou ceasul. Va ajunge exact când Holly va ieși din sala de operație. Cu puțin noroc, o va putea vedea pe Veronica înainte ca aceasta să intre în salon împreună cu fiica ei. Se întreba dacă ochii ei vor străluci atunci când îl vor vedea.

Ajuns în fața clinicii, Jordan plăti cursa, îi lăsă șoferului un bacșiș generos și urcă în fugă treptele de la intrare.

— Camera lui Holly Grant, vă rog? o întrebă el pe recepționeră.

— La etajul al treilea, dar nu puteți să...

Jordan însă dispăruse deja.

*
* *

Veronica număra minutele. Trecuse de acum o jumătate de oră de când Holly fusese adusă din sala de operație. Ce se întâmpla? De ce dura atâta până s-o cheme?

— Dumnezeule, te implor, se rugă ea, fă să fiu lângă ea când se va trezi.

O siluetă masculină se apropie de ea. Ridică privirea și chipul i se lumină.

— Derek!

— Am avut un client. Cazul este dificil și lui îi place la nebunie să vorbească mult. Am crezut că n-am să reușesc niciodată să scap de el, zise Derek așezându-se lângă ea. Până la urmă, aproape că l-am dat afară sub pretext că am alt client programat.

— Îți mulțumesc foarte mult că ai venit. Sunt foarte mișcată, zise încetișor Veronica. Operația a fost un succes. O s-o putem vedea pe Holly peste câteva minute.

Avocatul își trecu brațul pe după umerii Veronicăi. Aceasta se sprijini de el, total lipsită de energie. Derek era un prieten loial și prezența lui îi făcea bine.

Nici unul dintre ei nu auzi ușa deschizându-se. Nu-l văzură pe Jordan care, zărindu-i, încremeni, apoi se retrase fără zgomot.

— Ești obosită? o întrebă Derek.

— Da.

— Încercarea a fost dură, știu, dar acum sunt lângă tine.

O sărută tandru pe frunte.

— Haide, haide... Nu este cazul să mai plângi.

— Nu plâng, răspunse ea furioasă, scotocind prin poșetă în căutarea unei batiste. Dar adineauri, când am văzut-o, părea atât de micuță, atât de fragilă...

— Ai să vezi că, nu peste multă vreme, va juca și fotbal și va născoci tot felul de năzbâtii. O să ne amuzăm bine toți trei, zise el pentru a o încuraja, strângând-o cu putere la piept.

Veronica își reținu cu greu o remarcă usturătoare. Nervii ei, puși la grea încercare de o vreme încoace, suportau greu acest optimism aparent.

O infirmieră scoase capul prin deschizătura ușii.

— Puteți veni să-i faceți o scurtă vizită, o anunță ea.

Veronica sări repede. Îi aruncă lui Derek o privire scurtă de scuză, apoi se repezi în urma infirmierei în salonul de reanimare.

*
* *

După o operație de asemenea importanță, Veronica își închipuia că Holly va rămâne mai mult timp în spital, așa că fu plăcut surprinsă când doctorul îi spuse că fiica ei putea să meargă acasă peste vreo zece zile.

— Se cicatrizează bine și, acum că inima ei funcționează normal, copila mi se pare plină de energie, îi explică el.

Veronicăi îi venea să-l sărute de bucurie. Îi era atât de recunoscătoare pentru ceea ce făcuse pentru fiica ei! I-ar fi plăcut să poată vorbi cu Jordan, să-l pună la curent cu reușita operației, cu buna derulare a convalescenței lui

Hollly, dar el nu-i dăduse nici un semn de viață. Chirurgul îi spusese că el sunase la spital ca să afle vești despre Holly, și atâta tot.

În această seară, ea încerca să-i scrie ca să-i mulțumească pentru ajutorul financiar, când sună telefonul și îi auzi vocea pentru prima oară de când năvălise în biroul lui ca o nebună, cu zece zile în urmă.

— Se pare că Holly iese mâine din spital, zise Jordan fără nici o introducere.

— Da. Este minunat s-o văd din nou veselă și vioaie...

Jordan o întrerupse, ca un om foarte ocupat pentru care fiecare minut contează.

— Mă bucur. M-am gândit la convalescența ei. Ar trebui să-și petreacă vreo câteva săptămâni la aer curat, la țară, înainte să se întoarcă acasă.

— Nu ți-am cerut să-i oferi în plus și un sejur într-un sanatoriu...

— Nu asta am vrut să spun. Eu am o proprietate la țară, nu prea departe de Londra, unde cred că Holly s-ar simți foarte bine. De îndată ce se va simți bine, va avea nevoie de spațiu ca să se miște și apartamentul tău nu are grădină.

— Știu, Jordan, dar...

Tăcu, jenată că probabil își dezvăluise gândul care o preocupa.

— Nu-ți face griji, n-am să vin să vă deranjez. Eu nu mă duc acolo aproape niciodată. Accepți?

— Este... este minunat... Dă-mi voie să-ți mulțu...

— Perfect. Acum ți-o dau pe Kate ca să hotărăști cu ea toate detaliile viitoarei tale mutări la Elmbridge, așa se numește casa.

Vocea lui se îndepărtă și Veronica îl auzi când îi spuse secretarei să preia legătura.

Kate îi explică Veronicăi că mâine va veni o mașină s-o ia de acasă, o va conduce la spital la Holly, după care le va duce pe amândouă la țară. Totul era atât de bine organizat, atât de simplu, încât Veronica trebui să se ciupească pentru a se convinge că nu visa.

Nu se putu abține să se simtă un pic tristă pentru Jordan, mulțumită căruia ea putea din nou să zâmbească și să privească viitorul cu mai mult optimism, dar care se exclusese de bunăvoie de la această bucurie. El se arătase doar amabil, vorbindu-i pe un ton impersonal și grăbit, ca și cum ar fi scăpat de o corvoadă. Era un om de cuvânt, nimic de zis. Îi promisese ajutorul lui și-și ducea promisiunea până la capăt. Dar cel care catadicsise să vină la spital și să-i ridice moralul fusese Derek. Nu el.

*
* *

Când văzu limuzina luxoasă oprind în fața casei, a doua zi dimineața, Veronica făcu ochii mari. Canapelele miroseau bine a piele fină și ea se cufundă în ele cu plăcere. Bentley-ul,

silențios și eficace, o duse la clinică. Holly era deja îmbrăcată. Avea obrajii îmbujorați și ochii îi străluceau de emoție la gândul noii vieți care o aștepta.

În mașină, Veronica îi explică faptul că se duceau să se instaleze temporar la țară, în casa unui prieten. Holly, care adora natura, abia își stăpânea entuziasmul. Cu nasul lipit de geam, privea peisajul, încântată să vadă cum, încetul cu încetul, fațadele monotone ale imobilelor erau înlocuite de copaci și câmpie.

Curând, mașina merse de-a lungul unui zid înalt de piatră și se opri în fața unei impozante porți de fier forjat. Șoferul coborî s-o deschidă și apoi intră pe o alee cu pietriș care-i duse până în fața unei clădiri roz cu alb.

Înălțată în mijlocul unei peluze de un verde crud, încadrată de copaci înalți și de ronduri de flori bine întreținute, ai fi zis că este o casă de păpuși. Le ieși în întâmpinare o femeie de vreo cincizeci de ani, cu o înfățișare plăcută.

— Eu sunt doamna Hendricks, guvernanta, se prezentă ea deschizându-le portiera. Camerele dumneavoastră vă așteaptă.

Veronica era curioasă să vadă cum decorase Jordan locul în care-i plăcea să se refugieze departe de zgomotul și agitația orașului. Însăși ideea că el simțea nevoia din timp în timp să se retragă de pe scena publică o mira și, pe parcursul vizitării casei, surprinderea ei nu făcu decât să crească. Totul aici era cald, intim, aproape feminin. Parchetul ceruit din hol era acoperit cu covoare persane.

Scara de lemn ce ducea spre dormitoare era luminată la nivelul palierului de două mici ferestre ogivale prin care puteai să vezi imensul parc.

Camera lui Holly ar fi încântat pe orice fetiță de vârsta ei, cu ferestrele largi ce dădeau spre grădină, cu tapetul în culori vesele asortat cu perdelele, cu mocheta groasă. O sală de baie luxoasă o despărțea de apartamentul Veronicăi. Aceasta, la rândul ei, fu cucerită pur și simplu de patul cu baldachin din stejar masiv și perdeaua de muselină albă, de măsuța de toaletă stil 1900, sculptată migălos, de șezlongul cu linia lui grațioasă.

După ce-și desfăcură valizele, mama și fiica făcură o scurtă plimbare prin grădină. Spre marea bucurie a lui Holly, descoperiră la capătul parcului bine îngrijit, cu arbuștii tunși la linie, o zonă destul de întinsă lăsată neîngrijită, parctic abandonată, cu un mic podeț ce trecea peste o albie de pârâu invadată de plante acvatice și irișii sălbatici, pâlcuri de sălcii și ulmi tineri, o bancă veche din piatră năpădită de mușchi, o grotă în care grădinarul își ținea uneltele.

La întoarcere, Veronica reuși cu greu să-și convingă fiica să se întindă pe pat ca să se odihnească un pic. În acest timp, doamna Hendricks o conduse să viziteze restul casei.

— Va trebui să-mi arăți încăperile în care noi nu avem voie să intrăm, zise Veronica.

— Nu există nici una de acest fel, răspunse doamna Hendricks cu un aer mirat.

— Vreau să spun... apartamentele domnului Cavendish.

Interlocutoarea ei se încruntă ușor. De parcă n-ar fi auzit niciodată acest nume.

— Nu este casa domnului Jordan Cavendish?

— Eu nu-l cunosc pe domnul Cavendish. Singura persoană cu care am avut de-a face este o oarecare doamnă Adams. Ea a fost cea care a vizitat casa. Dar acum, dacă mă gândesc bine, aveți dreptate, cred că mi-a spus că lucrează pentru domnul Cavendish.

— Nu mai înțeleg nimic, murmură Veronica. Această doamnă Adams, când a venit?

— În urmă cu vreo săptămână. Patronul ei căuta o casă de închiriat.

Veronica abia își reținu o exclamație de surprindere. Jordan îi vorbise despre Elmbridge ca și cum proprietatea îi aparținea. Era însă evident acum că el o închiriase cu unicul scop de a o instala aici pe Holly în convalescență. Ce însemna asta? De ce ținea atât de mult să-și ascundă generozitatea? Se temea oare ca ea să nu deducă de aici că el începea să-și pună întrebări în legătură cu dezvăluirile ei?

În noaptea aceasta, Veronica lăsă ușile deschise între camera ei, sala de baie și camera fiicei sale. Înainte să se ducă la culcare, se așeză pe marginea patului lui Holly și-i ascultă respirația. Era calmă, profundă, regulată, și tânăra femeie resimți o extraordinară ușurare, o minunată impresie de mulțumire și liniște. Îi fusese atât de teamă, atât de multă vreme!

Capitolul 5

Lui Holly îi mergea din ce în ce mai bine și firea ei năzdrăvană ieșea din ce în ce mai mult la iveală.

— Este pentru ultima oară când mai propun să ne jucăm de-a v-ați ascunselea, zise Veronica lăsându-se să cadă pe un scaun de bucătărie, cu răsuflarea tăiată. Diavolița asta mică știe acum grădina din capăt ca pe buzunarul ei și se ascunde în niște cotloane de negăsit.

Doamna Hendricks puse o ceașcă de ceai în fața Veronicăi și aceasta o bău cu plăcere.

— Mamă, vino, n-am terminat jocul!

— Mai târziu, draga mea. Lasă-mă puțin să mă odihnesc. La vârsta mea, trebuie să mă menajez.

Holly izbucni în râs.

— După cum o spui, ai zice că ești o femeie bătrână!

Veronica și fiica ei se adaptaseră perfect la viața de țară. Doamna Hendricks le gătea mâncăruri delicioase și Holly se îngrășa văzând cu ochii. Și Veronica, de altfel, spre marea ei

disperare! Ca să remedieze această stare de lucruri și să-și păstreze linia, se străduia să facă gimnastică în fiecare zi și să alerge prin parc.

Dimineața, împărtășea jocurile fiicei sale, iar după-amiaza, o convingea cu greu să se odihnească în pat. Holly citea tot ce-i cădea în mână. Avea o minte bine organizată și foarte deductivă, ceea ce o îndemna să prefere romanele polițiste, cele de science-fiction sau de spionaj, care-i stimulau imaginația. Una din preocupările ei favorite era să jongleze cu cifrele și o uimise pe mama ei împrumutând de la biblioteca din colț un manual de matematică. Părea că această lectură îi trezea un interes extrem și-i făcea plăcere.

*
* *

Primăvara lăsase locul verii și, adesea, Veronica profita de serile lungi și calde pentru a-și face exercițiile de gimnastică întinsă pe peluza din curtea interioară.

Într-o după-amiază, tocmai își terminase seria de exerciții când auzi o mașină. Intrarea principală fiind de cealaltă parte a casei, nu putea să vadă cine venise, așa că trase cu urechea, atentă la sonerie. Nu auzi nimic.

— Doamna Hendricks este plecată, îi zise ea lui Holly. Mă duc să văd cine este.

Holly bolborosi ceva fără să-și ridice nasul din cartea pe care o citea. Veronica traversă salonul, holul de la intrare, și deschise ușa. Rolls-Royce-ul lui Jordan era oprit în fața scării, dar nici urmă de proprietarul lui.

Tânăra femeie porni înapoi, dar ajunsă în dreptul ușii mari de sticlă a salonului, care dădea spre curtea interioară, rămase țintuită pe loc.

Sprijinit de peretele acoperit cu iederă, Jordan o contempla pe Holly, cufundată încă în manualul ei. Inima Veronicăi se strânse când îi văzu expresia atât de tristă, atât de amară. Totuși, un zâmbet discret i se schiță curând pe buze. Părea încântat și fascinat în același timp de concentrarea fetiței.

— Uf! Nu se poate! exclamă Holly cu un oftat de exasperare.

Veronica își înăbuși un chicotit. Jordan își întoarse capul și o zări. Preț de o clipă, se fixară cu aceeași privire amuzată, apoi Jordan izbucni în râs și abia atunci Holly deveni conștientă de prezența lui.

— Bună ziua, zise ea, politicoasă. Te-am mai întâlnit, nu-i așa? Ești bun la matematică?

Adresându-i-se unui om al cărui creier funcționa la fel de rapid – sau aproape – ca un computer și care făcea legea în lumea afacerilor, întrebarea îl luă prin surprindere. El însă nu se simți ofensat.

— Destul de bun, răspunse el.

— Foarte bine! În cazul acesta, o să poți să-mi arăți ce nu este în regulă la raționamentul meu, zise Holly, încântată.

— Holly! protestă Veronica. Astea sunt maniere de a întâmpina un oaspete?

— Dar are dreptate, interveni Jordan. Când încerci să rezolvi o problemă, trebuie să mergi până la capăt și să te

străduiești să găsești soluția. Și eu eram exact ca ea când...

Se întrerupse brusc.

În aceeași clipă, Veronica își dădu seama că era într-o ținută foarte lejeră și sugestivă: niște colanți de dansatoare și o bustieră. Totul îi scotea în evidență talia fină, șoldurile ușor rotunjite, pieptul înalt și tare, picioarele lungi.

— Am venit să văd cum v-ați adaptat, continuă repede Jordan.

— Foarte drăguț din partea ta, răspunse Veronica. Dacă vrei să mă scuzi câteva clipe. Mă duc să mă schimb. Vă las singuri.

Când coborî din nou, îmbrăcată într-o rochie de casă foarte decentă, de un albastru asemănător cu ochii ei, Jordan era așezat alături de Holly și-i explica în ce mod poate să-i dea de capăt problemei pe care ea încercase s-o dezlege. Veronica se îndepărtă discret, nedorind să-i deranjeze.

— Acum ai înțeles? întrebă Jordan. Sau vrei să-ți mai explic o dată?

— Nu este nevoie, mulțumesc. Am înțeles.

— Ești sigură? Este o carte destul de complicată pentru o fetiță de vârsta ta. Nu cred că ai mai mult de șapte ani, nu-i așa?

— Voi împlini nouă ani luna viitoare, răspunse Holly, vexată.

Urmară câteva clipe de tăcere până când Jordan se hotărî să vorbească din nou.

— Mama ta ți-a zis să-mi spui așa?

În fața privirii uimite a fetiței, el se grăbi să adauge:

— Iartă-mă. Remarca asta n-are nici un sens. Doar că... pari mult mai mică decât vârsta ta.

— Da, știu. Nu sunt prea mare, zise Holly cu un oftat. Și mama este mică de statură și zice că poate am să semăn cu ea, dar acum că mă simt mai bine, s-ar putea să încep să cresc mai repede. Cel puțin, așa sper.

— Te preocupă atât de mult faptul că ești mică?

— Detest să fiu considerată mai mică decât sunt în realitate. Oamenii își închipuie că trebuie să mă trateze ca pe un bebeluș. Când mi-ai spus că asta este o carte prea complicată pentru mine, parcă am auzit-o pe domnișoara Adderway.

Și se vedea bine că, în mintea fetiței, nu era vorba de o acuzație oarecare! Jordan întrebă, cu o expresie oarecum de scuză că nu știe:

— Cine este această domnișoară Adderway?

— Învățătoarea mea! În ultima vreme, am lipsit de la multe lecții, dar am muncit din greu ca să recuperez. Mai ales la matematică, îmi place. Și domnișoara Adderway îmi tot spune: „Nu se poate să știi asta...“ și când vede că știu, se înfurie. Ciudat, nu? Ar trebui mai degrabă să fie mulțumită, așa cred eu.

— Așa și e, dar faptul că este învățătoare nu înseamnă că n-are nici un cusur! Și după câte îmi spui, nu prea strălucește de inteligență! Profesorii nu apreciază întotdeauna prezența la lecțiile lor a unor elevi foarte dotați. Și eu eram tare la matematică și, în loc să-i pară bine, profesorul meu mă invidia, mă acuza că vreau să ies în evidență.

Holly îi zâmbi, bucuroasă că-și găsise un complice, pe cineva care o înțelegea, care trăise aceleași experiențe ca și ea.

— Dacă am să-ți dau un sfat, Holly, continuă Jordan, este să nu te lași demoralizată de acest gen de persoane. Amintește-ți întotdeauna că, de cele mai multe ori, comportamentul lor este determinat de invidie și frustrare.

— Dumneata așa ai făcut?

Jordan făcu o grimasă.

— Eu a trebuit să fac față unor probleme cu care tu nu va trebui să te confrunți niciodată. Am fost crescut într-o instituție care nu avea din „cămin“ decât numele. Tu ai o mamă care...

El șovăi o clipă.

— ... care va face orice pentru tine.

Holly dădu din cap.

— Mama încearcă să mă înțeleagă, dar cred că nu pricepe prea bine situația, nu așa ca dumneata.

— Cred că este nevoie să fi suportat acest tip de ofense pentru a-ți da într-adevăr seama ce înseamnă ele. Este greu de explicat.

Veronica întredeschise ușa și întrebă:

— Sper că poți să bei un ceai cu noi?

— Cu plăcere, mulțumesc.

Jordan se ridică și o urmă în bucătărie.

— Când am spus că nu voiam să vă deranjez, nu erau doar vorbe în vânt. Chiar așa cred, dar cum treceam prin zonă, am vrut să văd cum v-ați instalat și dacă vă simțiți bine.

Veronica zâmbi.

— Poți constata singur că Holly se simte mult mai bine. Și-a regăsit toată vioiciunea și energia. Mă bucur că ai venit, Jordan. Mă tem că nu voi avea niciodată ocazia să-ți mulțumesc pentru ospitalitatea ta. Casa asta este superbă.

Chipul lui Jordan roși ușor.

— Ți-am spus doar că vei beneficia de tot ce vei avea nevoie. Nu mă refeream doar la operație. Important este ca Holly să-și revină repede după această intervenție grea.

— O oblig să se odihnească mult, dar când nu se odihnește, face tot felul de năzdrăvănii. După părerea mea, este refăcută aproape total și prezența noastră aici nu prea mai are justificare.

— Nimeni nu vă dă afară. Dacă vă simțiți bine aici, de ce să nu mai rămâneți o vreme? Casa vă aparține atâta timp cât doriți să stați.

Veronica fu pe punctul de a-i dezvălui că știe că el închiriase casa în acest scop, dar se răzgândi în ultima clipă, neștiind cum să-i spună.

Holly apăru în bucătărie și acest lucru o împiedică să-și mai pună prea multe întrebări asupra sentimentelor pe care i le trezise venirea neașteptată a lui Jordan. În ciuda reticențelor ei, tânăra femeie era totuși emoționată văzându-l vorbind cu fetița și zâmbindu-i cu atâta bunătate. Se părea că Holly îl adoptase. Îi răspundea la întrebări, îl întreba la rândul ei, i se confesa, absolut în largul ei.

Jordan mai mult asculta decât vorbea și Veronica își dădu seama deodată că și el părea cucerit de personalitatea copilului.

— Mamă, zise Holly la un moment dat, nu-mi mai este foame. Dar pic de somn.

— Atunci, repede, în pat!

Fetița îi spuse, politicoasă, noapte bună lui Jordan și-și urmă mama la primul etaj. Când coborî din nou, câteva minute mai târziu, Veronica îl găsi pe Jordan în salon contemplând parcul care, în lumina blândă a apusului de soare, prinsese nuanțe aurii, violete și verde smarald. Când o auzi intrând, se întoarse repede.

— Se simte bine?

— Doarme bușteau.

— I se întâmplă des să fie atât de obosită?

— Nu, dar astăzi nu și-a făcut siesta.

— Din cauza mea?

— Doar în parte. De fapt, ar fi trebuit să urce să se culce înainte de sosirea ta, dar în mod excepțional, i-am permis să mai stea să citească în curtea interioară.

— Este foarte inteligentă. Nu mă pricep prea bine la copii, dar cifrele nu au nici un secret pentru mine. Problemele pe care m-a rugat s-o ajut să le rezolve erau mai degrabă pe măsura unei eleve de unsprezece ani. Dar ea a înțeles totul imediat.

Veronica dădu din cap.

— Îi merge mintea la perfecție și are o gândire foarte logică, aproape științifică.

— Ai adus pe lume un copil minunat.

— Nu-i așa? Și mie mi se pare formidabilă și n-am să fiu ipocrită să pretind contrariul.

Tânăra femeie radia de fericire. În clipa următoare, totuși, zâmbetul îi dispăru.

— Cine este fericitul tată? întrebă Jordan.

Veronica își strânse buzele, enervată. Promisese să nu-i mai spună niciodată că el este tatăl, dar nu știa pe cine altcineva să invoce.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— În orice caz, te-ai mișcat repede. Abia ne-am despărțit și tu deja te-ai culcat cu altul. Poate chiar că îi acordai favoruri de mai multă vreme? Poate că pentru asta mă țineai pe mine la distanță?

— Nu te-am ținut niciodată la distanță. Tu erai cel care nu voia o legătură.

— Dacă-mi amintesc bine, nici tu.

Ea tăcu. El avea dreptate; îi dăduse de înțeles de mai multe ori că prefera să se simtă liberă, pentru că dacă el ar fi bănuit profunzimea iubirii ei, ar fi fugit cât l-ar fi ținut picioarele.

Zilele acelea le aduseseră porția lor de suferință, dar tot pe vremea aceea ea avusese parte de bucuriile cele mai mari, o bucurie pe care n-o va mai întâlni vreodată. La amintirea acelor clipe minunate, Veronica nu-și putu reține un zâmbet melancolic pe care Jordan îl remarcă.

— Tot te mai gândești la el, nu-i așa? Trebuie să fi fost într-adevăr cineva! zise el cu o notă de invidie.

— Te referi la tatăl lui Holly! Da, era minunat.

— Chiar minunat! repetă el pe un ton sec. Da, se pare că îndeajuns ca să se distreze cu tine în timp ce pe mine

mă duceai de nas! Te excita gândul că ieși cu el, știind că eu eram nebun după tine?

— Tu n-ai fost niciodată nebun după mine. Este adevărat, țineai la mine. Te ajutam să-ți petreci timpul...

— Ce tot...

Jordan își înăbuși o exclamație de furie și, incapabil să se mai controleze, o cuprinse în brațe. O ținu strâns în timp ce izbucni:

— Mă gândeam la tine zi și noapte și – o să râzi de ceea ce am să-ți spun – te pusesem pe un piedestal. Erai perfecțiunea întruchipată, sublimă, de neatins, și în tot acest timp tu...

Vocea i se frânse. Chipul îmbujorat al Veronicăi era ridicat spre el, trupul îi era lipit de al lui. Îl străbătu un fior și, cu un geamăt dureros, puse stăpânire pe buzele ei.

Veronica fu cuprinsă de sentimente contradictorii. Se afla în brațele bărbatului care-i respinsese copilul, care o obligase să mintă prin acea înțelegere. Pentru nimic în lume n-ar trebui să-l mai iubească. Dar el era în același timp singurul bărbat pentru care inima ei bătuse, bărbatul a cărui mângâiere cât de neînsemnată o făcea să se înfioare. Își imaginase că, după tot ceea ce se petrecuse în biroul lui, va putea să-l țină la distanță, să rămână indiferentă și glacială, să nu mai vadă în el decât pe bărbatul dur, omul de afaceri nemilos. Dar în fața emoțiilor violente care o năpădeau acum, își dădu seama că-și supraapreciase forțele. Cu o simplă privire, el avea aceeași putere asupra ei ca odinioară.

Îl așteptase atât de multă vreme! Acum când el îi trezise sentimente ascunse îndelung în adâncul sufletului, ea nu era în stare să lupte împotriva lor. Aproape fără voia ei, își înnodă brațele în jurul gâtului lui, își strecură degetele prin părul lui.

O tulbura această atingere atât de intimă a trupurilor lor. Păreau atât de potriviți unul cu altul... Îi trecură prin minte imagini nepermise, imagini de pasiune și voluptate, imagini în care amândoi se dăruiau cu o egală înflăcărare, uniți de aceeași dorință.

Trebuia să se desprindă din îmbrățișarea lui cât mai era încă lucid, dar acest mic gând o sperie și se strânse și mai aproape de el.

El începu s-o sărute pătimaș; Veronica nu-și putu reține un geamăt de plăcere. El o auzi și tresări. Atunci, se desprinse ușor și o privi ca și cum se trezea dintr-un vis lung.

Se priviră o clipă, căutând fiecare în ochii celuilalt reflectarea propriei emoții. Pasiunea se reaprinsese între ei dar de mii de ori mai puternică, mai violentă, mai periculoasă ca odinioară.

Veronica încercă să se desprindă, dar el o strânse mai tare și o sărută din nou. Ea își oferi buzele, încă fierbinți după ultimele sărutări, fericită că el o mai dorea, neputincioasă să-și stăvilească propria dorință.

— Mamă!

Vocea fetiței ajunse până la ea, îndepărtată, înăbușită, dar reală. O teamă viscerală, irațională, îi dădu puterea să se desprindă din brațele lui Jordan.

— De ce ai venit aici? îi zise ea cu accente disperate în glas. Pleacă! Lasă-ne în pace pe Holly și pe mine!

Câteva clipe mai târziu, Jordan o auzi urcând în fugă scara. Își acordă două minute ca să-și revină și apoi o urmă. Când ajunse pe palier, Veronica ieșea deja din camera lui Holly.

— Se simte rău? întrebă el cu îngrijorare în glas.

— Nu, îi este sete, atâta tot.

Veronica se îndreptă în grabă către bucătărie. Jordan se apropie de camera fetiței. Prin ușa întredeschisă, o văzu frecându-se la ochi. Stătea pe marginea patului, înduioșătoare în cămășuța ei de noapte lungă și albastră.

— Adineauri mi s-a părut că pici de somn, zise el intrând în încăpere.

— Am adormit, dar mi-a fost sete și asta m-a trezit.

Holly bătu ușor cu palma patul alături de ea, făcându-i semn să se așeze. El se supuse.

— Ai o cameră foarte drăguță, remarcă el.

— Este încântătoare, nu-i așa? Și prin fereastră, printre copaci, pot să văd grădina.

— Îți plac grădinile?

— Foarte mult, și asta în mod deosebit. O parte din ea, dinspre podețul de lemn, este lăsată în paragină. E o zonă sălbatică, plină de tufișuri și de cotloane, ideală pentru ca să te joci de-a v-ați ascunselea...

După o clipă de tăcere, privindu-l atent, micuța spuse:

— Pentru un adult, ești destul de acceptabil...

— Destul de acceptabil? Ce vrei să spui?

— Ei bine, cei mai mulți dintre adulți, când se adresează copiilor, nu-i privesc niciodată în ochi, le vorbesc de parcă ar fi invizibili, dar tu, tu ești altfel.

Jordan dădu din cap.

— Când eram mic, și eu aveam exact aceeași impresie ca și tine. Mi se părea că întotdeauna oamenii care vorbeau cu mine priveau undeva în spatele urechii mele stângi.

— Și mama este altfel. Nu seamănă cu ceilalți adulți, dar nici chiar ea, uneori...

Holly nu îndrăzni să continue.

— Dar nici chiar ea nu poate înțelege întotdeauna ce-mi trece prin minte, încheie ea.

Îi zâmbi, parcă ușurată de această mărturisire. El îi luă în palmă mânuța pusă pe pat.

— Este normal, să știi. În lume sunt miliarde de oameni și fiecare este unic. Fiecare are modul lui propriu de a reacționa și nimeni nu poate ști niciodată cu certitudine ce gândește celălalt.

Întâlni privirea fetiței și regăsi aceeași licărire de complicitate ca mai devreme, atunci când îi explicase problema la matematică.

Pentru el era o experiență nouă și foarte emoționantă. Avusese și el câțiva buni prieteni, femei care trecuseră prin viața lui, dar niciodată până acum nu avusese această extraordinară impresie de înțelegere imediată, de afecțiune, de parcă ar fi fost făcuți din același aluat. O privi îndelung, tulburat...

Veronica apăru în prag, cu paharul de lapte în mână. Rămase nemișcată când îi văzu ținându-se de mână și

privirea îi trecu de la unul la altul. Ceea ce se întâmplă după aceea, îi făcu inima să tresară. Jordan ridică privirea, o văzu, apoi se întoarse din nou spre Holly și-i făcu un semn aproape imperceptibil. Așadar, în fața ei, el îndrăznise să-i ceară lui Holly să păstreze secretă discuția pe care o avuseseră și fetița îșidăduse acordul! Asta era prea de tot! Cine se credea el? Mai întâi, respingea acest copil și acum, iată, avea secrete față de mama ei!

— Ți-am adus laptele, draga mea, zise ea apropiindu-se de pat. Nu-l mai reține pe domnul Cavendish. El trebuie să se întoarcă astă-seară la Londra și deja este târziu.

— Așa este, ce păcat! zise Jordan îngândurat. Dacă s-ar fi putut să-mi petrec noaptea aici, am fi putut să ne continuăm discuția mâine dimineață...

— Chiar nu poți să rămâi? întrebă Holly plină de speranță.

— Iubito, nu-l mai plictisi pe domnul Cavendish. El are răspunderi mari care-l așteaptă la biroul din Londra, zise cu fermitate Veronica.

Jordan ridică din umeri.

— Nu am nimic prea urgent de rezolvat, dar evident, dacă doriți cu orice preț să scăpați de mine...

— Nimeni nu vrea să scape de tine! exclamă Holly, indignată. Domnul Cavendish poate să rămână, nu-i așa, mamă?

Prinsă în capcană, Veronica nu avu altceva de făcut decât să zâmbească.

— Bineînțeles. Poate să rămână dacă dorește. Și acum, culcă-te, draga mea.

Își sărută fiica și se retrase, făcându-i semn lui Jordan să treacă înaintea ei. El privi o clipă silueta micuță întinsă sub cuvertură, îi admiră ochii prea inteligenți, prea mari pentru această fetișoară și, aplecându-se, o sărută pe Holly pe obraz înainte să iasă din încăpere, fără să-i arunce nici o privire Veronicăi.

Coborâră în salon fără să-și spună o vorbă. Veronica închise cu grijă ușa în urma ei înainte să izbucnească:

— Ce urmărești? Pentru ce sunt toate tertipurile astea?

— Despre ce vorbești?

— Nu face pe nevinovatul. Știi exact despre ce vorbesc. Ai făcut totul pentru ca Holly să te invite să-ți petreci noaptea aici. Manevrele tale viclene, scandaloase, mă...

— De ce sunt manevrele mele viclene sau scandaloase?

— Sunt aceleași metode pe care le folosești în consiliile de administrație. Refuz să accept să le folosești cu fiica mea.

— Și *a mea,* după cum spui tu, zise el cu ochii strălucind de furie.

— Paternitate pe care o negi cu fermitate! Uiți că am semnat o hârtie în acest sens?

Jordan deschise gura ca să protesteze, dar tăcu brusc, ca și cum ar fi primit un pumn în față. Fusese pe punctul să-i spună câteva cuvinte dure, dar un alt gând tocmai îi trecu prin minte.

— Încerci cumva să-mi explici acum că Holly nu este fiica mea? întrebă el, foarte palid.

Ea se proțăpi în fața lui.

— Nu numai că-ți spun și o repet, dar am scris-o și negru pe alb, pe un document pe care tu m-ai pus să-l semnez, în fața martorilor. Dacă nu mă crezi, n-ai decât să-l recitești.

— Și dacă eu vreau să mă interesez de Holly, ai să mă împiedici?

— Nu cred în ceea ce tu numești „a te interesa". Asta va dura cât un capriciu, după care te vei ascunde iar în spatele faimosului document, fără să-ți pese dacă, în treacăt, ai frânt inima unei copile.

— Chiar asta este impresia ta despre mine? Crezi într-adevăr că aș fi capabil să-i fac rău fetiței, știind cât este de vulnerabilă?

— Ce știi tu despre ea?

— Știu mult mai multe decât crezi tu. Este diferită față de ceilalți copii. Are nevoie de mai multă atenție, de afecțiune, de...

— Ești cumva pe cale să insinuezi că eu nu sunt în stare să mă ocup cum trebuie de ea?

— Nu insinuez absolut nimic, dar nu ești singura care înțelege un copil. Un copil trebuie crescut de cei doi... Oricine ar fi fost tatăl ei, Veronica, ar fi trebuit să-i spui că are un copil.

— Dă-mi voie să nu fiu de părerea ta. Tatăl ei este un oportunist fără scrupule, care, ca să-și atingă scopurile, nu ezită să le calce în picioare pe cele sau pe cei care comit greșeala de a-l iubi.

— Portretul pe care i l-ai făcut adineauri era parcă mai măgulitor. Pe care din ele ar trebui să-l cred? Care este cel care-mi seamănă mai mult?

Ea nu-i răspunse.

— Cine a fost el, Veronica? Spune-mi.

Se apropie de ea gata s-o atingă și-și cufundă privirea în ochii ei. Tânăra femeie vru să se retragă, dar nu era în stare să se miște, fascinată, ca hipnotizată. Nu putea decât să se roage ca el să nu-i observe tulburarea.

— Bună seara, se auzi o voce venind din hol. Eu sunt, m-am întors.

Vocea doamnei Hendricks rupsese vraja care-i ținuse prizonieri pe amândoi. Veronica își recăpătă libertatea de mișcare și se îndepărtă brusc.

— Este menajera, zise ea pe un ton detașat. Mă duc s-o ajut să-ți pregătească o cameră. Păcat că nu poți rămâne decât o noapte!

— Nu pot?

— Nu. Ai întâlniri de extremă importanță mâine, la Londra.

Licărirea nedefinită care lumină o clipă ochii interlocutorului său o făcu să se simtă stânjenită. Se grăbi să se întoarcă și să se îndrepte spre ușă.

— Pe cine vrei să protejezi, Veronica? Pe Holly sau pe tine?

— Am să te anunț imediat ce camera ta va fi gata, răspunse ea, prefăcându-se că nu auzise întrebarea lui.

Capitolul 6

Holly întredeschise ușor ușa.

— Mama zice că nu trebuie să te deranjez, începu ea cu timiditate.

— Nu mă deranjezi, răspunse imediat Jordan întinzându-i mâna.

Jordan se trezise devreme și se apucase de lucru cu mult înainte ca cele trei femei să se fi sculat. Își stabilise cartierul general în bibliotecă. Când doamna Hendricks venise să-i aducă o ceașcă de cafea, îl găsise într-o convorbire telefonică cu Australia. Întoarsă în bucătărie o anunțase pe Veronica să înceapă să mănânce pentru că domnul Cavendish era prea ocupat ca să vină să ia micul dejun cu ele.

Veronica văzuse dezamăgirea de pe chipul fetiței și, în sinea ei, se supărase pe Jordan pentru egoismul lui. Se întâmpla exact ceea ce ea prevăzuse și acesta era motivul pentru care încercase să-l îndepărteze de Holly. Dar la urma

urmei, poate că era mai bine așa. Era mai bine să-și arate adevăratul chip chiar de pe acum. Holly va afla astfel că nu poate conta pe el.

Dar departe de a se descuraja, fetița se încăpățânase să insiste și, după ultima înghițitură, se repezi în birou.

Încurajată de faptul că Jordan îi întinsese mâna, pătrunse în încăpere, cu ochii strălucind de curiozitate la vederea unei extraordinare mașini puse pe masă, în fața lui.

— Este un laptop, îi explică el. Merge cu mine peste tot unde mă duc, ceea ce-mi permite să lucrez la orice oră din zi sau din noapte, oriunde aș fi.

— Ce anume lucrezi?

— Sunt patronul și proprietarul unei mari societăți care are la rândul ei alte societăți subordonate. Vând și cumpăr, reorganizez, gestionez. Privește...

Apăsă pe mai multe taste și pe ecran apăru un grafic.

— Tocmai am cumpărat o tipografie pentru propriul meu ziar. Coloanele acestea pe care tu le vezi arată că muncitorii fabricii nu sunt folosiți la maximum de capacitate. Rentabilitatea este slabă. Am de gând deci să cumpăr și gazeta locală, pentru a permite mașinilor să funcționeze la întreaga lor capacitate.

— Ai multe societăți?

— O mulțime.

Apăsă pe o tastă și pe ecran se afișă o listă impresionantă.

— Iar acesta, continuă el apăsând din nou tastele, acesta este un grafic care arată societățile cu profit și cele care nu aduc profit. Acestea marcate cu roșu îmi dau dureri de cap.

— Pentru că sunt „pe roșu“? întrebă Holly.

El râse.

— Pentru că sunt „pe roșu“. Ai înțeles totul! Dar eu pot interveni și pot să schimb culorile în albastru, de exemplu.

Deplasă cursorul, apăsă încă două taste și culorile se schimbară.

— Acum, încearcă tu.

Jordan o luă pe fetiță pe genunchi și, îndrumată de sfaturile lui, ea se apucă de treabă. După ce încercă toate combinațiile de culori, îl rugă să-i arate și alte posibilități ale aparatului. Jordan acceptă, remarcând cu plăcere că nu era niciodată nevoie să repete de mai multe ori o explicație. Fetița era bucuroasă, încântată, complet absorbită de „munca“ ei, iar el nu-și putu reține o ciudată strângere de inimă.

— Ce vrei să te faci când vei fi mare? o întrebă el.

— Voi fi inventator și voi descoperi lucruri care vor schimba lumea!

— Te cred în stare...

— Te-ar interesa să arunci o privire la ultima mea invenție? Este un fel de mașinărie pentru a bate albușurile ca să se facă spumă.

— Formidabil!

Fetița coborî de pe genunchii lui în fugă și se întoarse curând cu un teanc de foi de hârtie în mână.

— Este vorba doar de un proiect. Deocamdată, n-am făcut decât să desenez planurile, îi explică ea încredințându-i opera.

El studie foile în tăcere. După câteva minute, nemaiavând răbdare, ea întrebă:

— Ei? Ce zici? Este destul de clar?

— Foarte. Mi se pare chiar deosebit de ingenios.

Ideea fetiței era, firește, irealizabilă, dar foarte îndrăzneață. Formele și dimensiunile fuseseră studiate cu multă grijă și atenție. Era evident că Holly avea darul să vizualizeze conceptele și să le concretizeze pe hârtie.

La un moment dat, se auzi din hol o voce masculină. Holly ciuli urechea și zâmbi. Sări iarăși jos de pe genunchii lui Jordan când ușa se deschise.

— Derek! exclamă ea, în culmea bucuriei.

Jordan îl recunoscu pe bărbatul pe care-l întrezărise la spital. Își strânse nemulțumit buzele și se ridică. Holly țopăia de bucurie în jurul noului-venit. Se vedea bine că-l considera ca pe un vechi prieten și simpla lui apariție în încăpere fusese de ajuns ca să-i deturneze atenția de la Jordan... Acesta resimți un ciudat și fugar sentiment de gelozie.

— Bună ziua, spuse Derek pe un ton neutru. Veronica mi-a spus că sunteți amândoi aici.

— Domnul Cavendish îmi arăta cum funcționează calculatorul lui, precizează Holly luându-l pe Derek de mână și conducându-l spre masă. Acum știu și eu să-l folosesc.

— Formidabil, replică automat Derek.

— Privește. Știu să fac să apară grafice în diverse culori.

Apăsă pe câteva taste. Ecranul trecu de la albastru la roșu, de la verde la galben. Foarte mândră de isprava ei, fetița ridică privirea spre prietenul ei, pândindu-i aprobarea.

— Bravo! zise acesta zâmbind, dar acum ar trebui să termini cu joaca. Cu siguranță că domnului Cavendish nu-i place să bați aiurea pe calculatorul lui, cu riscul de a-l strica.

— Holly este mult prea inteligentă ca să-l strice, remarcă Jordan văzând chipul fetiței întunecându-se. Mi-a vorbit despre invenția ei, eu i-am studiat proiectul și tocmai voiam să-i propun să reproducă planurile pe ecran. Ți-ar face plăcere? continuă el adresându-i-se direct lui Holly.

Ea îi răspunse cu un zâmbet entuziasmat și el se puse pe treabă.

În câteva minute, pe ecran apărură o serie de grafice și Holly privea încântată.

— Ce este asta? întrebă Derek.

— Noua generație de mixer pentru bătut albușul, răspunse Holly. Eu am inventat acest prototip.

Avocatul zâmbi.

— Mixer pentru bătut albușul? Dar la ce bun? Există deja o mulțime de modele.

În glumă, el o trase ușor de păr.

— Nu te mai ocupa de chestii din astea! Tu ar trebui să te joci, să alergi, să te distrezi în loc să-ți pierzi timpul cu asemenea fantezii.

Jordan și Holly se priviră. Omul de afaceri îi făcu cu ochiul fetiței care-și strânse buzele ca să-și stăpânească un hohot de râs.

— De ce nu te duci la mama ta ca să-i povestești ce am făcut noi aici? îi propuse Jordan.

Privirea furioasă pe care i-o aruncă fetița îi arătă că ea nu se lăsa înșelată de stratagema lui.

— Vreți să scăpați de mine ca să puteți vorbi liniștiți, asta e, nu-i așa?

Jordan îi zâmbi.

— Nu ți se poate ascunde nimic.

În timp ce Holly ieșea din încăpere, Derek se încruntă.

— Ce idee să-i spui că ți-a ghicit intențiile! Este o totală lipsă de tact!

— Dumneata ai fi mințit-o, bineînțeles?

— Evident.

— Și n-ai fi avut parte decât de disprețul ei pentru că ia-i fi insultat inteligența!

— Spune-mi, domnule Cavendish, de ce te amesteci? Mai întâi apari fără să anunți și prezența dumitale o tulbură pe Veronica, apoi îmi dai lecții despre felul în care trebuie să vorbesc cu Holly! Noroc că vei pleca în curând de aici!

— Chiar imediat, precizează Jordan cu ostilitate nedisimulată. Cu cât ne vom vedea mai puțin, cu atât va fi mai bine.

— Sunt perfect de acord cu dumneata. De altfel, nu-mi plac deloc ideile pe care i le bagi în cap lui Holly. Ea are deja mintea plină de o mulțime de idei fanteziste. E de ajuns. Probabil că sunt de vină orele lungi de singurătate datorate bolii ei. A venit timpul să se întoarcă la școală și să redevină un copil ca oricare altul.

Lui Jordan îi fu cumplit de greu să se abțină.

— Problema, zise el articulând cu grijă fiecare cuvânt, tocmai asta e: Ea *nu este* un copil ca oricare

altul. Este excepțional de inteligentă, și a vrea s-o forțezi să intre în același tipar ca și colegii ei ar face-o foarte nefericită.

— Ridicol! Ea își dă anumite aere, își acordă unele calități; este o fază critică de care se va debarasa cu atât mai repede cu cât nu va fi încurajată pe această cale.

Ochii lui Jordan se micșorară periculos. Îl năpădeau impulsuri ucigașe. Era mai bine să părăsească acest loc, și cât mai repede. Își înghesui alandala lucrurile în servieta diplomat și ieși repede din încăpere. Traversă holul și intră în salon, în căutarea Veronicăi.

Întinsă pe jos pe un covoraș de buret, tânăra femeie făcea exerciții cu picioarele ei lungi. O melodie ritmată îi acompania mișcările. Avea ochii închiși și Jordan rămase o clipă nemișcat așteptând ca ea să-și dea seama de prezența lui.

Din locul în care se afla, el putea să-i admire corpul fermecător, talia incredibil de fină, tulburătoarea mișcare a sânilor, conturul voluptuos al coapselor... Își strânse maxilarele, refuzând să se lase influențat. Cu o mișcare hotărâtă, opri casetofonul. Ea deschise ochii.

— Ce faci aici? îl întrebă ea, furioasă.

— Aș vrea să-ți vorbesc. Aș vrea să știu dacă tot mai ai de gând să te măriți cu acest imbecil?

Fulgerându-l cu privirea, Veronica se ridică și se duse să se așeze pe brațul fotoliului.

— Te referi la Derek?

— Da. N-ai spus tu că vrea să se însoare cu tine? Ce ai hotărât?

— Drept cine te crezi? îi replică ea cu indignare. Cu ce drept mă întrebi? Asta mă privește numai pe mine.

— Te înșeli. O privește și pe Holly, și faptul că poți să-i impui fiicei tale prezența unui asemenea bădăran, mă depășește!

— Nu-ți lipsește tupeul! Tocmai tu să-l critici pe Derek!

— Scutește-mă de clasica poveste despre amabilitatea lui, despre răbdarea lui! Există o anumită formă de amabilitate, soră cu prostia, care seamănă mult cu cruzimea! Dacă i-l vei impune lui Holly, vei face ceva ireparabil, inuman, în ciuda bunelor tale intenții.

— Ce insinuezi? Că eu sunt proastă?

— Nu, el este!

— După criteriile tale, poate. Și toate astea pentru că el nu-și petrece timpul câștigând bani, mereu mai mulți, ca tine, fiindcă, pentru el există lucruri mai importante în viață. Când am avut nevoie de un umăr pe care să mă sprijin, el a fost aici. Când Holly a fost operată, el și-a lăsat treaba și a venit lângă mine.

Ea remarcă zâmbetul lui ușor dezamăgit.

— Oh! Poți să fii comic!

— Comic!

— Exact. Ce poate fi mai comic într-adevăr decât ideea că cineva poate să fure din timpul atotputernicei curse pentru bani ca să vină și să-și manifeste afecțiunea pentru persoana iubită? Să mori de râs, nu-i așa?

— Cum se face atunci că această persoană excepțională nu ți-a propus să-ți împrumute bani pentru operația lui

Hollly? De ce te-a lăsat să mi te adresezi mie? A făcut cea mai mică obiecție la faptul că ai pozat goală pentru o agenție de publicitate?

— Nu a protestat, pentru că mă iubește...

— Dumnezeule! Ce-mi este dat să aud! Dacă crezi într-adevăr în ceea ce spui, înseamnă că nu știi nimic despre dragoste! Un bărbat îndrăgostit n-ar fi suportat niciodată să-ți vadă prețiosul trup expus poftelor mulțimii! Ar fi fost sfâșiat, rănit, tulburat. Și-ar fi vândut casa, ochii, sufletul, mai degrabă decât să permită altora să te admire, să poftească la trupul femeii iubite. Și iată că acum tu te gândești în mod serios să-l faci tatăl vitreg al lui Holly, când el nu știe nimic despre ea!

— În vreme ce tu, tu o înțelegi, firește!

— Da. Bănuiesc încercările prin care trece, pentru că m-am aflat și eu în aceeași situație. Și eu am avut profesori imbecili care mă tratau ca pe un element turbulent pentru că eu înțelegeam mai repede decât colegii mei, pentru că mă plictiseam de moarte în timpul cursurilor și o arătam. Aproape că mă prăbușeam spre delincvență, din lipsă de activitate. Dacă tu crezi că eu voi sta cu brațele încrucișate așteptând ca și cu Holly să se întâmple același lucru...

— Viitorul lui Holly nu este problema ta. Nu ți-a cerut nimeni părerea.

— Facem pariu?

— Nu am nevoie să fac. Am un document pe care tu l-ai semnat și care-mi va da dreptate în fața oricărui tribunal.

— Dacă iar începi să-mi arunci acel document în față, eu... Iartă-mă că m-am enervat așa... dar... trebuie să știu ce ai de gând să faci în legătură cu Derek.

— Presupun că așa le vorbești și angajaților tăi, remarcă ea. „Smith, vreau să știu cum ai de gând să rezolvi această problemă. Brown, spune-mi ce soluție ai găsit pentru ca să fie respectat programul.“ Lor ai dreptul să le ceri un răspuns, Jordan. Sunt plătiți pentru asta. Dar nu și mie.

Cu un gest obosit, el își trecu o mână prin păr.

— Foarte bine. Vrei să-mi spui, te rog, care sunt intențiile tale în legătură cu Derek?

— Nu. N-am să-ți spun nimic. Nu trebuie să-ți dau ție socoteală pentru felul în care îmi trăiesc viața, nici pentru modul în care-mi cresc fiica. În plus, aș vrea să părăsești casa asta cât mai curând posibil, înainte ca Holly să observe că ne certăm. Asta ar tulbura-o mult.

Jordan se întoarse spre ea. Deschise gura ca să-i răspundă pe șleau, neacceptând să i se dea ordine, dar înainte să apuce să spună ceva, hohotele de râs de afară îi atraseră atenția. Privi pe fereastră. Holly și Derek jucau fotbal pe peluză și fetița părea să se distreze grozav.

Jordan o privi îndelung pe Veronica, apoi, fără un cuvânt, ieși din încăpere. Câteva clipe mai târziu, ea auzi un zgomot de motor și-i văzu mașina îndepărtându-se pe alee.

*

* *

Ziua se scurgea, fericită și fără griji, un fel de zi pe care Veronica se temuse că n-o va putea trăi vreodată. Totuși, fără să vrea, tânăra femeie era încordată, nervoasă.

Derek era la fel ca de obicei – direct, prietenos, fără surprize – calități care până acum i se păruseră întotdeauna liniștitoare. Remarcile lui uneori cam prețioase nu o tulburaseră peste măsură vreodată. Astăzi însă, o exasperau.

După ce Holly se duse în camera ei să-și facă siesta, Derek o conduse pe Veronica în parc. Mergând alături de el, ea încerca să se relaxeze. El o iubea cu aceeași afecțiune profundă, solidă, neclintită. Ea era cea care se schimbase... Ținea mult la el, dar... nu mai putea să se amăgească multă vreme – nu era nimic care să semene mai mult sau mai puțin cu dragostea.

— Locul acesta este fermecător, sunt de acord cu tine, zise Derek, dar îmi închipui că vei fi bucuroasă să-l părăsești.

Nu era doar o părere, își zise Veronica, ci o constatare. Fu cât pe ce să-i răspundă că, dimpotrivă, ar fi foarte tristă să plece, dar se abținu, nedorind să-l rănească.

— Voi fi bucuroasă când Holly se va fi restabilit definitiv, zise ea. Dar mai are nevoie de puțin timp.

— Doar n-o să rămâi aici săptămâni întregi! Este o situație foarte incomodă pentru tine, cu acest Cavendish care vine când îl taie capul. Și apoi, nu-mi place să te văd că depinzi astfel de el. Gândul că-i datorezi ceva îmi displace profund.

— Fie că locuim în casa lui, fie că nu, îi voi fi întotdeauna datoare pentru ceea ce a făcut pentru Holly.

— Este ridicol! Nu și-a făcut decât datoria. De altfel, este plin de bani. Nu-i datorezi absolut nimic și nu-l lăsa în nici un caz să te convingă de contrariu!

— Derek, el nu mi-a cerut niciodată ceva în schimb decât să semnez acel faimos document.

— Cu atât mai bine. Mă simt ușurat să știu că el a renunțat în scris la toate drepturile asupra lui Holly. După ce ne vom căsători, Holly va deveni fiica mea și nu vreau ca el să intervină în educația ei. El are niște idei foarte ciudate în acest sens.

— Ce idei? întrebă ea oprindu-se ca să-l privească.

— Ar fi trebuit să-l auzi cum îmi vorbea despre Holly. Doar că nu-mi dicta cum să mă port. Dacă l-am lăsa s-o facă, va deveni curând foarte posesiv. Asta nu-mi place deloc. În fine, atâta vreme cât tu ai acel document și atâta vreme cât eu voi fi aici ca să te protejez, ești în siguranță, draga mea.

O cuprinse cu brațul de talie, o trase spre el și o sărută. Prizonieră a acestei îmbrățișări, Veronica rămase de gheață. Nu mai simțea acea obișnuită tandrețe, acea afecțiune liniștitoare. Nu mai simțea nimic. Nici o tresărire a inimii, nici o emoție, nici un fior. Nimic.

— Haide, draga mea, zise Derek cu o notă de nerăbdare în glas. Nu-ți mai face griji pentru toate astea. Este o pierdere de timp.

El râse, dar râsul lui sună fals în urechile femeii.

— Cu cât ne vom căsători mai repede, cu atât va fi mai bine, adăugă el. Atunci voi avea dreptul la toată atenția ta.

— Este adevărat că nu m-am prea ocupat de tine în ultima vreme, recunoscu ea, ușurată de a întrezări posibilitatea

să iasă din această situație stânjenitoare. Înțeleg foarte bine cât de neplăcute sunt aceste împrejurări pentru tine. Nu e drept.

— M-am plâns eu cumva? M-ai auzit făcându-ți cel mai mic reproș în legătură cu acele afișe, de exemplu? Apropo de asta, bănuiești probabil că a trebuit să suport o mulțime de glume făcute la birou de colegii mei, dar ție nu ți-am reproșat niciodată, nu-i așa?

Veronica nu-i răspunse imediat. Încet-încet, în mintea ei se făcea lumină. Înțelegea în sfârșit ceea ce doar presimțise vag.

— Este adevărat, recunoscu ea. De fapt, întotdeauna ai fost foarte generos cu mine, Derek.

El se umflă în pene.

— Ei bine, atunci...

— Atunci, nu cred că ar fi prea cinstit din partea mea să-ți mai pun multă vreme la încercare generozitatea. Mi-ar părea rău pentru tine ca, din cauza mea, să fii ținta ironiilor colegilor tăi.

Derek nu prea înțelegea subtilitățile, chiar și cei mai buni prieteni ai lui ar fi fost de acord cu asta, dar licărirea din ochii Veronicăi nu lăsa nici o îndoială asupra intențiilor ei.

— Ascultă, îmi dau seama că ești obosită, nervoasă. Voi veni să te văd zilele următoare, zise el repede.

— Nu, Derek, să punem la punct lucrurile imediat. Prefer să ne despărțim ca prieteni buni.

— Să ne despărțim?

— Da. Nu pot să mă căsătoresc cu tine. Îți sunt foarte recunoscătoare pentru bunătatea pe care mi-ai dovedit-o

întotdeauna, dar n-aș fi o soție bună pentru tine. Iartă-mă dacă, prin atitudinea mea, ți-am dat false speranțe, dar evenimentele din ultima vreme m-au tulburat profund.

— Și încă mai ești tulburată.

— Ce vrei să spui?

— Că mă tem că încă te gândești la acest domn Cavendish, că încă îți mai faci iluzii privind intențiile lui.

— Știu exact la ce să mă aștept din partea lui Jordan. Întotdeauna am știut.

— Sper asta pentru tine, pentru că dacă te-ai hotărât să joci cartea lui și a milioanelor sale, te îndrepți direct spre o catastrofă.

— Derek, am impresia că îngerul tău cel rău face ore suplimentare astă seară! Nu poți deschide gura fără să spui grozăvii. Nu înțelegi că n-aș putea niciodată să mă mărit cu un bărbat care pretinde că fiica mea este nelegitimă?

— Și totuși acesta este cazul!

Veronica îl privi glacial, apoi se strădui să respire adânc de mai multe ori ca să încerce să-și recapete stăpânirea de sine.

— Dacă nu înțelegi de ce aceste vorbe mi se par jignitoare, nu mai avem ce să ne spunem. La revedere, Derek.

Înainte ca el să aibă timp s-o rețină, ea îi întoarse spatele și porni repede spre casă. De pe treptele de la intrare, îl privi îndepărtându-se.

Capitolul 7

De când îi ceruse să plece imediat, Veronica nu mai avusese vești despre Jordan. Chiar dacă încerca să nu se mai gândească sau să privească lucrurile mai detașat, să-i înțeleagă punctul de vedere, tăcerea lui o dezamăgea. Regreta că se despărțiseră cu o ceartă, și ar fi vrut să-l liniștească oarecum, să-i spună că nu se va căsători cu Derek.

La câteva zile după vizita inopinată a lui Jordan la Elmbridge, Holly și Veronica se întoarseră la Londra ca să-l consulte pe doctorul Weston, chirurgul care o operase pe Holly. Acesta se arătă foarte mulțumit de starea pacientei sale și le spuse că nu va mai fi nevoie să se vadă atât de des, că unul sau două controale suplimentare vor fi absolut suficiente.

Ușurată și încântată, Veronica hotărî să sărbătorească aceste vești bune împreună cu Holly, la Ritz, în fața unei cești de ceai. Bucuroasă la culme, Holly nu mai contenea cu pălăvrăgeala. În timp ce înghițea sandvișuri și delicioase

prăjituri cu cremă, îi povesti mamei sale în amănunt viața ei din spital. Veronica o asculta, râdea în hohote auzind pentru prima oară întâmplări pe care fetița nu îndrăznise niciodată să i le relateze.

Deodată, chipul îi încremeni, râsul îi rămase în gât. Peste capul lui Holly, tocmai îl zărise pe Jordan, așezat la bar în compania unei fermecătoare și foarte elegante femei cu părul castaniu. În ciuda distanței dintre ele, Veronica își dădu imediat seama că femeia avea acel șic și siguranța de sine pe care doar averea ți le dădea. Necunoscuta întoarse capul și ea o recunoscu pe Lorrayne Haslam.

De ce această tulburare? se întrebă Veronica, furioasă să simtă o strângere de inimă văzându-i pe cei doi. Ea fusese cea care-l alungase pe Jordan, și spusese că pasiunea lor nu are nici un sens. El avea așadar toate motivele din lume s-o creadă pe cuvânt și să se întoarcă la prietena lui dintotdeauna. Și totuși, Veronica suporta greu să-l vadă cu această femeie frumoasă și sigură pe ea care se apleca spre el și-i zâmbea de parcă i-ar fi aparținut. În zâmbetul ei exista ceva familiar, ceva intim care o făcea pe Veronica să-și dorească să urle.

Încercă să-și desprindă privirea de ei, dar nu reuși. Atrași ca de un magnet, ochii ei se întorceau mereu spre Jordan, căutând să-i surprindă sentimentele pe care le avea pentru prietena lui. O iubea oare? O dorea? Barul era slab luminat și, de acolo de unde era ea, nu putea să descifreze nimic precis.

Lorrayne râse. Urmă un moment de tăcere, apoi Veronica o auzi spunându-i lui Jordan:

— Oh! Dragul meu, nu trebuia...

Restul se pierdu în rumoarea conversațiilor din jur.

Un chelner se apropie de masa Veronicăi.

— Mai doriți ceva, doamnă?

— Da, încă puțin ceai, vă rog.

N-ar fi trebuit, era ridicol. Ar fi făcut mai bine s-o ia pe Holly și să plece de aici cât mai repede. Dar nu putea să se desprindă din contemplarea perechii de la bar. Jordan părea că se simte în largul lui în compania acestei femei... Veronica îi zâmbi fiicei sale cu un aer distrat, pradă unei gelozii feroce.

Jordan, pe care ea îl supraveghea în continuare cu coada ochiului, își luă deodată mapa diplomat, o deschise și scoase din ea o cutiuță lungă și plată pe care i-o întinse Lorraynei. Aceasta desfăcu pachetul și Veronica întrezări, preț de o fracțiune de secundă, strălucirea superbă a unui colier de diamante. Mușcătura geloziei deveni mai intensă, mai sfâșietoare. Chiar și un bărbat foarte bogat cum era Jordan, nu dădea cu ușurință acest gen de cadouri.

Lorrayne lăsă să-i scape o exclamație de plăcere și, aplecându-se peste masă, mângâie ușor obrazul lui Jordan. Acest gest păru să-l stânjenească. Se depărtă repede și, cu un aer jenat, bătu ușor frumoasa mână cu unghii impecabile a Lorraynei. Veronica își zise că femeia trebuie să se fi simțit foarte sigură pe ea dacă îndrăznise un asemenea gest familiar în public.

Chelnerul îi puse în față ceainicul cu ceaiul pe care-l ceruse și ea începu să-i umple ceașca lui Holly, apoi pe a sa.

Când privi din nou înspre bar, observă că Jordan și Lorrayne se pregăteau să plece. În drum spre ușă, traversară salonul de ceai. Jordan aruncă o privire în jurul lui și Veronica își dădu seama după felul în care se crispase, că el o zărise. O clipă, privirile li se întâlniră. În ciuda distanței care-i despărțea, ea îi remarcă descumpănirea. Îl văzu strângându-și buzele și, după o clipă de ezitare, își trecu brațul pe sub cel al Lorraynei și o conduse spre ușă.

Dar retragerea lui fu remarcată de Holly care, urmărind privirea mamei sale, îl văzu. Chipul i se lumină deodată și se repezi spre el. De îndată ce o văzu, el îi zâmbi, dar se vedea bine că era stânjenit.

Veronica se apropie și ea. Jordan o salută politicos, dar ea nu-și putea alunga sentimentul că el ar fi preferat fără nici o îndoială să evite această confruntare.

— Veronica, dă-mi voie să ți-o prezint pe Lorrayne Haslam, zise el. Lorrayne, ea este Veronica și cu fiica ei, Holly.

Cele două femei se salutară cu un discret semn din cap și cu o schiță de zâmbet. Holly întinse mâna spre Lorrayne, dar aceasta se prefăcu că n-o vede și se aplecă s-o sărute pe fetiță pe amândoi obrajii.

— Ce copil delicios! murmură ea.

Holly se răsucea să scape din îmbrățișarea ei. Lorrayne se îndreptă și se întoarse spre Jordan.

— Dragul meu, nu mi-ai spus că ai niște prietene atât de fermecătoare. Să luăm loc undeva, să ne cunoaștem mai bine.

Politețea îi obligă pe Jordan și Veronica să se prefacă încântați de această întâlnire. Holly fu singura care considera această întâmplare ca un dar ceresc. Își luă un scaun chiar lângă Jordan. Lorrayne se așeză de cealaltă parte, în timp ce Veronica se văzu surghiunită la celălalt capăt al mesei. De vreo două ori încercă să-i prindă privirea lui Jordan, fără să reușească. El o evita, era evident...

— Ce ai mai făcut frumos zilele astea? o întrebă el pe Holly.

— Am avut programare la spital la doctor. A spus că sunt aproape vindecată și că nu mai trebuie să mă vadă decât de vreo două ori, îi răspunse ea veselă.

— Oh! Dumnezeule! Ai fost bolnavă? întrebă Lorrayne cu o voce suavă. Este foarte trist.

— Am fost operată de o boală de inimă, dar acum totul este bine, mulțumesc.

— Ce curajoasă ești! Trebuie să fi fost îngrozitor.

— Nicidecum. M-am distrat bine în spital. Le-am înnebunit pe toate infirmierele!

— Holly! o certă cu blândețe Veronica. Nu face pe interesanta.

— Nu trebuie să te superi pe ea, interveni Lorrayne. Este atât de nostimă, de adorabilă.

Holly nu părea deloc impresionată de aceste complimente. Zâmbetul pe care i-l adresă Lorraynei era un model în felul lui, glacial, impersonal și monden pe deasupra.

— N-ai venit de mult să ne mai vezi, la Elmbridge, continuă ea întorcându-se spre Jordan.

— Am de gând să vin foarte curând, promise el.

— Elmbridge, repetă Lorrayne. Ce nume fermecător!

— Este numele casei noastre de la țară, îi explică politicos Holly. În fine, nu este chiar a noastră. Este a unor prieteni de ai mamei.

Ca să pună capăt discuției care aluneca pe o pantă periculoasă, Jordan se aplecă spre Holly și, ciufulindu-i părul, o întrebă:

— Vrei o înghețată?

— Ador înghețata! Mulțumesc mult.

Jordan îi făcu semn chelnerului și, când acesta le aduse lista, amândoi se cufundară în lectura ei, discutând despre calitățile șerbetului de pere stropit cu jeleu de fragi sau despre înghețata pralinată cu sos de ciocolată caldă.

Lorrayne se întoarse spre Veronica, o privi cu atenție, îi remarcă tinerețea și frumusețea, și dădu din cap ca și cum dintr-o dată tocmai înțelesese ceva.

— Iartă-mă că te privesc astfel, dar îmi pari atât de tânără! zise ea pe un ton mieros, irezistibil. Nu-mi vine să cred că ești mama lui Holly. Dar poate n-am înțeles eu bine? Poate că ești sora ei mai mare?

— Nu, sunt mama ei.

— Dar nu se poate! Ai avut-o atât de tânără!

— Într-adevăr, eram foarte tânără, recunoscu Veronica, dar nu este tinerețea cea mai bună perioadă pentru făcut copii?

— Nu știu. Eu n-am avut norocul dumitale sau poate ar trebui să spun... priceperea? Probabil că, împreună cu soțul dumitale, ați planificat totul dinainte.

Lorrayne era prea subtilă ca să privească degetul inelar de la mâna stângă a interlocutoarei sale, dar mesajul era limpede. Veronica îi zâmbi la rândul ei, dar chipul îi rămase de marmură.

— Și planurile cel mai bine concepute pot uneori să dea greș, zise ea pe un ton suav. Nu este și părerea dumitale?

Lorrayne râse. Un râs grav, un pic răgușit.

— Da, bineînțeles. Dar dacă acest copil delicios este o eroare de programare, atunci probabil că este eroarea cea mai inteligentă pe care ai făcut-o vreodată! Atât de vioaie, atât de fermecătoare! Crezi că este prudent s-o lași pe biata micuță să se agite atât după o astfel de operație?

— Cu siguranță că lui Holly nu i-ar plăcea deloc să audă că i se spune „biata micuță", îi replică Veronica. După spusele doctorului, este aproape vindecată.

— Și apoi, bineînțeles, poate să profite de aerul curat de la țară ca să se refacă! Ce noroc să aveți prieteni atât de generoși încât să vă împrumute casa! Dar asta nu mă miră prea tare. Sunt convinsă că dumneata știi să-ți alegi cu grijă prietenii.

Insulta era străvezie și Veronica nu-și făcu scrupule să-i răspundă pe același ton.

— Am într-adevăr prieteni foarte buni, loiali și sinceri, pe care banul nu a reușit să-i corupă. Nu se poate spune asta despre prea mulți, nu crezi?

Privirea Lorraynei se aspri, în timp ce-și păstra pe buze zâmbetul de circumstanță.

— Înțeleg, murmură ea. Înțeleg...

Ceva în felul în care vorbise, o îngheță pe Veronica. Femeia asta putea să fie periculoasă. Trebuia să se ferească de ea.

— Holly, grăbește-te și termină-ți înghețata. Mai avem de făcut niște cumpărături înainte să ne întoarcem.

În discuție aprinsă cu fetița, Jordan ridică privirea, alertat de un ușor tremur în glasul Veronicăi. Profită imediat de ocazie și-i susținu ideea.

— Dumnezeule! exclamă el. Trebuie să plecăm! O să ne iertați dacă o să vă părăsim înainte ca Holly să-și termine înghețata?

Lorrayne încercă să protesteze, dar deja Jordan o apucase de braț și o ajută să se ridice.

— Bineînțeles. Știu cât ești de ocupat, mormăi Veronica, recunoscătoare.

Lorrayne se aplecă din nou spre Holly, aproape sufocând-o într-o îmbrățișare parfumată înainte să se îndepărteze urmându-l pe Jordan. Fetița îi privi dispărând, cu un aer îngândurat.

— Mamă, zise ea în sfârșit, nu-mi place doamna asta. Parfumul ei este prea tare și tot timpul zâmbește.

*

* *

— Mamă, este adevărat ce scrie în ziare? Jordan este un escroc? întrebă Holly într-o dimineață.

Uluită preț de o secundă, Veronica își reveni repede.

— Unii dintre dușmanii lui cred probabil asta. Dar de ce mă întrebi?

— Privește titlurile astea mari: „Jordan Cavendish a lansat un atac surpriză împotriva lui Gavin Redway".

Îi întinse jurnalul Veronicăi peste masa la care își luau micul dejun. Pe manșetă, cotidianul publica o fotografie a lui Jordan și articolul explica în ce fel, grație unui atac rapid și neașteptat, omul de afaceri reușise practic să preia controlul unuia dintre cele mai importante grupuri industriale din țară.

— Nu cred să fi debarcat în birourile lui Gain Redway cu o pușcă mitralieră, dar rezultatul este practic același. Atacul surpriză despre care se vorbește este de fapt o cumpărare masivă la bursă a unei cantități impresionante de acțiuni.

Holly păru dezamăgită de explicație, apoi chipul i se lumină din nou.

— Am să-i cer explcații când va veni să ne vadă, zise ea pe un ton hotărât.

— Holly, iubito, nu-ți face prea multe iluzii. El trebuie să fie extrem de ocupat în momentul ăsta. Lupta aceasta o să-i ia tot timpul.

— Dar ne-a promis că o să vină.

— Nu m-aș baza prea mult pe asta dacă aș fi în locul tău.

— A promis. Sunt sigură că-și va ține cuvântul. Doar este prietenul meu.

Scena aceasta se petrecea la două săptămâni după întâlnirea lor cu Jordan la *Ritz.* De atunci, el nu le mai dăduse nici un semn de viață. Veronica era împărțită între două temeri – aceea ca Holly să nu se atașeze prea mult de un om a cărui bunăvoință față de ea nu va dura prea mult și aceea ca, dimpotrivă, el să nu înceapă să se intereseze prea mult de ea și să vrea să repună pe tapet problema acordului lor, în sensul de a-și manifesta drepturile asupra fiicei sale. Ea își imagina fără greutate că revendicările lui o vor exclude pe ea, mama, și Veronica era ferm hotărâtă să se lupte în acest caz.

Jordan ar fi putut dori s-o facă pe Holly moștenitoarea lui, dar cu aceeași ocazie i-o va da pe Lorrayne Haslam ca mamă vitregă și Veronica nu va permite nciodată acestei femei dure și fără milă să se ocupe de micuța și vulnerabila ei Holly.

Spre consternarea Veronicăi, fetița începu să citească ziarele cu pasiune, pândind orice articol sau doar menționarea numelui lui Jordan. Chiar dacă cea mai mare parte a conținutului lor o depășea, înțelegea totuși mai mult decât și-ar fi închipuit Veronica, și urmărea lupta financiară cu entuziasm.

În fiecare zi, tânăra femeie afla tot mai multe despre imensa avere a lui Jordan. Cronicarii financiari descriau în amănunt excepționala lui reușită, analizând, disecând și cea mai mică posesie a sa, societăți, achiziții recente... Patrimoniul său se număra în sute de milioane de lire!

Veronica era din ce în ce mai uluită și-și aminti vorbele lui Derek, când acesta o acuzase că aleargă după banii lui Jordan. Înțelese de asemenea de ce, atunci când ea îl anunțase că Holly este fiica lui, Jordan își imaginase imediat că ea nu voia decât averea lui...

Din fericire, pregătirile pentru cea de a noua aniversare a lui Holly o absorbiră în totalitate și nu mai avu timp să se gândească la altele.

Pentru această ocazie, doamna Hendricks făcuse un tort imens, cu mai multe etaje, împodobit cu inscripții din zahăr topit și nouă lumânări de toate culorile. La rândul ei, Veronica scotocise prin toate librăriile din zonă în căutarea unor cărți care ar fi putut să stimuleze inteligența fetiței. În plus, adăugase acestor cadouri și o trusă a „chimistului perfect", care era sigură, va fi pe placul și pe măsura spiritului practic al lui Holly.

În ziua aniversării sale, Holly se trezi la ora șase și jumătate. Nu mai avea stare și, din zece în zece minute, se ducea să arunce un ochi în camera mamei sale care încă dormea. În sfârșit, la ora șapte și jumătate, Veronica se hotărî să se dea bătută. Dădu la o parte cearșaful și cuvertura și... imediat fu asaltată de un drăcușor mic care se repezi la ea acoperind-o cu sărutări.

— Astăzi fac nouă ani! anunță cu mândrie Holly luând-o de mână și trăgând-o după ea în holul de la intrare.

Tocmai sosise corespondența. Fetița deschise cu febrilitate toate felicitările și le așeză apoi pe consola șemineului, în salon. Veronicăi i se păru că fețișoara ei se

întunecase când observă că Jordan nu-i scrisese. Cum să-i explice, se gândi Veronica, cum să-i explice că aniversarea ei era un subiect delicat, aproape tabu, pentru acest om de afaceri care acum era subiectul predilect al ziarelor?

— Ce ai zice să mergem astăzi la Montcastle? îi propuse ea în timp ce-și luau micul dejun. Este un castel superb...

Holly se îmbufnă.

— ...și în gajduri are o expoziție de mașini de epocă, continuă Veronica izbucnind în râs când văzu transformarea care se produsese pe chipul copilei.

În timp ce Holly alergă să se îmbrace, mama ei chemă un taxi și se duse la rândul ei să se pregătească. Își puse pantalonii din catifea reiată oliv, o bluză de mătase galbenă, și-și prinse părul cu o eșarfă de aceeași culoare. Tocmai terminase să se rujeze când auzi un zgomot de motor.

— Holly! Repede! A venit taxiul.

În loc de orice răspuns, Holly scoase o exclamație de încântare și se repezi pe scară. Mirată, Veronica se duse la fereastră și aruncă o privire în curte. Inima îi tresări de o bucurie nebună, amestecată cu o umbră de teamă.

Era Jordan.

Capitolul 8

Holly coborî în grabă treptele de la intrare și se repezi în fața mașinii. De îndată ce o zări, Jordan frână. Holly se cățără pe scaunul de lângă el, îl cuprinse cu brațele pe după gât și-l sărută. Chiar dacă de la punctul ei de observație, la fereastra primului etaj, Veronica era prea departe ca să vadă exact ce se întâmpla, văzu totuși că el răspunsese îmbrățișării micuței, strângând-o la piept.

Tânăra femeie ajunse la ușa de la intrare în momentul când Jordan ieșea din Rolls. Era îmbrăcat într-o ținută lejeră, pantaloni de pânză și o cămașă de culoare deschisă cu gulerul descheiat și cu mânecile suflecate. Era pentru prima oară de când se reîntâlniseră când părea atât de tânăr și relaxat. Îi zâmbi și zâmbeul lui o tulbură.

— Scuză-mă că iarăși vin pe neanunțate, dar vreau să-i cer un serviciu lui Holly, zise el.

— Ce fel de serviciu?

Cu bărbia, el arătă spre mașină.

— Este ceva în legătură cu pachetul de pe bancheta din spate.

Deschise portiera. O cutie de carton voluminoasă ocupa aproape tot locul. El o luă, o duse până în casă și o puse cu grijă pe masa din salon. Holly nu se dezlipea de el nici un pas.

— Am comandat mai multe astfel de aparate pentru birou, explică el începând să desfacă ambalajul. Secretara mea a observat că este unul în plus. M-am gândit imediat că Holly i-ar putea găsi un colțișor unde să-l instaleze, ceea ce m-ar ajuta foarte mult.

Cu un gest teatral, îndepărtă un ultim capac de polistiren și dădu la iveală un mic calculator. Holly rămase nemișcată, fascinată, incapabilă să rostească o vorbă, într-atât de mare îi era surpriza și plăcerea.

— Vrei... vrei să spui că... e pentru mine?

— Pentru tine și numai pentru tine. Evident, dacă nu-ți place...

Râzând, el se prefăcu că ambalează la loc cadoul, dar Holly îl opri.

— Dar îmi face mare plăcere! Mulțumesc, Jordan. Este formidabil, zise ea plimbându-și cu încântare degețelele pe taste. Vei rămâne un pic la noi ca să-mi arăți cum funcționează? Oh! Te rog, rămâi! O să poți gusta din tortul meu de aniversare.

— Adică azi este ziua ta? întrebă Jordan, aparent mirat. Ce întâmplare fericită!

Holly începu să râdă.

— Nu este o întâmplare. Tu știai că e ziua mea.

— Nu-i adevărat! De unde să fi știut? Mi-ai spus doar că în curând vei împlini nouă ani. Nici o clipă nu mi-ai spus la ce dată.

— Poate, dar după părerea mea, astfel de amănunte nu constitue un obstacol pentru tine. Pun pariu că poți afla tot ce vrei, când vrei.

— Ah! Da? Și cum, mă rog?

— Poți... poți face... un atac surpriză, declară ea triumfătoare.

Jordan izbucni în râs.

— Mi se pare mie sau chiar ai stofă de femeie de afaceri? Cu cât te voi învăța mai repede să te servești de acest aparat, cu atât mai bine.

Veronica ascultase acest schimb de replici fără să intervină, pradă unor sentimente contradictorii. Apariția lui Jordan părea s-o fi surghiunit în planul doi al inimii fiicei sale, și nu se putea abține să sufere. Pe de altă parte, chipul fetiței radia de o asemenea bucurie încât își dădu seama că dacă Jordan n-ar fi venit, Holly nu l-ar fi iertat niciodată.

Era fiica lui, sânge din sângele lui, dar și sufletul ei îi aparținea, gândi Veronica. Era firesc ca ei să se înțeleagă, să stabilească între ei această minunată complicitate. Cât timp îi va trebui lui ca să descopere asta? Dacă nu cumva o și făcuse?

— A sosit taxiul, îi anunță doamna Hendricks.

Holly își duse mâna la gură; uitase complet de vizita la castel, și Jordan o întrebă din priviri pe Veronica.

— Eram pe punctul să plecăm când ai venit tu. Trebuia să mergem să vizităm expoziția de mașini de epocă de la castelul Montcastle.

— N-am putea s-o lăsăm pe altă dată, mamă? o rugă Holly. Doar dacă nu ții neapărat să mergem, firește.

— De acord, draga mea. O să mergem altă dată. Astăzi tu ești cea care comandă.

Jordan încuviință din cap.

— Nouă ani, este o vârstă. E ultima ta aniversare cu o cifră, remarcă el.

Veronica ieși să plătească deplasarea taxiului și, când se întoarse în salon, îl găsi pe Jordan pe cale să asambleze diferitele elemente ale calculatorului, în timp ce Holly instala o priză la capătul cablului, cu o concentrare extremă.

— Știe să facă asta? întrebă încet Jordan adresându-i-se Veronicăi.

— Meșteritul nu are secrete pentru ea. În acest domeniu, este mult mai bună decât mine, și decât tine, probabil!

El zâmbi.

— Stângăcia mea în această privință este legendară! Spune-mi, Veronica, de unde știe Holly că eu am lansat un atac surpriză împotriva lui Gavin Redway, și ce înțelege ea din astfel de operațiuni?

— Nu înțelege nimic și chiar are intenția să-ți ceară explicații. A urmărit în ziare derularea luptei și și-a notat cu grijă toate subietele asupra cărora ar vrea lămuriri.

— Bravo ei! Te interesează și pe tine?

— Bineînțeles, dar nu la fel de mult ca pe Holly. Mă și mir cum de ți-ai găsit timp să vii până aici.

El ridică din umeri.

— Ce este mai rău a trecut. Acum practic e sigur că voi câștiga. Dar mă înșel eu, Veronica, sau am impresia că nu ești încântată să mă vezi? Cumva Derek își va face curând apariția, ca ultima oară? Trebuie să mă pregătesc pentru duel?

— Derek nu va veni.

— De ce? V-ați certat?

— Nu te privește.

— Este evident că Holly pare mult mai fericită să mă vadă decât mama ei!

— Holly este în al nouălea cer, sunt de acord cu tine, și-ți sunt foarte recunoscătoare că te-ai deplasat aici special pentru ea. Dar nu-mi cere mai mult, Jordan.

— Și totuși, am făcut tot acest drum mai ales pentru tine, zise el atât de încet încât ea abia îl auzi.

Ochii lui o priviră atent din cap până-n picioare, mângâietori, plini de admirație.

— Galbenul îți vine de minune. Mă simt măgulit să văd că mi-ai urmat sfaturile.

— Sfaturile tale?

— Nu eu am fost primul care te-a convins să porți această culoare? Tu credeai că nu se potrivește cu părul tău, dar eu te-am convins de contrariu și a trebuit să recunoști că aveam dreptate.

Veronicăi îi reveni în amintire scena respectivă. Își aminti în ce măsură acest om atât de logic, atât de pragmatic, putea uneori să aibă și imaginație! Era ciudat că ea uitase acest amănunt și că el și-l amintise. La acest gând, inima începu să-i bată mai tare.

— Gata! strigă Holly. Am reușit să branșez calculatorul.

Din câțiva pași, Jordan ajunse lângă masa pe care instalaseră aparatul. Așezată în fața ecranului, cu mâna lângă tastatură, Holly ascultă cu atenție instrucțiunile pe care i le dădu Jordan. Pe chipul ei grav, pasionat, se citea curiozitatea, nerăbdarea de a învăța.

— Cu viteza cu care înregistrează ceea ce-i spun, îi zise Jordan Veronicăi, peste puțin timp va ști să-și creeze propriile programe!

Puțin mai târziu, Holly insistă să-i demonstreze mamei sale ceea ce învățase. Apoi Veronica se așeză la rândul ei în fața calculatorului și fetița râse în hohote de stângăciile și greșelile ei. Dacă un străin ar fi trecut din întâmplare pe aici și i-ar fi zărit prin fereastă, ar fi crezut că are în fața ochilor portretul familiei ideale!

*

* *

Făcură un picnic în grădină, la umbra copacilor. De îndată ce înghiți ultima bucățică, Holly se repezi înăuntru,

incapabilă să stea prea multă vreme departe de noua ei pasiune. Curând, o auziră prin fereastra deschisă bătând cu ardoare tastele calculatorului.

Jordan zâmbi.

— Când îi intră ceva în cap...

Se ridică, îi întinse mâna Veronicăi și o ajută să se ridice.

— Vino, hai să ne plimbăm.

Ea încercă să se eschiveze, hotărâtă să rămână circumspectă, dar nu fu chip. El nu-i lăsă nici o scăpare.

— Îți pare rău că am venit?

În timp ce mergeau, el o cuprinse după umeri.

Era momentul ideal ca ea să-i pună întrebări, cu un aer degajat, despre Lorrayne, să-l întrebe de exemplu dacă aceasta știa că el este la țară, dacă nu se supără că a plecat fără ea. Simțea însă un nod în gât. Încercă să râdă, dar nu reuși. Întoarse capul spre el, îl privi, dar nu fu în stare să rostească cuvintele ironice și crude pe care se pregătise să i le spună. În același timp, i se risipiră și îndoielile. Poate că Jordan era dur în afaceri, dar nu era nici nemilos, nici necinstit, nici viclean. De altfel, tocmai această sinceritate a lui îi despărțise odinioară. Decât s-o amăgească cu un ipotetic viitor comun, el o prevenise că nu voia o legătură stabilă.

— Nu, reuși ea să spună. Nu regret nimic.

Trăsăturile lui Jordan se crispară deodată, și schiță un gest spre ea apoi, după ce aruncă o privire spre casă, se răzgândi. Oricine ar fi putut să-i vadă. Așa că o conduse spre un pâlc de sălcii.

— Holly ține foarte mult la tine. Ar fi fost foarte tristă dacă n-ai fi venit s-o îmbrățișezi de ziua ei, adăugă Veronica. Îți mulțumesc foarte mult. Pentru ea, viața are un nou început.

— La nouă ani după ce a început cu adevărat. M-am informat asupra datei ei de naștere la primăria din cartierul vostru. S-a născut exact acum nouă ani și două săptămâni, după ce noi ne-am despărțit. Ziua aceea nu a fost nevoie s-o mai verific. Îmi amintesc de ea de parcă ar fi fost ieri.

— Te încurcă cele două săptămâni, nu-i așa?

— Da. Mă revoltă faptul că a fost concepută doar la două săptămâni după ce ne-am despărțit. Îmi vine greu să suport ideea.

Veronica rămase tăcută.

— Spune totuși ceva. Apără-te!

— Nu pot să spun nimic fără să încalc angajamentul scris dintre noi.

— La naiba cu blestemata aceea de hâtie! Uit-o!

— Tu ai vrut-o. Holly este primul meu copil. Primii copii se nasc adeseori cu puțină întârziere.

— Doar asta ai de spus?

— Pentru un prim-născut, nu este nimic excepțional.

— Cu siguranță că ești mai pricepută în aceste probleme decât mine. Eu nu am mai avut copii.

Veronicăi i se păru că percepe o notă de reproș în tonul lui.

Ajunseseră a podețul care marca limita dintre parcul bine îngrijit și natura sălbatică, pârâiașul, ierburile înalte,

ferigile, rugii de mur, trunchiurile de copaci și crengile împletite ale sălciilor și carpenilor. Din loc în loc, soarele înălțat sus pe cer străpungea frunzișul des, luminând pământul într-un mod ireal, feeric.

În jurul acestui cerc magic, nu mai exista parcă nimic. Veronica era conștientă de asta, așa cum era conștientă de parfumul tare al acestei după-amiezi de vară. Se simțea amețită, ciudat de ușoară... Întoarse capul spre bărbatul care mergea alături de ea. El o respinsese, nu-i accepta copilul, și totuși era lângă ea, cu brațul în jurul taliei ei.

— Unde ți-ai petrecut acești ultimi zece ani lungi? o întrebă el.

— Am născut într-o clinică aproape de părinții mei și am rămas o vreme la ei, ceea ce mi-a permis să mă bucur din plin de fermecătoarea mea fetiță.

— Mi-ai spus că nu puteai suporta constrângerile, că pe copii îi consideri ca pe un obstacol în calea libertății tale.

— Asta era înainte de a fi avut copilul. Departe de a fi un obstacol în calea libertății mele, prezența fetiței mă împlinea, mă încânta, mă...

Datorită ei, tânăra femeie nu avusese sentimentul că este total abandonată. Căldura, dulceața, veselia copilului ei îi umpluseră viața. În loc să i se împietrească, inima ei era plină de bucurie și de dragoste. O iubise pe Holly pentru ea însăși, firește, dar și pentru bărbatul cu care o concepuse.

— Eram foarte fericită, încheie ea simplu.

El își coborî privirea spre ea dar, incapabil să interpreteze expresia de pe chipul ei, se opri, îi prinse bărbia și-i întoarse capul spre el. Privirile li se întâlniră.

— Continuă...

— Am locuit doi ani la părinții mei. Apoi mi-am reluat meseria de actriță. Când plecam în turnee, o lăsam pe Holly în grija bunicilor, și apoi...

Inima ei se neliniști brusc și soarele se întunecă deodată, acoperit de Jordan care se apleca spre ea. Îi simți apoi buzele lipte de ale ei, calde și ferme.

Ultima oară când se sărutaseră, el pusese în acea îmbrățișare multă patimă, furie, frustrare. Sărutul lui de astăzi semăna mai mult cu cel din seara în care se regăsiseră. Era tandru, plin de dragoste. Buzele lor se căutau, se atingeau, se despărțeau, apoi se întâlneau din nou. Totul se petrecea foarte încet, cu mare grijă, de parcă le-ar fi fost teamă și unuia și altuia să nu rupă vraja care-i învăluise.

El o trase mai aproape, îi mângâie fruntea, obrajii, gâtul. Era evident că nu se așteptase să resimtă o emoție atât de intensă, și cu atât mai puțin s-o împărtășească cu ea. Rămaseră îndelung astfel, nemișcați, lipiți unul de altul, apoi porniră iarăși pe potecă.

— Vreau să știu totul, insistă el. Mi-ar fi plăcut să...

Tăcu brusc, exasperat. Documentul pe care-l semnaseră era un obstacol în calea adevărului.

— Eu... De ce nu mi-ai scris ca să-mi ceri ajutorul? zise el cu stângăcie.

— Ai fi vrut să-ți cer ajutorul ca să cresc copilul altuia?

Ea îl testa, îl provoca.

— Veronica.

Era în același timp un reproș și o amenințare. El o avertiza să nu se aventureze pe un teren periculos, dar în același timp o implora să nu risipească această clipă privilegiată.

— Eu și cu tine, am fost adevărați prieteni. Gândul că, la un moment dat, te-ai trezit singură și neajutorată cu un copil pe cap mă tulbură și acum. Aș fi dorit sincer să pot să-ți ușurez viața.

— A fost greu, dar numai din punct de vedere financiar, zise ea cu un zâmbet. În rest, eram cea mai fericită femeie din lume. Adusesem pe lume o fetiță minunată. Acum o vezi micuță și vioaie, dar pe vremea aceea era un fermecător bebeluș blond și roz, mereu gata să râdă.

— Întruchiparea mamei sale, remarcă el încet. Așa erai tu când te-am cunoscut. Mereu veselă și plină de viață, ca și cum întreaga existență nu era decât o glumă bună.

Ajunseră într-un mic luminiș, un covor de mușchi străjuit de doi-trei mesteceni de o parte și de un pârâiaș de cealaltă parte. Jordan o prinse de mână și o făcu să se așeze. Se întinseră amândoi pe acest culcuș improvizat și plăcut mirositor. Printre crengile subțiri ale mestecenilor, printre frunzele lor rotunde și delicate, urmăreau amândoi alergarea neobosită a norilor. Îi legăna susurul apei ce se strecura printre pietre.

— Eram atât de tineri pe vremea aceea, atât de încrezători în viitor! continuă Jordan. Ce s-a întâmplat cu noi, Veronica? Ce am devenit?

— Ne-am maturizat. Viața ne-a obligat să ne transformăm.

— Dar astăzi înțeleg că pierzându-te, mi-am pierdut bucuria de a trăi. Întâlnirea cu tine, Ronnie, a fost pentru mine ca și cum aș fi deschis ferestrele și aș fi lăsat să intre soarele în valuri. Razele lui te urmau peste tot unde te aflai. Adeseori te urmăream, încercând să descopăr care este sursa misterioasei tale voioșii. Aș fi vrut atât de mult să împărtășesc cu tine secretul.

Bucuria, voioșia aceasta despre care vorbea el, venea din dragostea pe care i-o purta. El era cel care o împlinea, o aureola, chiar și astăzi, cu duioșie, cu tandrețe. Dar el nu vedea asta, nici acum nici odinioară.

— Și ai descoperit acest secret? îl întrebă ea.

— Nu. Dar am remarcat că doar alături de tine pot să-l descopăr. Doar tu ai darul să luminezi cotloanele întunecate ale sufletului meu.

Tăcu și Veronica nu zise nimic, nu făcu nici un gest. Absolut nemișcată, îi asculta bătăile inimii atât de aproape de urechea ei.

— Și apoi, ai plecat, și asupra mea s-a abătut ceața.

Ea își ridică ochii, îi scrută chipul, încercă să-i descifreze expresia privirii și zări un amestec de nesiguranță, de teamă și de speranță. Remarcă și tulburarea lui când ea se aplecă ușor ca să-i mângâie obrazul. Ai fi zis că el își ține respirația, de teamă să n-o sperie.

Veronica nu știu niciodată dacă fusese el sau ea cea care-și lipi buzele de ale lui, dar se treziră brusc unul în brațele celuilalt, cu buzele și trupurile strâns contopite.

— N-am reușit niciodată să te uit, mărturisi el între două sărutări. Erai mereu aici, obsedându-mă, amintindu-mi că te pierdusem pentru că nu înțelesesem la timp că...

Îmbrățișarea lui deveni și mai strânsă, împiedicând-o să-i răspundă. Buzele lui deveniră mai înflăcărate, mai exigente. Tulburată de aceste mângâieri, cu simțurile exacerbate, fremătând de dorință, ea dărâmă și ultimele bariere care-i despărțeau, se strânse la pieptul lui, se abandonă.

El se desprinse ușor, o privi, emționat s-o vadă atât de frumoasă, cu obrajii aprinși de pasiune, cu ochii strălucind, cu buzele întredeschise, cu părul ciufulit.

Soarele dădea pielii ei reflexe aurii. Veronica părea imaginea, întruchiparea verii. Ca întreaga natură din jurul lor, ea simboliza tinerețea, viața.

Jordan n-ar fi fost în stare să spună ce simte, dar totul era ca un izvor care izbucnise dintr-o dată în el, udând câmpiile secate ale sufletului său, readucându-le la viață, redându-le tinerețea și frumusețea. Nu înțelegea ce se întâmplă. Știa doar că minunea o făcuse această femeie dulce și tandră pe care el o ținea în brațe.

Trupul ei lipit de al lui îl înnebunea. Dacă ea spunea adevărul, însemna că-i aparținuse odată. El o iubise, o mângâiase, făcuseră dragoste. Ea i se dăruise total într-un

moment de pasiune. Cunoscuseră împreună o fericire de nespus, de neuitat... Și totuși, el nu-și amintea de nimic.

Își înclină capul și-și lipi buzele de gâtul ei. Sub sărutul lui, pielea ei se înfioră. Cu o încetineală infinită, începu s-o sărute peste tot, îndrăzni chiar să-i desfacă primul nasture al bluzei. Își ascunse fața între sânii ei. Veronica nu îndrăznea să se miște. Atingerea buzelor lui pe pielea ei o amețea, ca o promisiune de tandrețe și pasiune. Toată dragostea pe care o simțise odinioară pentru el, pentru tatăl copilului ei, ieșea la suprafață. Toată înflăcărarea îngropată atât de multă vreme năvălea cu forță, cu o violență care aproape că o speria. El era totul pentru ea, întotdeauna fusese.

— Jordan, șopti ea. Jordan...

El se ridică puțin, cufundându-și privirea în ochii ei. Se recunoșteau, se regăseau, dădeau frâu liber bucuriei regăsirii. Nu mai exista nimic altceva decât puterea sentimentelor care-i împingea unul către celălalt, nimic altceva decât această flacără care-i ardea, decât dorința pe care visau amândoi să și-o potolească.

Veronica îi șoptea mereu numele, vru să-l atragă din nou spre ea, dar un strigăt o opri din elanul ei.

— Mamă! Mamă!

Vocea fiicei sale ajunse până la ea, speriată, disperată.

— Mamă... Jordan... Repede! Oh! Veniți repede! Vă rog!

Capitolul 9

La auzul acestui strigăt, Veronica fu din nou năpădită de coșmarurile care o chinuiseră atât de multă vreme. Se ridică brusc, și îl împinse pe Jordan.

— Dumnezeule! exclamă ea. Ce i s-a întâmplat? Poate că iarăși îi este rău!

— Imposibil....

— Nu spune asta! Tu nu știi...

Deja se ridicase în picioare și o luase la fugă. Cu inima bătându-i nebunește, își croi drum prin labirintul copacilor și tufișurilor până ce o zări pe Holly care alerga în întâmpinarea ei.

— Mamă... Jordan...

— Draga mea! Ce este? Ți-e rău? Spune-mi repede!

Veronica se lăsă să cadă în genunchi, și își luă fiica în brațe, privind-o, moartă de îngrijorare.

Holly scutură din cap cu putere, înghițindu-și un suspin.

— L-am stricat, murmură ea.

— Ce ai stricat? întrebă Jordan apropiindu-se.

— Computerul. Nu mai merge. Nu mai are imagine. Nimic. L-am stricat, dar nu am vrut. Pe cuvânt...

Veronica oftă adânc. Bătăile inimii își reluau încet-încet ritmul normal.

— Asta-i tot? întrebă ea,

— Mamă! L-am stricat, nu înțelegi? repetă fetița, uluită de reacția mamei sale care părea să nu fi înțeles gravitaea dramei.

Jordan se frecă la ochi cu un gest obosit.

— Eu nu cred. Mai degrabă ai făcut vreo manevră greșită. Vino cu mine, am să văd cum putem aranja asta, adăugă el întinzându-i mâna.

Câteva clipe mai târziu, sub privrea uimită a lui Holly ecranul se lumină din nou și totul începu să funcționeze normal.

— Iată! Catastrofa s-a reparat. Vezi, n-ai stricat nimic. Probabil că i-ai cerut atâtea lucruri deodată încât, suprasolicitat, a intrat în grevă.

Holly râse, toată disperarea risipindu-i-se dintr-o dată. Își apropie un scaun de cel al lui Jordan și acesta, cu multă răbdare și într-un limbaj simplu și concis, o învățâ alte utilizări posibile ale calculatorului, îi explică în linii mari în ce a constat atacul lui surpriză la bursă... Omul de afaceri și fetița discutară mai bine de o oră, pasionați de subiectul lor, până când Veronica veni să-i întrerupă.

— Holly, trebuie să urci să te odihnești un pic.

— Oh! Mamă...

— Du-te repede și te întinde în pat, draga mea.

Holly se ridică fără tragere de inimă. Se întoarse spre Jordan.

— Ultima dată când ai fost aici, ai plecat fără să-mi spui la revedere...

— N-am să mai fac, îți promit.

Îmbunată, ea i se agăță de gât, îl sărută sonor pe obraz, apoi se ghemui lângă mama ei pentru o alintare înainte să se hotărască să urce în camera ei.

Rămași singuri, Jordan și Veronica se duseră să stea în curtea interioară. Se așezară alături pe balansoarul acoperit cu perne comode albastre și albe și rămaseră o vreme tăcuți. Aerul răsuna de zumzăitul neîncetat al insectelor. Era o minunată zi de vară. Rătăcită prin iedera ce urca pe peretele casei, o tufă de trandafir aproape că se prăbușea sub greuatea mulțimii de flori care răspândeau un parfum îmbietor.

Nici o adiere de vânt nu clintea crengile copacilor. Păsările, obosite de cât cântaseră toată dimineața, tăceau acum și ele.

— Ce s-a întâmplat cu Derek? întrebă în sfârșit Jordan.

— Ne-am despărțit.

Ceva din glasul Veronicăi îl făcu să zâmbească.

— Ce a făcut, săracul, ca să determine o asemenea schimbare de atitudine față de el?

— Mi-a spus că nu mă condamnă că am un copil nelegitim. Că după căsătorie, va fi și de datoria lui să se ocupe de educația lui Holly.

— Cum a îndrăznit? Sper că l-ai dat pe ușă afară.

— I-am cerut politicos și calm să plece. N-am vrut să-l gonesc pentru că a fost întotdeauna foarte drăguț cu mine. Știu că tu consideri că eu dau prea mare importanță acestor amănunte, dar am fost foarte mișcată când el a venit la spital, în ziua când a fost operată Holly.

Jordan se sprijini de perne și privi în depărtare.

— Și eu am fost, zise el în sfârșit.

Veronica îl privi încruntându-și sprâncenele, crezând că nu auzise bine.

— Poftim?

— Și eu am venit la spital, repetă el privind-o în față. M-am întos de la Paris ca să fiu lângă voi, dar am ajuns prea târziu. Când am deschis discret ușa salonului, Derek era deja acolo, așezat lângă tine, ținându-te de umeri.

Vestea aceasta o umplu de bucurie dar și de un ciudat sentiment de frustrare.

— Jordan, de ce nu te-ai manifestat?

— N-am văzut necesitatea. Tu nu aveai nevoie de mine.

— Ba da, eu... Ai venit special de la Paris? Dumnezeule! Și eu care-ți reproșam indiferența! De ce nu mi-ai spus? Așa cum ai făcut și cu casa asta... Nu-ți place să se știe ce faci pentru ceilalți, nu-i așa?

— Ce vrei să spui?

— Ei bine, cred că am înțeles că ai închiriat-o de curând, pentru mine și Holly.

El ridică din umeri.

— Ți-am văzut apartamentul, atât de mic, atât de întunecos. Trebuia să fac ceva. Holly avea nevoie de aer curat și de spațiu ca să se refacă. Dar cum ai aflat...?

— Doamna Hendricks mi-a spus.

Urmă un moment de tăcere, apoi văzând expresia îngândurată a lui Jordan, Veronica spuse în continuare:

— Dacă vrei, aș putea să-ți arăt albumele de fotografii din primii ani ai lui Holly...

— Mi-ar face plăcere.

Jordan se ridică și-i întinse mâna s-o ajute să se ridice și ea. Veronica porni apoi înainte. Îl conduse până în dormitor. El se așeză pe pat și curând veni și ea aducând două albume mari pe care i le puse pe genunchi. Pe prima filă era o poză mărită a mamei cu bebelușul ei.

— Mama mea a făcut această fotografie, îi explică Veronica. Holly avea doar câteva ore.

Jordan nu spuse nimic. El nu privea copilul ci pe mama acestuia, care radia de fericire și de dragoste. Începu apoi să răsfoiască albumul, descoperind astfel primii pași ai lui Holly, primele ei jucării, primul brad de Crăciun. Apoi, Holly construind un om de zăpadă, Holly la circ, Holly râzând în hohote la prima ei „petrecere“ cu copiii, Holly și Veronica îmbrățișate, zâmbitoare, fericite. Jordan întorcea tăcut foile albumului, cu o expresie impenetrabilă pe față, într-atât se străduia să-și ascundă tristețea care-l cuprinsese.

Neștiind ce să creadă despre această lipsă de reacție, dezamăgită, rănită, Veronica preferă să se retragă.

— Mă duc să văd ce face Holly.

— Bine.

Fetița dormea bușteан. Veronica o privi o clipă. O văzu zâmbind în somn. Respirația ei era ușoară, regulată. Tânăra femeie se întoarse, liniștită, în camera ei.

Ajunsă în prag, rămase nemișcată, iar trăsăturile i se aspriră. În lipsa ei, Jordan ațipise. Veronica închise ușa, înconjură apoi patul și se așeză lângă el. Oboseala cu care se luptase de-a lungul zilei, îl învinsese până la urmă. Cearcăne adânci îi marcau ochii și tenul lui avea paloarea celor care-și petrec viața aplecați peste dosare sau prin avioane.

În timp ce-l privea, ea își aminti acea faimoasă seară când, în urmă cu aproape zece ani, îl văzuse la fel de palid și istovit. El recapitulase cursurile pentru examene și muncise cu îndârjire. Succesul lui strălucit nu făcuse decât să-l proiecteze într-un alt cerc infernal, și mai exigent, și mai istovitor. Ca și odinioară, el era urmărit de aceeași obsesie, cea de a atinge un țel care părea să se îndepărteze de fiecare dată când el se credea pe punctul de a-l atinge.

Totul ar fi putut să fie atât de diferit, gândi ea. El ar fi fost mult mai fericit dacă, de la bun început, ea ar fi acceptat s-o împartă pe Holly cu el.

Veronica se crispă dintr-o dată. Involuntar, se gândise la cuvântul „a împărți". Ceea ce părea să-i sugereze că, neacceptând s-o împartă pe Holly cu el, acționase egoist și meschin ascunzându-i nașterea fiicei sale.

„Dar nu aveam de ales, se apără ea. El nu ne voia."

Îi dăduse însă vreo șansă de a spune ceea ce dorea cu adevărat? Nu, trebuia să recunoască asta.

Dar el fusese cel care, primul, propusese ca ei să nu se mai vadă.

Poate, dar pe vremea aceea, el nu știa că ea așeaptă un copil și fără îndoială că ar fi reacționat altfel dacă ea i-ar fi mărturisit. Atracția imediată pe care tatăl și fiica o resimțiseră unul pentru altul vorbea de la sine, și această atracție, aceste legături de sânge și de suflet, această uimitoare complicitate ar fi existat la fel chiar de la nașterea fetiței. L-ar fi ajutat pe Jordan să se deschidă, să lase fericirea să intre în viața lui. În loc de asta, neoferindu-i acest colac de salvare, Veronica îl condamnase să rătăcească prin pustiul lui interior.

— Cum de am putut să fac așa ceva? se întrebă ea încet.

La amintirea tuturor acestor ani cenușii de tristețe de care avusese el parte, în mare măsură din cauza ei, se simți copleșită de suferință. Abia îndrăznind să respire, se aplecă spre el și-i atinse ușor obrazul cu buzele. El se mișcă în somn și se întoarse spre ea. Incapabilă să mai reziste, Veronica își puse buzele pe ale lui. Imediat, el o cuprinse cu brațele și o obligă să se întindă alături. Mâinile lui o atingeau, o mângâiau cu febrilitate. Cu ochii închiși, el îi murmură numele și ea nu-și putu da seama dacă era conștient sau nu de ceea ce face.

*

* *

Jordan se simțea minunat de bine, într-un loc pe care îl cunoștea pentru că se aflase aici de mai multe ori, un loc în afara timpului și spațiului, într-o lume aflată între vis și realitate, unde domnea o penumbră caldă și blândă.

În acest loc privilegiat și primitor, nu se temea să dărâme zidurile de timiditate și de stânjeneală care-l înconjurau. Putea s-o cuprindă în brațe pe femeia iubită și s-o iubească din tot sufletul. Putea s-o acopere cu sărutări, să-i exploreze trupul încântător, să-i comunice prin simplul limbaj al gesturilor ceea ce nu era în stare să-i spună prin viu-grai.

O simțea vie, suplă, o înlănțuia, o strângea la piept. Simțea că arde și știa bine că flacăra care-l devora era dragostea lui pentru Veronica. O dorea atât de tare și de atât de multă vreme! Acum era lângă el, pe jumătate goală, și el nu se mai putea stăpâni.

Îndrăzni în sfârșit să atingă această piele fină și proaspătă. Își strecură degetele prin decolteul bluzei și se minună de rotunjimea tare a sânilor ei sub palmele lui. Dar poate că încă mai visa? Este adevărat, se simțea cam amorțit, ca într-un fel de ceață datorată whisky-ului, fără îndoială, sau poate răcelii. Totuși, parfumul ei discret, tenace, îl urmărea. Totuși pielea ei fragedă, mătăsoasă pe care o atingea, părea chiar reală. Deschise ochii și întâlni privirea Veronicăi.

Preț de o clipă, nu știu unde se află. Camera frumoasă inundată de soare i se părea mai puțin reală decât micul apartament sinistru în care locuise odinioară și pe care îl

visase din nou. Jordan încercă să se întoarcă în visul lui, să dezvăluie secrete pe care și le ascunsese multă vreme în suflet, dându-și seama că adevărul era foarte aproape și că altfel nu va avea probabil posibilitatea să-l afle prea curând.

Cu zece ani în urmă, în cursul unei nopți cu febră, crezuse la fel că o ține în brațe pe Veronica. Crezuse că o sărută, o îmbrățișează, o iubește, o posedă. Dar când se trezise dimineața, ea nu era lângă el în pat, ci în picioare, îmbrăcată, în celălalt capăt al încăperii. Făcuseră oare într-adevăr dragoste, sau febra îl făcuse să delireze? Nu îndrăznise niciodată s-o întrebe.

Și iată că această iluzie venise să-l tulbure din nou, la fel de plăcută ca în urmă cu zece ani, cu singura deosebire că de data asta, când deschisese ochii, Veronica era chiar aici, lângă el, cu bluza șifonată, întredeschisă, cu obrajii îmbujorați de emoție, cu răsuflarea precipitată. Sub palmele lui, sânii ei palpitau, calzi, înzestrați parcă cu o viață proprie.

— Credeam că visez, murmură el, dar nu, tu chiar erai aici, lângă mine.

— Eram visul tău, zise ea încetișor.

— Întotdeauna te-ai aflat în visele mele. Dar acum, mă întreb...

Închise ochii, mai tulburat decât fusese vreodată.

Soneria telefonului îi readuse cu brutalitate pe pământ. Jordan înjură printre dinți și se ridică. Veronica oftă la rândul ei. Niciodată vreun telefon nu fusese mai inoportun! Ea răspunse, apoi îi întinse receptorul lui Jordan.

— Este Kate, zise ea.

El luă telefonul, încruntat, chiar supărat. Ascultă ce avea să-i spună secretara, apoi închise.

— Trebuie să dau un telefon, îi explică el Veronicăi.

Ceea ce se întâmplase între ei o tulburase și pe ea. O fracțiune de secundă, văzuse în ochii lui Jordan uimirea, apoi ceva ce semăna cu un început de înțelegere. Ea își dăduse seama că lui îi era greu să despartă iluzia de realitate și că era tulburat, dar ceea ce ea nu știa încă, era dacă el acceptase implicațiile adevărului.

Câteva clipe mai târziu, veni și el în salon.

— Din păcate sunt obligat să plec, zise el cu părere de rău. Credeam că am rezolvat definitiv această problemă, dar...

Jordan ridică neputincios din umeri.

— Nu-i nimic...

— Sunt furios că trebuie neapărat să te părăsesc acum, dar, ce să fac, n-am de ales! Fir-ar să fie! De ce trebuie ca asta să se întâmple tocmai în momentul când noi... când eu... Aveam atâtea să ne spunem!

— Este adevărat, murmură ea.

El fu pe punctul să mai adauge ceva, dar se mulțumi s-o cuprindă în brațe și s-o strângă la piept.

După câteva clipe, plecă. În picioare, în hol, ea rămase nemișcată ascultând cum se îndepărtează zgomotul mașinii. O cuprinsese o ciudată veselie. Inima îi bătea cu putere și ochii îi străluceau de o nouă speranță.

Telefonul sună din nou și ea se repezi să răspundă. Poate că era Jordan care o suna ca s-o anunțe că speră să se întoarcă diseară...

— Alo? se auzi o voce feminină. Aș putea vorbi cu Jordan?

Veronica se crispă. Își recunoștea interlocutoarea, suavitatea ei prefăcută, și resimți această intervenție neașteptată ca pe o amenințare.

— Îmi pare rău, dar a plecat deja, răspunse ea.

Urmă un moment destul de lung de tăcere, după care Lorrayne reluă:

— A plecat de mult?

— De vreo jumătate de oră.

— Oh! Atunci ar fi mai bine să mă grăbesc. O să ajungă mai devreme la întâlnirea noastră și nu-i place deloc să aștepte. Bietul de el! Eu nu sunt niciodată prea punctuală și asta îl exasperează.

— Credeam că se întoarce la Londra pentru niște afaceri, remarcă Veronica.

— Așa ți-a spus? Ce glumă! exclamă Lorrayne râzând. Apropo, cum se simte Holly? Copilul acesta m-a cucerit. Este adorabilă, atât de vioaie, atât de simpatică!

Veronica era înmărmurită de ceea ce tocmai îi adusese la cunoștință Lorrayne. Aluzia la fiica ei fu picătura care umplu paharul.

— Ah, nu! Te rog, domnișoară Haslam, las-o pe Holly în afara tuturor acestor lucruri.

— Nu „domnișoară“, ci *doamnă* Haslam, o corectă Lorrayne.

Furia și exasperarea puseră stăpânire pe Veronica.

— Nu mă miră din partea dumitale. Îți cauți bine soții, și bogați, îmi imaginez.

— Doar bogați, draga mea. Mă onorezi crezând despre mine că mă pricep să-mi folosesc inteligența așa cum trebuie.

— Mă îndoiesc că aici este vorba de inteligență!

— Te înșeli! Inteligența are un mare rol. Nu este de ajuns să ai o siluetă ireproșabilă ca să fii luată de nevastă. Dumneata ești dovada vie în acest sens!

— Ascultă, *doamnă* Haslam, nu am nici timp nici chef să discut cu dumneata despre asta și...

— Sunt de acord, este un subiect îngrozitor de plicticos. Sărut-o pe Holly din partea mea, vrei? Pe curând!

Tremurând de furie, cu inima strânsă, Veronica închise telefonul. Îi era rușine de incredibila ei naivitate! Îl crezuse pe Jordan, crezuse în cuvintele lui de dragoste. Tristețea lui aparentă o înduioșase. Dar el jucase teatru și ea se lăsase prinsă în capcană. Totul fusese calculat dinainte. Ceea ce dorea el, era să i-o ia pe Holly și aproape că reușise s-o facă. Noroc că telefonase Lorrayne! Cum de putuse ea s-o uite pe această femeie?

Pentru câteva ore, căzuse pradă mirajului dragostei, dar acesta din fericire se risipise la timp, dând la iveală un Jordan mai dur, mai viclean și mai periculos ca niciodată.

În timpul convorbirii ei cu Lorrayne, sub șocul dezvăluirilor acesteia, Veronica fusese ca anesteziată. Acum, durerea se trezea și ea suferea cumplit. Își stăpâni însă cu curaj lacrimile. Nu avea timp de plâns. Trebuia să acționeze. Și repede!

Capitolul 10

A doua zi după telefonul Lorraynei, Veronica își făcu bagajele, și pe cele ale lui Holly, și se întoarse în grabă la Londra. Fetița era surprinsă de hotărârea ei bruscă, dar nu comentă prea mult așa cum se temuse Veronica. Părea preocupată de ceva și, în loc să se agite, rămase cuminte în camera ei să citească și să se joace cu calculatorul. În mod normal, Veronicăi i s-ar fi părut ciudat acest calm neobișnuit, dar în graba ei de a părăsi casa lui Jordan, nici măcar nu-l băgă în seamă.

De îndată ce se văzură din nou în micul lor apartament, Veronica o sună pe Sally. O anunță pe aceasta că se întorsese și că era disponibilă să înceapă să lucreze. Prietena ei fu încântată s-o audă și-i promise că o va contacta cât mai curând posibil.

În ziua în care trebuia să aibă întâlnire cu medicul ei, Holly nu mai avea astâmpăr. Tot drumul cu taxiul până la

spital, nu conteni să vorbească și când ajunseră, urcă în fugă scările ce duceau la cabinetul acestuia. Doctorul Weston râse când o văzu.

— Nici măcar nu mai este nevoie să te întreb cum te simți. Se vede cu ochiul liber. Totuși, ca să am sufletul împăcat, o să arunc o privire la cicatricea asta.

Holly își ridică tricoul și-i arătă cicatricea fină care-i brăzda pieptul. Pe mama ei, acest spectacol încă o mai îngrozea, dar Holly era foarte mândră. Doctorul îi ascultă bătăile inimii și mormăi mulțumit.

— Sunt la fel de regulate ca bătăile unui metronom! declară el, scoțându-și stetoscopul. Atât cicatricea interioară cât și cea exterioară s-au vindecat perfect.

Îi întinse mâna lui Holly.

— Am fost foarte fericit să te cunosc, domnișoară Grant, zise el pe un ton solemn, dar mă tem că nu va mai fi nevoie să ne întâlnim. Ești vindecată total!

Holly izbucni în râs, încântată, și-i strânse cu vigoare mâna. Cu un zâmbet, doctorul se întoarse spre Veronica.

— Fiica dumitale este acum la fel de zdravănă ca toți copiii de vârsta ei. Nu mai e nevoie să te porți cu ea ca o cloșcă. Își poate duce viața așa cum vrea.

Veronica simți până în adâncul sufletului o ușurare imensă. O umplea de bucurie să-l audă pe doctor spunându-i fără reținere că fiica ei era vindecată în sfârșit, că putea începe să trăiască, să alerge ca și ceilalți copii.

— Nu știu cum să vă mulțumesc, domnule doctor, pentru tot ce ați făcut pentru ea.

Doctorul Weston înlătură cu un gest al mâinii aceste mulțumiri și-și conduse oaspeții până la ușă. Ajunsă pe culoar, zâmbetul Veronicăi se șterse. Zărise în apropiere silueta înaltă a lui Jordan care le venea în întâmpinare.

De îndată ce-l văzu, Holly se repezi cu brațele întinse spre el. Chipul bărbatului se lumină văzând-o. O ridică în brațe și o strânse la piept.

— M-am vindecat, îl anunță veselă Holly. Doctorul mi-a spus că inima mea bate cu regularitatea unui metronom! A zis că sunt atât de bine încât nu mai este necesar să mă vadă.

— Formidabil! exclamă Jordan râzând. Ce ar fi să mergem la biroul meu să sărbătorim această zi memorabilă? O să vezi acolo ordinatoare ultramoderne care or să te pasioneze.

— Oh! Da! Să mergem imediat, zise ea strecurându-și mânuța în palma lui.

Veronica nu avu încotro și acceptă.

În mașină, Holly monopoliză discuția. Când Jordan îi arătă cu degetul clădirea mare din oțel și sticlă în care se afla societatea lui, fetița își lipi nasul de geam, fascinată. Coborâră mai întâi sub clădirea impunătoare ca să lase mașina în parcarea subterană.

Ajunși în lift, Jordan o luă pe fetiță în brațe și-i arătă butonul pentru ultimul etaj. Ea apăsă și, câteva secunde mai târziu, ajunseră în biroul lui.

Încăperea era vastă, luminată prin două ferestre imense. Holly privea în toate părțile. În ochii ei se putea citi entuzi-

asmul și admirația. Privirea îi strălucea la fel cu aceea a copiilor care descoperă pentru prima oară comorile Disneyland-ului.

Prin interfon, Jordan o chemă pe Kate Adams și i-o prezentă pe Holly.

— Aș vrea să-i arăți birourile. Îi plac grozav calculatoarele.

După ce Kate și Holly ieșiră din încăpere, el se întoarse spre Veronica. Nu mai zâmbea deloc și ochii îi scânteiau de furie.

— A doua zi după aniversarea lui Holly, am sunat și doamna Hendricks mi-a spus că plecaserăți. De ce nu mi-ai spus că aveai de gând să te întorci la Londra? Nu mi-ai mai dat nici o veste. Nimic. Nici un cuvânt, nici un telefon. Dacă doamna Hendricks nu mi-ar fi spus că azi-dimineață urma să vă duceți la doctor, n-aș mai fi știut nimic despre tine, nici despre *fiica mea!*

La aceste cuvinte, Veronica se tulbură. I se păru că nu auzise bine.

— De când o consideri pe Holly fiica ta?

— Nu acesta este adevărul?

Veronica visase de multe ori la această clipă, dar acum că ea sosise, o cuprinse teama. În felul în care îi vorbea Jordan, nu era nici urmă de tandrețe. În fond, îi vorbea ei, mama copilei. Părea hotărât să rezolve problema fiicei sale așa cum își rezolva toate celelalte probleme, rapid și eficient.

— Desigur, acesta este adevărul, dar el nu ți s-a părut întotdeauna atât de evident, îi reaminti ea.

— Îmi reproșezi asta? Astăzi înțeleg mai bine anumite lucruri. Când ne-am reîntâlnit prima oară, m-ai anunțat fără nici o introducere că eram tatăl unei fetițe de nouă ani. Este ceva cam greu de înghițit, nu crezi? Aveam motive să fiu bănuitor.

— Mi-ai și spus că acest copil nu poate fi în nici un caz al tău pentru că noi nu făcuserăm niciodată dragoste. Ți-ai recăpătat cumva, printr-o minune, memoria?

El șovăi.

— Eu... nu sunt prea sigur... dar încep să-mi pun unele întrebări, să întrevăd cum s-ar fi putut înâmpla așa ceva...

— Vrei să spui că acum ești hotărât să accepți această paternitate pentru că ea îți convine, pentru că inteligența lui Holly și vivacitatea ei te măgulesc...

Jordan încasă lovitura. O privi pe Veronica, oarecum contrariat că ea putea să complice astfel situația.

— De ce vrei cu orice preț să faci o melodramă din asta? Mi-ai spus că Holly este fiica mea și eu te cred. Ce vrei mai mult?

— Nimic, dar...

— Perfect, atunci mai bine să fim constructivi. Pe mine mă interesează viitorul lui Holly.

— Ai făcut deja destul în sensul ăsta. N-am să uit că datorită ție ea poate avea astăzi un viitor, recunoscu Veronica.

Jordan o observă cu atenție, dar ochii ei erau goliți de orice expresie. Nu văzu în ei nici bucuria nici plăcerea pe

care se așteptase s-o vadă. Pentru a-și ascunde dezamăgirea, începu să vorbească foarte repede, sperând astfel că un cuvânt, o frază, ceva, va reuși s-o scoată din indiferență, va aprinde în privirea ei o scânteie de emoție.

— M-am gândit mult la viața pe care ar trebui s-o ducă Holly pentru a se dezvolta cum trebuie. Am auzit numai lucruri bune despre o școală, „Cours Briars", unde nu primesc decât elevi supradotați. Cred că Holly ar fi foarte fericită acolo, că-și va putea dezvolta armonios calitățile intelectuale, rigoarea și imaginația. Directorul școlii îmi împărtășește părerea și...

— Ușurel! Dacă înțeleg eu bine, te-ai dus să vorbești cu directorul acelei școli despre Holly fără ca măcar să-mi ceri și mie părerea? Ce tupeu! Trebuie să-ți amintesc faptul că încă mai sunt mama ei și tutorele ei legal!

— Și eu, tatăl ei, poate că nu am voie să mă amestec? Este un copil excepțional de dotat și chiar am de gând să veghez la educația ei, pentru a-și putea cultiva mai bine posibilitățile.

— *Tu* ai de gând să...? Dar eu trebuie să hotărăsc dacă ea va merge sau nu la această școală!

— Te-ai ocupat de asta? Te-ai îngrijit până în prezent ca ea să poată primi o educație potrivită?

— Nu, dar era imposibil. Fata a fost bolnavă.

— Și a urmat cursuri cu niște profesori incompetenți, invidioși pe deșteptăciunea ei, care preferau mințile

mediocre și-i penalizau pe elevii mai strălucițI! Nu te acuz pentru asta. Felul de școli la care eu mă gândesc costă foarte scump, și tu oricum nu aveai mijloacele ca să-ți trimiți fiica acolo. Dar astăzi problema nu mai este aceeași și eu vreau să fac tot ce este necesar pentru ca ea să poată învăța așa cum merită.

— Eu voi face tot ce este necesar! Dacă am plecat de la Elmbridge, am făcut-o pentru ca nici eu nici Holly să nu mai depindem de tine și să nu te mai plictisim cu problemele noastre.

— Ce naiba vrei să spui?

— Vreau să înțelegi că nu mai avem nevoie de tine. Nu ne vom mai vedea. Tu ți-ai îndeplinit partea ta de contract, urmează ca eu să mi-o îndeplinesc pe a mea. N-am să-ți mai cer nimic. N-o să mai auzi niciodată vorbindu-se despre noi. Începând de azi, Holly și cu mine vom dispărea din viața ta.

Jordan o asculta fără să pară că înregistrează spusele ei. Cuvintele Veronicăi i se păreau atât de monstruoase încât creierul lui refuza să le dea un sens.

— Ce spui?

— Tocmai sunt pe cale să-ți spun adio, Jordan. N-am să ți-o las pe Holly. Ea are încă nevoie de mine. Iată cel puțin un atac-surpriză care nu ți-a reușit.

El scutură din cap.

— Ți-am cerut vreodată să mi-o lași pe Holly?

— Poate că nu, dar mi-ai dat clar de înțeles că vrei să mă înlocuiești în calitatea de tutore legal.

— Stai puțin. Ai înțeles totul pe dos. Eu voiam ca noi să ne căsătorim și credeam că tu ai ghicit asta. Îmi dau seama acum că ar fi trebuit să-ți aduc la cunoștință mai devreme intențiile mele.

Veronicăi i se păru că pică din cer. O cerere în căsătorie era într-adevăr ultimul lucru la care s-ar fi așteptat. Inima începu să-i bată nebunește, apoi realitatea își reintră în drepturi și văzu limpede jocul interlocutorului său. Planul lui îi apăru atât de distinct ca și cum el însuși i l-ar fi expus, în cele mai mici amănunte. Ea izbucni într-un râs nervos.

— Îți mulțumesc că m-ai anunțat de intențiile tale... Ce tulburătoare cerere în căsătorie! Cât se poate de romantică! Tot ceea ce-și dorește o femeie să audă!

Ironia ei îl răni profund. Nu prevăzuse nicidecum să-i propună astfel să devină soția lui, dar fusese luat pe nepregătite. Nu și-ar fi imaginat niciodată că ea îl va anunța în mod brutal că nu mai voia să-l vadă și nici să-i permită s-o viziteze pe Holly. Nu se putuse abține să nu-și închipuie cât de fericit ar fi putut să fie acest moment și dezamăgirea amară pe care o simțise la vorbele ei îl făcuse să fie agresiv și crud.

— Dar tu ce sperai? întrebă el pe un ton sarcastic. Trandafiri roșii și raze de lună? Ar fi fost cam deplasat având în vedere împrejurările, nu crezi?

— Absolut. Mai ales dacă avem în vedere că tu voiai de fapt să închei un târg, nu o căsătorie! Am impresia că tu confunzi rolul de tată cu cel de om de afaceri. Ar trebui cumva

să mă simt în culmea fericirii pentru că tu ai hotărât în sfârșit s-o recunoști pe Holly? Ei bine, află că nu sunt! Am văzut cum o observai, cum o evaluai înainte să te hotărăști să accepți această paternitate. Te-ai lăsat convins abia atunci când ți-ai dat seama că inteligența ei îți măgulește orgoliul. Din păcate pentru tine, copilul nu putea fi despărțit de mama lui. Și atunci, fie, mi-ai propus cererea în căsătorie, cu gândul să scapi de mine după ce-ți vei fi stabilit drepturile tale asupra fetiței. În afaceri, un astfel de procedeu are un nume, se numește canibalism, și se pare că tu ești maestru în astfel de operații!

Jordan era livid.

— În ceea ce te privește, Veronica, nu te știam atât de dură și crudă. Pari deosebit de pricepută să găsești rana secretă a unui om și să-ți înfigi sabia în ea fără milă. În consecință, n-am să mă încurc cu scrupule și voi folosi împotriva ta armele pe care mi le-a dat destinul. Eu îți ofeream o soluție care ți-ar fi permis s-o păstrezi pe Holly și să ai o viață plăcută și ușoară, dar din moment ce tu preferi războiul, îl vei avea. Pot să te asigur că atunci când îi voi arăta unui judecător afișele în care tu pozezi goală lăudând calitățile unui parfum, acesta va fi edificat.

— Nu crezi că i se va părea ciudat că te preocupă atât de mult soarta unui copil care nu este al tău? Am în posesia mea un document care atestă negru pe alb asta, Jordan. Și este semnat de mâna ta de față cu martori. Scrie în el că „Holly nu este fiica ta". Te-am urât pentru că m-ai obligat să

autentific această minciună, dar azi îți mulțumesc, pentru că orice tentativă a ta de a mi-o lua pe Holly este dinainte sortită eșecului!

Acesta era adevărul. Orbit de suferință și de furie, el uitase acest faimos document. Veronica putea să-i ia pentru totdeauna fiica și el nu avea ce face.

— Și ai merge până la a te folosi de această hârtie, nu-i așa? întrebă el pe un ton plat. Nu ai ezita s-o duci pe Holly departe de mine și să mă împiedici s-o mai văd, nu-i așa?

— N-am de ales. Dacă te-aș lăsa s-o faci, ajutat de avocații tăi și de milioanele tale, ai găsi repede un tertip ca să mi-o iei. Nu vreau ca fetița să crească într-un mediu în care doar banii și puterea contează, unde manipularea oamenilor, așa cum am fost eu manipulată, este o regulă.

— Eu? Te-am manipulat?

— Nu mai am încredere în tine, Jordan. Holly este o fetiță dulce, isteață și generoasă, dar cum ea ține mult la tine, nu cred că ți-ar fi greu s-o înveți să devină calculată și dură. Știu că ai face din ea o moștenitoare bogată, dar nu-i doresc să aibă o viață rece și fără dragoste așa cum a fost a ta până acum.

O licărire de furie trecu prin ochii lui Jordan.

— Îți convine să vorbești! Uiți însă că dacă viața mea a fost rece și fără dragoste, în parte asta ți se datorează ție. Pe acest copil a cărui existență mi-ai dezvăluit-o abia acum câteva săptămâni, aș fi putut să-l iubesc și să-l îndrăgesc de când s-a născut. Dar tu ai vrut să-l păstrezi doar pentru tine. Nu ai vrut să împarți cu nimeni afecțiunea față de el.

Tăcu brusc și în încăpere se abătu o liniște apăsătoare, teribilă. Veronica îl privea, uluită de acuzațiile lui. Toată discuția de altfel fusese oribilă. Se sfâșiaseră unul pe altul fără milă. Cum de putuseră să ajungă aici?

Înainte ca vreunul dintre ei să se hotărască să vorbească, ușa se deschise și Holly intră în birou, nerăbdătoare să le povestească despre vizita ei în sala calculatoarelor.

Dar de îndată ce-i văzu, nemișcați și livizi, înțelese că se petrecea ceva anormal. Se repezi spre mama ei, îi remarcă ochii roșii, prea strălucitori.

— Mamă!

— Totul este în regulă, draga mea, murmură Veronica încercând să afișeze un aer degajat.

Dar fetița nu se lăsă înșelată. Se întoarse spre Jordan cu o privire încărcată de reproș.

— Acum este timpul să plecați, zise el, grăbit să sfârșească totul mai repede.

Veronica o luă pe Holly de mână și se îndreptă spre ușă. Jordan nu făcu nici un gest ca să le conducă. Tânăra femeie îi spuse la revedere cu o voce distantă și politicoasă. Holly îi mulțumi timid pentru vizită. El abia dacă-i răspunse. Nici o emoție nu răzbătea în privirea sau pe chipul lui.

Capitolul 11

Veronicăi nu-i fu greu să găsească „Cours Briars", școala despre care-i vorbise Jordan. O duse pe Holly acolo și avu o lungă discuție cu directorul, convingându-l pe acesta că fiica sa va fi foarte fericită aici. Holly părea și ea de aceeași părere. Ascultă cu atenție toate posibilitățile oferite elevilor, puse o mulțime de întrebări.

Când auzi care sunt taxele de înscriere, Veronica păli ușor, dar o înscrise totuși pe Holly pentru trimestrul următor. O să se descurce ea cumva ca să facă rost de bani. Jordan avea dreptate totuși că trebuia să-i dea fetiței toate șansele să se dezvolte armonios.

Câteva zile mai târziu, Sally o sună.

— Când i-am spus lui Rick că te-ai întors printre noi și că ți-ai dori să reîncepi să lucrezi, el mi-a spus imediat că ar avea ceva să-ți propună.

— În nici un caz însă să mai pozez dezbrăcată, precizăă repede Veronica.

Rick era fotograful care-i făcuse pozele pentru campania de lansare a parfumului *Jezebel.*

— Nu-ți face griji, de data asta este vorba de publicitate pentru blugi.

— Asta mi se pare mai potrivit.

Sally organiză o întâlnire și Veronica se duse la studioul lui Rick. Acesta o întâmpină cu căldură. După câteva ședințe de pozat, deveniseră foarte buni prieteni. El îi oferi o ceașcă de cafea. Discutând despre una, despre alta, Rick o observa cu atenție.

— Te-ai schimbat, zise el dintr-o dată.

— Cum? În bine sau în rău? întrebă ea, îngrijorată ca nu cumva el să nu-i mai dea de lucru.

— Chipul parcă ți s-a subțiat... dar nu-i numai asta. Nu te mișca, stai un pic.

Luă aparatul de fotografiat și o fixă prin obiectiv.

— Îmi placi mai mult așa. Zâmbește.

Ea se supuse și el dădu mulțumit din cap.

— Așa credeam și eu. Tu nu zâmbești destul.

Din spatele obiectivului și a diverselor sale lentile, Rick nu avea pereche în a analiza, a decortica felul de a fi, caracterul fiecăruia. Cel mai neînsemnat tic, cel mai fin rid, cea mai discretă expresie lui îi vorbeau. Nimic nu-i scăpa ochiului lui de linx. Grație jocului lentilelor, scotea la iveală fațadele de comandă construite cu grijă de cel din fața aparatului de fotografiat pentru a înșela adversarul. Sub masca de veselie forțată pe care Veronica și-o pusese pe față, el ghici tristețea, deziluzia.

Îi făcu o poză polaroid și i-o întinse. Schimbarea care se produsese în ea îi sări în ochi. Nu numai că fața i se

subțiase, dar avea privirea obosită, pierdută, a acelor femei pe care viața le dezamăgise pentru a doua oară și nu mai credeau în nimic.

— Am să procedez altfel, îi spuse el. Nu te forța să zâmbești. Ia o înfățișare îngândurată.

— Ca să fac să se vândă acești blugi?

— Exact. Oamenii nu se așteaptă la asta. Cantitatea de marfă în acest domeniu este imensă și efectul surprizei poate fi un atu.

Veronica se supuse instrucțiunilor lui, trecându-și mâna prin păr. Lumina reflectoarelor aprinse în el reflexe de aramă și aur.

— Superb! zise Rick privind-o prin obiectiv. Ești foarte fotogenică. Când mă gândesc la afișele acelea cu *Jezebel* care au trebuit scoase, mă îmbolnăvesc. Erau minunate.

— Ce ai făcut cu afișele care n-au fost folosite? Nu prea-mi place ideea că fotografii cu mine, goală sau aproape goală, circulă cine știe pe unde.

Rick își coborî aparatul și o privi surprins.

— Nu mi-a mai rămas nici una. Jordan Cavendish le-a răscumpărat pe toate.

— Ce?

— Nu știai? În ceea ce mă privește, n-am să uit atât de ușor ce s-a întâmplat. Era imediat după anularea campaniei publicitare în urma cumpărării societății de către acest domn. A debarcat dimineața în studio, mi-a spus că societatea lui era proprietara tuturor fotografiilor, a afișelor, a negativelor care au folosit la lansarea campaniei *Jezebel* și că voia să i le dau pe toate. La început am refuzat, dar nu

prea multă vreme. În fața hotărârii pe care am citit-o în ochii lui, am înțeles că dacă nu voiam să am necazuri, era mai bine să cedez. I-am dat tot ce aveam, dar el întreba mereu: „Ești sigur că nu mai ai și altele?"... Nu mai știam cum să-l conving. Și apoi, mi-am dat seama că avea fără îndoială motive foarte personale ca să acționeze astfel...

— Ce vrei să spui?

— Haide, Ronnie! Știi foarte bine. Dacă ar fi fost vorba de o problemă pur profesională, s-ar fi ocupat de ea cineva mult mai puțin important ca el. Am citit într-un ziar că domnul Cavendish câștigă o mie de lire pe minut. La prețul ăsta, mica lui incursiune în studioul meu trebuie să-l fi costat o avere! În plus, i-am văzut fața în timp ce privea afișele. Dacă ar fi putut, m-ar fi ucis cu plăcere pentru că te-am pozat goală!

Rick părea oarecum stânjenit.

— Când ai dispărut brusc din circulație, am crezut că... Ei bine, să zicem că am fost uimit să aflu că vrei să reîncepi să lucrezi.

— Am dispărut din circulație, cum zici tu, pentru că fiica mea a trebuit să suporte o operație și avea nevoie de mine.

— Poate, dar... Ascultă, Ronnie, nu te face că ești mai proastă decât ești și nu înțelegi. Când un multimiliardar ca el își dă atâta osteneală ca să recupereze câteva fotografii, îmi vine să cred că o face pentru că femeia care apare pe aceste fotografii nu-i este indiferentă.

— Și tocmai în această privință te înșeli, replică Veronica pe un ton rece. Domnul Cavendish îmi este un prieten foarte vechi care îmi face onoarea să se intereseze

de multă vreme de cariera mea. Când a văzut afișele alea, a crezut că am luat-o pe un drum greșit. Nu există nimic între noi.

Rick era cât pe ce să se înece. Nu credea un cuvânt din povestea Veronicăi.

— Va să zică lucrurile merg chiar atât de prost între voi? întrebă el.

Dar fără să aștepte răspunsul ei, adăugă imediat:

— Gata cu vorba! Acum la treabă.

Veronica își luă poziția pentru fotografiere, și îi urmă cu docilitate instrucțiunile. Dar în spatele calmului ei aparent, era tulburată de dezvăluirile lui Rick. Crezuse întotdeauna că Jordan anulase campania de lansare a parfumului *Jezebel* numai pentru a se răzbuna pe ea, dar ceea ce-i spusese Rick nu se potrivea deloc cu acțiunea unui om care își exercită cu sânge rece răzbunarea.

Îi veniră în minte frânturi de fraze. „În fața hotărârii pe care o citeam în privirea lui... Dacă ar fi putut, m-ar fi ucis cu plăcere pentru că te pozasem goală." Aceste câteva cuvinte îi amintea altele, auzite cu nu prea mult timp în urmă, dar nu reușea să-și amintească unde... Deodată, în mintea ei se făcu lumină. Se ridică brusc. Cu ochiul fixat în aparat, Rick protestă zgomotos.

Era timpul unei discuții cu Jordan în legătură cu Derek. „Un bărbat îndrăgostit, spusese el, n-ar fi suportat niciodată să-ți vadă trupul expus privirilor lacome ale mulțimii! Ar fi fost sfâșiat, rănit, tulburat. Și-ar fi vândut casa, ochii, sufletul decât să permită altora să te admire, să poftească la femeia pe care o iubea."

Un bărbat îndrăgostit... Femeia pe care o iubea...

Jordan nu-i spusese niciodată că o iubește. Întotdeauna fusese foarte discret în privința sentimentelor sale. Dar printr-o mulțime de mici atenții, el încercase s-o facă să înțeleagă ce reprezenta ea pentru el. Și ea, nu văzuse și nu auzise nimic. Rămăsese surdă și oarbă...

Refuzase să-l lase să se apropie de Holly sub pretext că era prea mândră să accepte să stea lângă un bărbat care n-o dorea pe ea. Dar acum, în lumina lucrurilor pe care tocmai le descoperise, orgoliul ei o îngrozea. Din cauza acestui orgoliu, ea se purtase într-un mod demn de dispreț și fără inimă.

— Ce ți s-a întâmplat? strigă Rick.

Încremenită, Veronica se întoarse brusc la realitate. Îl privi pe Rick cu un aer buimăcit.

— Revino-ți, zise fotograful. Suntem în plină ședință de fotografiat. Nu poți să te tot ridici și să te așezi iar, apoi să suspini ore întregi!

*
* *

Kate Adams era întoarsă cu spatele când ușa se deschise.

— Aș dori să-l văd pe domnul Cavendish, zise o voce slabă.

— Aveți programare? întrebă din reflex Kate în timp ce se întorcea.

Când văzu despre cine este vorba, se ridică repede și se duse să bată la ușa lui Jordan.

— Domnișoara Grant este aici, domnule. Ar vrea să vă vorbească.

Jordan își ridică privirea din dosarele lui, cu o licărire de speranță în ochi care se schimbă repede în stupoare.

— Holly! exclamă el. Ce cauți aici? Ești... ești și cu mama ta?

Holly scutură din cap.

— Nu. Eu voiam să discut singură cu tine.

Jordan înconjură biroul ca s-o întâmpine. În trecere, îi spuse secretarei să nu fie deranjat sub nici un pretext.

După ce ușa se închise, el se așeză pe canapeaua de piele havan și-i luă mâna lui Holly în palmele sale. Nu pierdea din ochi chipul fetiței, ca și cum s-ar fi temut să nu dispară. Și ea îl privea cu multă atenție.

— Se pare că nu ești într-o formă prea bună! zise ea cu drăgălășenie.

Într-adevăr, el arăta destul de rău. De la ultima lor întâlnire, din acest birou, după teribila scenă cu Veronica, își pierduse somnul și nu mai avea chef de nimic.

Extrem de încordat, de nervos, începuse să bea cafea după cafea, fuma fără încetare. Asistenții lui, secretarele și colaboratorii evitau să aibă de-a face cu el, într-atât era de dezagreabil. Holly își trecu brațele pe după gâtul lui și-l strânse la piept. Tandrețea și înțelegerea fetiței fură cât pe ce să-l facă să cedeze. O strânse și el cu putere, îndelung, fără să scoată un cuvânt.

În sfârșit se despărțiră și Holly înlătură încet de pe fruntea prietenului său o șuviță neagră de păr.

— Mama ta știe că ești aici?

— Nu. Mama lucrează. Când lipsește de acasă ca acum, eu mă duc la doamna Carter care locuiește chiar deasupra noastră. Dar astăzi nu m-am dus, ca să pot veni să te văd.

— Nici nu puteai să-mi faci o plăcere mai mare. Mă temeam să nu mă fi uitat. N-aș fi putut suporta.

— Cum aș fi putut să te uit, doar ești cel mai bun prieten al meu? Mi-ai lipsit mult, adăugă ea. Mă joc mereu la computer și-mi imaginez că tu ești lângă mine, dar nu este la fel ca înainte.

— Și tu mi-ai lipsit, să știi. Mă bucur foarte mult să aflu că nu m-ai uitat.

— De ce nu ne-ai mai făcut nici o vizită?

— Eu mi-aș fi dorit mult asta, dar mi s-a părut că mama ta n-ar fi prea bucuroasă. Nu știu ce s-a întâmplat, ce am zis sau ce am făcut, dar nimic nu mai merge între noi. Cred că nu mai vrea să mă vadă.

— Poate că din cauza doamnei Haslam?

— Doamna Haslam? Ce are ea de-a face cu toată povestea asta?

— Păi... Ei bine... când mama a aflat că, atunci, de ziua mea, ai plecat în grabă ca să te întâlnești cu ea...

— Despre ce vorbești, Holly? Nu am plecat ca să mă întâlnesc cu ea, ci pentru că mă anunțase Kate că preluarea unei societăți pentru care mă bătusem atâta era pe cale să nu se mai facă. Prezența mea la Londra era indispensabilă dacă voiam să nu pierd afacerea.

În fața expresiei de îndoială de pe chipul fetiței, el continuă:

— De altfel, cine ți-a băgat în cap că mă duceam să mă întâlnesc cu doamna Haslam?

— Chiar ea. A telefonat la puțin timp după plecarea ta și ea i-a spus mamei.

— Ce spui!

Jordan scrută îndelung fețișoara din fața lui.

— Vreau să-mi povestești toate astea liniștit, îi zise el. Să începem cu începutul.

— Doamna Haslam a sunat și a cerut să vorbească cu tine. Mama i-a spus că tocmai plecaseși și ea a părut supărată. Spunea că vei ajunge la întâlnire mai devreme decât ea și că vei fi nevoit s-o aștepți, ceea ce tu nu suporți.

— Și ce a mai spus? întrebă Jordan.

— Nu mare lucru. A vorbit despre soții ei pe care și i-a ales întotdeauna foarte bogați pentru că ea se străduia să-și folosească inteligența. Lucru la care mama i-a răspuns că se îndoiește de asta!

Fără să vrea, Jordan zâmbi.

— Chiar așa a spus?

— Mama știe să se lupte când trebuie, declară cu mândrie fetița. Furia o inspiră.

— Știu. Dar Holly, tu trebuie să ai încredere în mine. Orice ar fi spus doamna Haslam, eu nu am plecat ca să mă întâlnesc cu ea. De fapt, din ziua în care noi ne-am întâlnit cu toții la *Ritz,* m-am despărțit de ea. Acesta este purul adevăr, îți jur. Mă crezi?

— Bineînțeles. Dar... mama nu știe toate astea.

— Probabil că doamna Haslam m-a sunat cine știe pentru ce, și când a văzut că nu eram acolo, a profitat ca să încerce să învenineze lucrurile.

— De ce a făcut asta? Ce urmărește?

— Probabil că este geloasă pe interesul pe care vi-l port, ție și mamei tale. Dar Holly, de unde știi tu ce a spus doamna Haslam?

— Am ascultat convorbirea. Mai există un telefon în camera mea, mărturisi fetița.

— Ceea ce ai făcut este foarte indiscret, știi asta, Holly?

— Da, dar nu mi-ai spus chiar tu că dacă dorești foarte tare ceva, nu trebuie să eziți să-ți folosești inteligența?

— Și ce anume îți dorești tu foarte tare?

— Încă este prea devreme ca să-ți dezvălui, răspunse ea pe un ton hotărât.

Pentru o clipă, descoperirea intervenției intempestive a Lorraynei îi dădu lui Jordan un pic de speranță, dar el știa că problema nu era chiar atât de simplă.

— Am fost îngrozitor de stângaci, înțelegi? murmură el.

— Când?

— De la bun început. Dar mai ales zilele trecute, când ați fost amândouă aici, în biroul meu. I-am spus atunci mamei tale lucruri pe care n-ar fi trebuit să i le spun niciodată și am păstrat pentru mine ce era mai important. În ziua aceea, toate mi-au mers de-a-ndoaselea. Îmi dădeam seama de asta, dar nu puteam să fac nimic, eram parcă blocat. Orice tentativă de-a mea de a îndrepta lucrurile se solda cu un eșec sau se întorcea împotriva mea. De aceea, acum nici nu mai știu unde mă aflu.

— Și eu, la fel, nu prea mai știu unde mă aflu și de aceea am venit la tine. Doar tu poți să-mi dai un răspuns la întrebarea mea.

— Despre ce întrebare este vorba?

Holly respiră adânc și-și luă inima în dinți.

— Am venit să te întreb dacă tu ești tatăl meu...

*

* *

Veronicăi i se părea că ședința foto durează de o veșnicie când Rick o anunță brusc că nu mai are nevoie de ea, că era liberă. Tânăra femeie se grăbi să se îmbrace, dar înainte să plece, telefonă să afle ce face Holly. De îndată ce doamna Carter îi răspunse, ea își dădu seama că ceva nu este în regulă.

— Noroc că m-ai sunat! zise doamna Carter. Holly a dispărut.

Veronica se clătină. Inima începu să-i bată cu putere.

— Ce vrei să spui? Cum a putut să dispară?

— A profitat de faptul că eu eram ocupată la bucătărie și a ieșit din apartament. Când m-am întors în salon, după câteva minute, ea nu mai era și-mi lăsase un bilet prins cu un ac în perna de pe divan. „Iartă-mă, dar trebuie să ies. Dacă telefonează mama, spune-i că sunt bine și mă întorc curând. Holly.“ Ce trebuie să fac? Să anunț poliția?

— Nu. Nu este nevoie. Cred că știu unde s-a dus. Nu-ți mai face griji.

Veronica închise telefonul și formă apoi numărul lui Jordan. În mod ciudat, fuga fiicei sale nu o surprindea decât pe jumătate. În ultimele zile, Holly fusese anormal de calmă. Foarte afectată de propria ei suferință, Veronica nu dăduse suficientă atenție suferinței lui Holly.

— Kate, aș vrea să vorbesc cu domnul Cavendish.

— Îmi pare rău, doamnă, dar nu dorește să fie deranjat sub nici un pretext.

— Dar este ceva urgent! Trebuie neapărat să-i vorbesc!

— Ordinele domnului Cavendish sunt categorice.

— Dar... Kate, ai văzut-o cumva pe Holly azi după-amiază?

— Oh! Da, a venit să-l vadă pe domnul Cavendish... alo?

Veronica lăsă receptorul să cadă în furcă și se repezi în stradă. Teama îi dădea curaj. Trebuia să lupte cu Jordan care, iată, își atinsese scopul. Reușise să obțină ceea ce urmărise. După ce o convinsese pe Holly să vină la el, mai urma s-o răpească. Poate că deja chiar părăsise țara împreună cu fetița?

Ajunsă în sfârșit la imobilul care adăpostea Cavendish Holding, se îndreptă direct spre lift. Ajunsă la etajul unde se aflau birourile direcțiunii, fără să discute cu nimeni, se duse către ușa lui Jordan, o deschise violent și... rămase încremenită în prag.

— Salut, mamă, zise Holly.

Veronica abia dacă o auzi. Îl privea pe bărbatul care se ridicase în spatele lui Holly când o văzuse intrând. Acesta o privea fix și ea își dădu seama imediat că și de data asta se înșelase. Jordan nu era capabil să înfăptuiască oribilele nelegiuiri de care ea îl suspecta. Ochii lui obosiți, cearcănele, fața trasă, paloarea sa, dezvăluiau îndeajuns ceea ce el nu îndrăznise niciodată să spună.

Văzându-i suferința întipărită pe față, inima ei se umplu de dragoste și de tandrețe. Regreta atât de mult că nu-l înțelesese, că-l făcuse să sufere, tocmai pe el pe care-l iubea mai mult decât orice pe lume, în afara lui Holly, firește.

Când Jordan începu să vorbească, vocea îi tremura, plină de speranță.

— Holly tocmai mi-a pus o întrebare delicată. M-a întrebat dacă sunt tatăl ei, dar eu nu i-am răspuns nimic.

Veronica își privi fiica și văzu în ochii ei aceeași licărire de speranță ca și în cei ai lui Jordan.

— Da, spuse ea încetișor. Este tatăl tău.

Se așteptase ca, la acest anunț, tatăl și fiica să se privească complice la gândul că în sfârșit se regăsiseră, dar nu. Și unul și celălalt continuau s-o fixeze, incapabili să-și desprindă privirea de ea. Ca într-un vis, Jordan porni încet spre Veronica, așteptându-se în orice moment să fie respins, alungat.

Și deodată, nimic nu mai avu importanță pentru Veronica decât dorința irezistibilă să-l strângă la piept, să-l consoleze, să-i ușureze suferința pe care i-o provocase. Își deschise brațele și el veni la pieptul ei. Rămaseră îndelung în picioare, îmbrățișați, tăcuți, prea emoționați ca să poată rosti vreun cuvânt. Apoi, împreună, se întoarseră spre Holly și o cuprinseră și pe ea în cercul lor magic.

Fetița îi sărută pe amândoi cu entuziasm înainte să se retragă discret.

De îndată ce ușa se închise, Jordan și Veronica se îmbrățișară din nou. Toată dragostea lui Jordan, acea dragoste pe care nu știuse niciodată să și-o mărturisească, răzbătea în sărutările lui. Temerile și neliniștile Veronicăi dispăruseră. Se abandonă fără reținere pasiunii ei. De explicații va fi destul timp mai târziu... Deocamdată nu dorea decât un lucru: să se bucure împreună de regăsirea lor.

Trecură minute lungi și plăcute înainte ca Veronica să se decidă să se desprindă din îmbrățișarea lor. Când începu să vorbească, primele cuvinte pe care le rosti fură acelea pe care, de atâta vreme, el dorea să le audă.

— Holly este fiica ta. Este a ta și n-am să mai încerc niciodată să vă despart.

El scutură din cap.

— Dar tu, dragostea mea? Ești și tu a mea? Este tot ce mă interesează.

— Întotdeauna am fost a ta. Îți aparțin de multă vreme și-ți voi aparține până la sfârșitul zilelor mele.

— Ne-am iubit în noaptea aceea, nu-i așa, Ronnie? Când m-am trezit dimineața, îmi aminteam doar că avusesem un vis frumos, cel mai frumos vis din viața mea. Preț de o clipă, mi-am dorit nebunește ca el să fi fost real pentru că asta ar fi însemnat că și tu mă iubeai. Dacă atunci tu m-ai fi liniștit, dacă mi-ai fi confirmat că într-adevăr făcuserăm dragoste, aș fi găsit modalitatea să-ți spun ce reprezentai tu pentru mine și nu te-aș fi lăsat niciodată să pleci. Întotdeauna te-am iubit, Ronnie, dar nu știam cum să ți-o spun. Pe vremea aceea, vorbeam mult despre libertate și independență, de o viață fără obligații, de ambiții, dar dragostea pe care o simțeam pentru tine era acolo, ascunsă în suflet. Tu însă n-ai înțeles-o...

— Eram convinsă că nu mă iubești. Îți plăcea compania mea, râdeam amândoi de aceleași lucruri, dar atâta tot. Oh! Jordan, am fost multă vreme, mult prea multă vreme, oarbă, dar astăzi mi s-au deschis ochii. Rick mi-a povestit despre vizita ta la studioul lui, cum l-ai forțat să-ți dea toate afișele cu *Jezebel,* negativele, totul... Asta m-a pus pe gânduri și

dintr-o dată am văzut lucruri pe care ar fi trebuit să le văd mai de mult. Dar oricum, chiar dacă n-aș fi avut această revelație, tot aveam de gând să vin la tine să-ți cer iertare.

— Mie... iertare? repetă el ca și cum n-ar fi înțeles bine spusele ei.

— Da... pentru tot, și mai ales pentru că te-am lipsit atâta vreme de prezența lui Holly, pentru toți acești ani pe care i-am pierdut. Credeam că doar eu dețin adevărul, că fac ceea ce este mai bine, dar de fapt v-am frustrat pe amândoi de prețioase clipe de fericire, v-am făcut să suferiți. Aveați nevoie unul de altul. Am înțeles asta din clipa în care v-am văzut împreună, dar eram îngrozită la gândul că s-ar putea să mi-o iei.

— Când m-ai acuzat că-ți propun să ne căsătorim doar ca imediat după aceea să divorțăm, a fost din cauza Lorraynei, nu-i așa? Dragostea mea, eu nu te-am mințit niciodată. Am rupt relația cu ea de ceva vreme deja. După prima mea vizită la Elmbridge, m-am gândit și eu foarte mult. Mi-am dat seama că pentru a te recuceri va trebui să mă lupt cu înverșunare. În seara aceea, când m-am întors la Londra, am sunat-o pe Lorrayne și i-am dat întâlnire la *Ritz* ca să-i spun că încheiem relația. Am ales un loc public, tocmai ca să nu cad în capcanele ei. Din nefericire, ne-am întâlnit atunci cu voi. Când v-a văzut pe tine și pe Holly, probabil că a înțeles destule lucruri. Nu m-am întâlnit cu ea în seara aniversării lui Holly. Te-a sunat cu unicul scop de a se răzbuna, numai ca să ne facă rău, și a reușit.

— De unde știi că a telefonat?

— Știu pentru că draga și nevinovata noastră Holly a ascultat totul de la telefonul din camera ei!

— Oh! Nu! Și nu mi-a spus nimic. A păstrat totul pentru ea în tot acest timp?

— N-o să ai o viață prea liniștită cu noi doi în preajmă, după ce ne vom căsători.

— Să ne căsătorim?

— Evident. Ne vom căsători de îndată ce voi organiza totul...

Tăcu brusc și o privi pe Veronica cu o mutră spășită.

— Iartă-mă, iubirea mea. Am vrut să spun... Te rog, dragostea mea, mărită-te cu mine. O ador pe Holly, dar nu din cauza ei te iubesc. Dimpotrivă, o iubesc pe ea datorită ție, pentru că am conceput-o împreună, din dragoste. Promite-mi că te căsătorești cu mine.

— Îți promit. Te iubesc, Jordan. Nu am iubit niciodată pe nimeni decât pe tine.

El puse stăpânire pe buzele ei într-un sărut în care pasiunea se împletea cu tandrețea și cu fericirea de a fi în sfârșit din nou împreună.

Nici unul nici celălalt nu văzu când ușa se deschise încet. Un căpșor ciufulit se strecură prin deschizătură, cu un zâmbet radios care-i lumina fața. Apoi, ușa se închise la loc cu infinite precauții...

Sfârșit